205

Penny Jordan

O logodnă neașteptată

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

Editor : **AURELIAN MICU**
Lector : **ANGELA VASILE**
Coperta : **ANDY**

© 1987 by Penny Jordan
LEVELLING THE SCORE
În românește de : **Ileana Jitaru**
Toate drepturile rezervate.

ISBN 973-9498-12-4

Colecția „EL și EA"

PENNY JORDAN

O LOGODNĂ NEAȘTEPTATĂ

ALCRIS

Penny Jordan este prezentă în colecția „EL și EA" cu următoarele apariții :

Captiva dorinței	— nr. 9
Căsătorie din interes	— nr. 17
Dorință și iubire	— nr. 51
Fiica lui Hassan	— nr. 66
Libertatea de a iubi	— nr. 79
Dorință de răzbunare	— nr. 81
Tăcere îndelungată	— nr. 107
Iubind a doua oară	— nr. 123
Sânge de maur	— nr. 126
Străinul din trecut	— nr. 151

CAPITOLUL I

— Jenna, te rog, trebuie să faci ceva pentru mine ! Doar tu poți să mă ajuți ! o imploră Susie cu o voce tremurătoare. Dacă te-aș fi ascultat măcar data trecută... M-ai avertizat totuși în legătură cu fratele meu !

— Susie, exagerezi ! o avertiză Jenna aruncându-i o privire compătimitoare dar și agasată prietenei sale dintotdeauna. Mai întâi, Simon nu este un monstru ; apoi, chiar dacă ar dori, n-ar putea sub nici o formă să te oblige să te căsătorești cu cineva contra voinței tale. Nu mai suntem, totuși, în Evul Mediu ! El nu este decât fratele tău mai mare, a urma urmei, și la cei douăzeci și patru de ani ai tăi, ești destul de conștientă de actele tale. Nu ai de ce să te temi de el.

Indiferentă la aceste cuvinte liniștitoare, Susie scoase un oftat patetic și fața ei exprimă brusc o asemenea disperare încât Jenna abia își putu stăpâni un zâmbet. Era obișnuită cu elanurile ei de tragediană și învățase să le privească cu o oarecare detașare. De data aceasta însă, tulburarea tinerei fete părea într-adevăr reală.

— Dacă n-aș avea un adevărat sentiment de familie, zise ea cu emfază, mi-aș renega fratele !

Este un veritabil Machiavelli ! Imaginează-ți că și-a pus în gând să mă mărite cu unul dintre prietenii lui, fără ca mie să-mi spună ceva, bineînțeles ! Și eu, care credeam cu naivitate că mă invită împreună cu John doar din amabilitate, să mă prezinte unui prieten care se simțea cam singur. Ei bine, nicidecum ! El a pus la cale totul, pe tăcute, convins că eu mă voi supune autorității lui frățești. Poți să recunoști că nu-i lipsește tupeul.

– Ce face el ? întrebă Jenna. Cum arată ?

La această întrebare, Susie se încruntă cu un aer mânios și își scutură buclele blonde. Încă din adolescență, colecționase tot felul de povești de dragoste complicate. Fantezia ei debordantă și farmecul ei foarte feminin nu-i lăsau pe bărbați indiferenți, dar din nefericire, ea avea predilecția de a se îndrăgosti de parteneri la fel de fantezişti şi imaturi ca ea. Așa că, întotdeauna se angaja în niște relații care se terminau foarte prost. Jenna, care o cunoscuse din școală, pe vremea când amândouă nu aveau decât vreo unsprezece ani, nu putea să înțeleagă cum Susie nu reușise să capete un minimum de înțelepciune în relațiile cu sexul așa-zis tare.

– Simon ? Oh, la fel cum îl știi, răspunse Susie, cu un aer plictisit. De altfel, v-ați văzut destul de recent, mi se pare. La aniversarea mea, acum vreun an sau doi, nu-i așa ? Mi-ar fi plăcut să-ți pot spune despre el că s-a făcut urât și a îmbătrânit. Din păcate, nu-ți pot spune asta. Nu știu cum face, dar este din an în an mai seducător. Mai ales când este îmbrăcat în roba de avocat. Trebuie să recunosc că are clasă. Și apoi...

— Nu te întreb despre Simon, o întrerupse Jenna, ci despre acest faimos John cu care vrea să te mărite.

Susie îi aruncă prietenei sale o privire veselă și un zâmbet îi lumină deodată fața.

— Așadar, vrei într-adevăr să mă ajuți ? O întrebă fără nici o logică. Oh, știam să pot să contez pe tine. Sunt sigură că planul meu va merge, și că dacă te străduiești și tu puțin, nu numai că eu o să-mi pot continua relația cu Peter, dar și John se va îndrăgosti nebunește de tine. Și, evident, îți va adora părul roșcat.

Jenna ridică privirea spre cer într-un gest de exasperare. Nici nu se gândise s-o ajute pe Susie. Dar știa mai bine ca oricine că era imposibil să-și potolească prietena când aceasta se lansa în asemenea elanuri lirice. Nu putea decât să aștepte ca efervescența ei să se mai domolească puțin pentru a putea discuta rezonabil cu ea.

Jenna nici măcar nu răspunsese la această aluzie în legătură cu părul roșcat ca o flacără, care de obicei o scotea din sărite. Culoarea era atât de neobișnuită și de arămie încât toți cei care o cunoșteau nu se puteau abține să nu facă niște comentarii...

Bărbații lansau remarci pline de subînțelesuri îndoielnice asupra temperamentului care se potrivea cu asemenea culoare, din punctul lor de vedere.

În ce privește femeile, acestea o întrebau în mod perfid ce număr de vopsea folosește, evident geloase pe această particularitate care se adăuga farmecului deosebit al tinerei femei.

Cu tenul ei diafan și cu ochii de un albastru la fel de limpede ca al unui safir, Jenna nu trecea

nicăieri neobservată. Silueta armonioasă și gesturile grațioase atrăgeau asupra ei privirile bărbaților, chiar pea mult după părerea ei, și cu timpul învățase cum să pară rece și distantă pentru a-i descuraja pe îndrăzneți. De felul ei rezervată și mai puțin sociabilă, nu putea să sufere remarcile, chiar amabile, pe care i le adresau bărbații pe care-i întâlnea și care, induși în eroare de fizicul ei frapant, se înșelau asupra naturii ei profunde.

Simon Townsend nu făcea excepție de la regulă și părea să-i facă o plăcere răutăcioasă provocând-o.

Îl cunoscuse pe fratele lui Susie într-o după-amiază de vară, când veniseră de la școală, în casa familiei Townsend, unde fusese invitată la o gustare de către Susie. Pe vremea aceea, Jenna avea doisprezece ani, iar Simon nouăsprezece.

Mai vedea și acum în gând grădina scăldată în soare în care apăruse brusc acest frate mai mare despre care Susie îi vorbise cu atâta admirație.

Tocmai terminase de jucat o partidă de tenis, dar nu părea nici obosit, nici incomodat de căldură. Cu șortul alb și cu tricoul galben deschis, cu trăsăturile lui fine și hotărâte, cu părul numai bucle negre și cu trupul suplu de sportiv adevărat, era pur și simplu o frumusețe de-ți tăia respirația... La această amintire, încă atât de vie în mintea ei, pe față îi trecu o umbră și-și plecă privirea.

Probabil că Susie observase că prietena ei nu mai era atât de atentă, încât reveni la atac.

— Jenna, te implor, nu mă lăsa baltă, murmură ea. Nici nu poți să-ți imaginezi cât sunt de îndrăgostită de Peter, și cât...

— Nu, într-adevăr, nu-mi pot imagina, îi tăie vorba Jenna fără să-și ascundă enervarea. După

cum nu înțeleg ce te împiedică să-i spui lui Simon să-și lase la o parte faimoasele lui proiecte în legătură cu tine și să te lase să te măriți cu Peter, dacă asta este dorința ta. Doar nu are nici o putere asupra ta! Îmi imaginez că părinții tăi sunt de partea ta, nu-i așa?

— Te înșeli, Jenna, zise Susie cu un aer descurajat. Încă de mult, el avea talente oratorice și puterea de a-și impune altora voința, dar acum este și mai rău. Este în stare să convingă cu părerile lui pe cel mai recalcitrant interlocutor. Când începe să-mi vorbească, până și mie mi se întâmplă să nu mai știu ce vreau...

Susie își șterse discret o lacrimă și Jenna își aminti de ușurința cu care prietena ei începea adeseori să plângă la comandă...

— Firește, pentru tine este altceva, continuă aceasta pe un ton plângăreț. Tu ești atât de sigură pe tine, atât de înțeleaptă, tu nu te-ai lăsa niciodată influențată. Dar eu... Eu sunt fragilă, șovăitoare, și când Simon încearcă să mă facă să mă îndoiesc de mine, reușește fără mare greutate. Întotdeauna m-am temut și mă tem să nu mă influențeze să fac niște lucruri împotriva voinței mele. Este culmea, nu-i așa? Încă din copilărie, are o asemenea putere asupra mea încât nu reușesc să scap de sub influența lui. Și ca să pun capac la toate, el îl detestă pe Peter, evident.

— De ce? întrebă Jenna, concentrându-și din nou atenția.

— Măcar dacă aș ști. Nu s-au întâlnit niciodată, dar lui Simon i-a fost de la bun început antipatic. Trebuie să spun că Peter a uitat să tragă frâna de mână și a lovit puțin mașina lui Simon, care era

parcată în față. Dar ăsta nu este un motiv să declari cuiva război, mi se pare. În realitate, dacă vrei părerea mea, faptul că eu am un prieten îi strică planurile dragului meu frate, asta-i tot. De altfel, zilele trecute, mama s-a dat de gol. A părut stupefiată când i-am spus că plec în vacanță cu Peter, și mi-a mărturisit că, după câte-i povestise Simon, ea înțelesese că urma să plec în Canada cu John. Ce încurcătură !

— Ești sigură că nu exagerezi cu nimic în tot ce-mi spui ? nu se putu abține Jenna să întrebe.

Susie păru ofensată.

— Nicidecum ! exclamă ea. Mama mi-a spus foarte clar că Simon s-a hotărât să facă orice pentru ca eu să mă mărit cu John. Nu am visat, să știi.

Jenna oftă.

— Nu văd cum aș putea să te ajut, zise ea.

— Eu știu, răspunse Susie. Am nevoie de ajutorul tău. Tu, tu ești mereu cu capul pe umeri, pe când eu îmi pierd sângele rece chiar și pentru un „da" sau „nu". Amintește-ți de câte ori m-ai scos din situații delicate.

Jenna schită un zâmbet, amintindu-și numeroasele ocazii când Susie o solicitase pentru a pune capăt unor afaceri sentimentale pe cât de încurcate, pe atât de prost pornite.

— Nu-ți cer mare lucru, reluă Susie. Este vorba doar să-mi furnizezi un alibi care să-mi permită să plec liniștită cu Peter, fără ca ai mei să afle. Avem nevoie amândoi de singurătate pentru a limpezi lucrurile, pentru a putea sta de vorbă. Ceea ce n-ar fi posibil dacă Simon se află în preajmă. Avem de gând să petrecem câteva zile în casa noastră din

Cornwall, acolo unde ne-am dus de atâtea ori în vacanță amândouă, îți amintești ?

Cum ar fi putut să uite ? Jenna își aminti cu emoție de părinții lui Susie, care-i arătaseră întotdeauna multă căldură și tandrețe, probabil pentru a compensa lipsa părinților ei, dispăruți amândoi într-o avalanșă, pe când era doar un copil.

De obicei, Simon nu era prezent când ele își petreceau vacanțele în Cornwall, reținut mai întâi de studiile sale universitare, apoi de pregătirile pe care le făcea pentru a intra în barou. Își făcea doar scurte apariții în mijlocul familiei, în weekenduri, și de pe atunci manifesta o certă înclinație spre a dirija totul în jurul lui, mai ales faptele și gesturile surorii sale mai mici. Astfel, de exemplu, criticase fără încetare călătoria pe care o făcuseră prin Europa cele două fete când terminaseră liceul, spunându-și părerea despre itinerariul lor, în general defavorabilă, asupra celei mai neînsemnate inițiative a lor.

Se pare că nu se schimbase, gândi Jenna, amintindu-și ce-i povestise Susie mai înainte. Simon era atât de sigur pe el și pe judecata lui, încât uita adesea să-i mai asculte pe alții, convins că este singurul care are dreptate...

— Ce vrei să fac eu, mai exact ? întrebă Jenna.

Susie ridică spre ea o privire fără speranță.

— Planul meu este să-l fac pe Simon să creadă că mă voi instala aici, la tine, câteva zile, îi explică ea. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să-i spui că eu stau cu tine, atunci când o să telefoneze, ceea ce nu va întârzia să facă.

— Și dacă nu mă crede ?

Susie arboră un zâmbet triumfător.

– Nu-ți face griji, m-am gândit la toate.

Se aplecă și-i arătă cu mândrie un sac mare de voiaj pus la picioarele ei, din care scoase un casetofon.

– Cu aparatul acesta îi tragem clapa. Imaginează-ți că ești Simon, și ascultă.

Susie dădu drumul la bandă și se întoarse spre prietena ei privind-o cu un aer bine dispus, sigură că o va convinge.

Jenna rămase neîncrezătoare, chiar dacă trebuia să recunoască faptul că Susie făcuse treaba bine. Răspunsurile înregistrate erau atât de vagi încât puteau foarte ușor să se insereze în orice dialog telefonic.

– Vezi, afacerea este aranjată, spuse Susie cu un aer satisfăcut, derulând banda.

– Și dacă Simon se hotărăște să vină să constate cu ochii lui prezența ta aici ?

– Nici un pericol ! Va fi plecat toată săptămâna într-o călătorie de afaceri, m-am informat. Va pleca undeva, în provincie, iar eu mă voi întoarce la Londra înaintea lui. Nu-și va da seama de nimic.

Tonul sigur al lui Susie nu reuși s-o convingă pe Jena.

– Spune-mi, Susie, întrebă ea, sper că nu-mi ascunzi nimic ? Pleci doar într-o vacanță scurtă, nu-i așa ? Nu ai de gând să te măriți pe ascuns ?

Susie ridică din umeri cu un aer ofensat.

– Ești nebună ! Nu am deloc de gând să mă mărit atât de repede. Nu, vreau doar să fiu o vreme singură cu Peter pentru a-l cunoaște mai bine, fără teama permanentă de a-l vedea pe Simon băgându-și nasul atunci când te aștepți mai puțin.

Scoase un oftat elocvent care trădă o reală plictiseală.

— Nici nu-ți închipui cât de grele au fost aceste ultime săptămâni. Sunt sigură că apartamentul meu era supravegheat, pentru că ori de câte ori venea Peter în vizită, apărea și Simon la câteva minute, sub pretextul că trecuse doar să mă salute. Se poartă cu mine de parcă aș avea cincisprezece ani, de parcă ar trebui tot timpul să mă protejeze. Este cu atât mai ridicol cu cât el însuși a avut o viață mai degrabă desfrânată. Sincer vorbind, cu întreaga lui colecție de „prietene", nu prea este cazul să-mi dea lecții.

Jenna nu protestă. Îl știa într-adevăr pe Simon ca pe un seducător patentat, înconjurat în permanență de o curte de creaturi de vis. Cu câteva zile înainte, avusese confirmarea răsfoind o revistă pe când aștepta la medic. Aflase de acolo că Simon Townsend, unul dintre membrii de marcă ai baroului londonez, întreținea o legătură cu o frumoasă blondă, fosta soție a unui ministru. O fotografie îi arăta pe cei doi ieșind dintr-un restaurant.

Fără să vrea, Jenna privise minute în șir fotografia, analizând cu atenție fața lui Simon. El nu se schimbase ; un zâmbet ironic îi lumina trăsăturile virile, iar ochii de un verde-jad sclipeau cu o licărire provocatoare care îi era familiară.

În ce o privește pe însoțitoarea lui, așa cum era de așteptat, era o blondă sofisticată, foarte elegantă. Genul de femeie pe care un bărbat cunoscut cum era Simon o scotea în lume cu plăcere... Genul de femeie cu care poate, într-o zi, se va căsători.

— Ce-i cu mutra asta ?! exclamă Susie. Ai vreo problemă ?

— Nu, răspunse Jenna, străduindu-se să-şi alunge din minte imaginea splendidei creaturi de la braţul lui Simon.

Susie continuă s-o privească uimită.

— Ştii, eşti într-adevăr ciudată... Uneori te simt atât de îndepărtată, atât de însingurată ! Cu toţi aceşti bărbaţi care se învârt în jurul tău, nu reuşesc să înţeleg cum de nu ţi-ai găsit încă pantofi pe măsură ! Când eram mici, eram convinsă că te vei mărita foarte repede şi iată că parcă te-ai hotărât să rămâi celibatară. Recunoaşte că este bizar !

— Când ai de gând să pleci în Cornwall, cu Peter ? o întrerupse Jenna, schimbând cu bună-ştiinţă subiectul.

— Chiar în după-amiaza asta ! o anunţă Susie cu hotărâre. Ideea de a-l păcăli pe Simion mă încântă atât de mult de nici nu-ţi imaginezi. Jubilez dinainte la gândul că o să-i joc o festă. Datorită ţie...

— Nu te bucura prea curând, îi porunci Jenna. Simon nu este chiar fraier...

— N-o să mă dai de gol, totuşi ? întrebă Susie, brusc îngrijorată.

— Nu, bineînţeles, o linişti Jenna. Dar tot nu înţeleg de ce ai pus la cale un asemenea scenariu, în loc să-l anunţi pe Simon despre adevăratele tale proiecte de viitor. La urma urmei, nu ai nimic de ascuns.

— Dacă i-aş spune adevărul lui Simon, el este atât de abil încât ar reuşi să mă convingă să nu mai plec cu Peter. Îl cunosc eu... şi mă cunosc şi pe mine, când sunt faţă-n faţă cu el. Prefer să nu-mi asum acest risc.

De data aceasta, fu rândul Jennei să-și privească prietena cu un aer mirat.

— Este foarte ciudat cât ești de dependentă de fratele tău, remarcă ea în sfârșit. S-ar zice că l-ai pus pe un piedestal încă de când erai copil, și a rămas tot acolo...

— Adevărat, când sunt cu el am mereu impresia că am tot cincisprezece ani, recunoscu Susie oftând descurajată. Nici nu știi ce noroc ai că nu ai nici frate, nici soră. Bunica ta care te-a crescut nu a făcut niciodată presiuni asupra ta...

Jenna evită să-i răspundă. Contrar a ceea ce credea Susie, bunica ei încercase de nenumărate ori să o determine să „se așeze la casa ei", să-și găsească pe cineva, și își făcea griji și acum că o știa tot singură la cei douăzeci și patru de ani ai ei. Jenna știuse însă să reziste acestui „șantaj" afectiv, pe care-l suporta fără greutate. Dar Susie nu-și găsise încă puterea necesară de a scăpa de presiunile familiei.

Curând, Susie își luă la revedere de la prietena ei, mulțumindu-i cu căldură. Rămasă singură, Jenna mai stătu o clipă să mediteze în fotoliul cel mare din piele pe care-l dibuise într-o piață cu vechituri.

Închise ochii și se lăsă să cadă pe spetează confortabilă încercând să vadă mai clar situația.

Dacă ar fi avut cât de puțin bun-simț, ar fi refuzat cererea lui Susie. Simon ar putea să devină un adversar redutabil. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, o va face și pe ea răspunzătoare pentru ciudatul scenariu conceput de prietena ei. Dar ea nu dorea pentru nimic în lume să înfrunte furia lui Simon. De fapt, nu voia să aibă de-a face cu el

în nici un fel, şi ar fi preferat de o mie de ori ca el să rămână în afara existenţei ei.

Când avea vreo cincisprezece ani, se îndrăgostise nebuneşte de el dar, până la urmă, înţelesese, cu moartea în suflet, că el nu se va interesa niciodată de ea. Lucidă, se resemnase cu această tristă constatare şi reuşise să-l uite. Dar acest prim eşec al ei în dragoste explica în parte neîncrederea pe care o avea în bărbaţi.

În adâncul sufletului ei, se suspecta că acceptase să intre în jocul lui Susie cu singurul scop de a-l înfrunta pe Simon, pentru a-şi dovedi că este în stare să-i ţină piept, că nu mai era adolescenta naivă pe care o singură privire a idolului său, ar fi putut s-o destabilizeze.

De data aceasta, îi va demonstra că el nu avea dreptul să hotărască pentru altul.

Se ridică brusc din fotoliu şi începu să se gândească cum să-şi organizeze weekendul. Vizita neaşteptată a lui Susie îi încurcase toate proiectele. Când tocmai se gândise să-şi viziteze bunica, se trezea blocată în apartamentul său pentru două zile, pregătită să apese pe butonul fatidicului casetofon în cazul în care Simon ar insista să vorbească cu sora lui la telefon.

Şi cât ar fi apreciat câteva ore de relaxare în micul sat din Gloucestershire unde-şi petrecuse copilăria şi unde trăia încă bunica ei... ! Se gândea adesea la farmecul şi viaţa liniştită din această mică aşezare, şi uneori aproape că regreta că se instalase la Londra, în ciuda satisfacţiilor pe care i le aducea meseria ei.

Cu zece ani în urmă, visul ei secret fusese să întemeieze o familie şi să locuiască alături de bunica

ei. Dar anii trecuseră, și pe măsură ce constata eșecul atâtor mariaje din anturajul ei, idealul i se schimbase.

Astăzi, Jenna își revendica cu destulă mândrie independența și celibatul, și își gestiona bugetul cu o mână de maestru.

De fapt, în adâncul sufletului ei păstra speranța secretă că, într-o zi, va părăsi Londra și se va stabili în sat. În ipoteza aceasta, avea de gând să abandoneze meseria ei de decorator, pentru a întemeia o mică întreprindere de servicii la domiciliu cum ar fi menajul, grădinăritul, îngrijirea copiilor. După ce studiase bine problema, era convinsă că exista o piață pentru acest gen de prestații.

Nu-și mărturisise proiectele personale nici măcar lui Susie. Prietena ei, care adora orașul cu viața lui trepidantă, nu i-ar fi înțeles alegerea. Asistentă a redactorului șef al unei reviste de modă, Susie nu și-ar fi putut imagina să părăsească nici măcar pentru o zi vâltoarea vieții londoneze. Cum ar fi putut ea să înțeleagă că poți în mod deliberat să te exilezi undeva la țară ?

Ca să se controleze pentru acest week-end ratat, Jenna își petrecu după-amiaza ocupându-se de plantele verzi ce umpleau terasa de lângă apartamentul ei, și asupra cărora veghea cu râvnă și gelozie.

Craig nu se va întoarce acasă decât mâine seară din Seychelles, unde plecase să facă un reportaj ; ea avea deci perspectiva de a petrece o seară dintre cele mai calme.

La amintirea prietenului care ocupa apartamentul de deasupra ei, Jenna nu-și putu reține un zâmbet. Fotograf de modă, Craig era angajat într-o relație amoroasă complicată cu o femeie măritată care

nu se putea decide să-şi părăsească soţul, şi tergiversa mereu lucrurile. Hotărât lucru, Jenna nu-şi regreta solitudinea sentimentală când observa modul în care cei din jurul ei se sfâşiau la nesfârşit...

În timp ce curăţa şi transplanta o muşcată, se întreba cum ar reacţiona Simon dacă ar afla de şiretlicul a cărui victimă era. Fără nici o îndoială că l-ar fi greu să creadă că supusa sa surioară îndrăznise să-l înfrunte.

Şi domnul sau doamna Townsend ar fi stupefiaţi să afle adevărul. Părinţii lui Simon, fermecători de altfel, aveau o mare admiraţie pentru fiul lor. Domnul Townsend, profesor la pensie, calm şi discret, se lăsa cu dificultate condus de soţia sa, o femeie vioaie şi fermecătoare, înfloritoare la cei şaizeci de ani ai ei.

Când îi cunoscuse, se ataşase cu multă afecţiune de acest cuplu cald şi ospitalier, considerându-i aproape ca pe părinţii ei adoptivi. În acelaşi fel, Susie spunea râzând că bunica Jennei era un pic şi a ei... Astfel, cele două familii, de-a lungul anilor, ţesuseră între ele legături strânse.

Un vânt uşor o făcu să se înfioare. Soarele se ascunsese după un nor şi se hotărî să intre în casă să se schimbe pentru cină.

După ce-şi scoase şortul şi tricoul, îşi puse o rochie de casă albă care-i sublinia formele delicate şi-i punea în valoare prin contrast părul arămiu. Nu se mai machie dar îşi făcu timp să-şi perie buclele lungi ce se împrăştiau graţios în jurul umerilor.

În timp ce trecea prin salon, observă casetofonul pus pe masă. Măcar de n-ar avea nevoie să-l folosească şi Simon s-o creadă pe cuvânt, îşi zise ea. Nu fusese niciodată dotată să mintă.

Se pregătea să-și prepare o cină ușoară când își aminti că Craig o rugase să-i facă niște cumpărături, lucrul pe care-l uitase din cauza vizitei lui Susie. După ce aruncă o scurtă privire la ceas, constată cu ușurare că magazinele nu închiseseră încă. Mai avea timp să se achite de această sarcină.

După o jumătate de oră, își parcă mașina în fața casei și urcă în apartamentul lui Craig cu brațele încărcate de pachete. După ce umplu frigiderul și întredeschise ferestrele ca să se aerisească înainte de întoarcerea lui, se strecură în apartamentul ei cu sentimentul datoriei împlinite. Așa cum îl cunoștea pe Craig, acesta se va repezi imediat cum va ajunge acasă în camera obscură pentru a-și developa filmele, și ulterior va fi încântat să găsească niște semipreparate în frigider, pe care doar să le încălzească la microunde.

Tocmai intra în bucătărie, când sună telefonul. Convinsă că era Craig care o anunța că se află la aeroport, ridică receptorul zâmbind ; imediat avu senzația că i se înmoaie picioarele când recunoscu vocea lui Simon.

După agresivitatea ce răzbătea din vocea lui, înțelese că lucrurile porniseră prost și că va trebui să-și mobilizeze toate talentele sale de actriță pentru a-l convinge de prezența lui Susie în apartamentul ei.

— Se pare că Susie este la tine, zise el fără nici o introducere, pe un ton nu prea politicos.

— Da, bolborosi Jenna.

— Pot să vorbesc cu ea ?

După un scurt moment de panică, Jenna își regăsi prezența de spirit.

– Da, mă duc s-o chem, răspunse ea, repezindu-se la casetofon.

Cu un gest nervos, apucă aparatul atât de stângaci încât îl scăpă pe jos. Când vru să-i dea drumul și să apese pe butonul de pornire, observă cu groază că nu se auzea nici un sunet. Ceva se stricase...

După ce-l examină ceva mai atent, înțelese amploarea dezastrului. Simți că se prăbușește. Din greșeală, se declanșase butonul de „înregistrare" și tot textul pregătit de Susie se șterse.

Era o catastrofă... !

Înnebunită, se strădui să-și recapete sângele rece. Simon aștepta la celălalt capăt al firului și ea trebuia neapărat să-i îndepărteze suspiciunile.

După ce trase adânc aer în piept ca să-și stăpânească tremurul vocii, apucă receptorul.

– Îmi pare rău, Simon, reuși ea să articuleze pe un ton calm, eu tocmai m-am întors de la cumpărături și nu știam că Susie este în baie. O știi doar, stă destul de mult în baie. A zis că o să te sune imediat ce iese. Dar probabil că vei ieși și tu astă-seară în oraș ? zise ea, sperând că răspunsul va fi pozitiv pentru a nu mai fi nevoie de „telefonul lui Susie".

Urmă un moment de tăcere, de parcă Simon analiza ceea ce tocmai auzise, iar Jenna își încrucișă degetele rugându-se în gând.

– Într-adevăr, nu voi fi astă-seară acasă, răspunse el, spre marea ușurare a tinerei femei. La revedere !

Și el închise fără nici un cuvânt în plus.

Cu inima bătându-i puternic, Jenna rămase o clipă nemișcată, cu ochii ațintiți pe telefon. Nu se

descurcase prea rău în situația asta delicată, își zise ca să se încurajeze. Chiar dacă Simon nu păruse prea convins de explicațiile ei întortocheate...

De altfel, nu mai avea nici o importanță, deja Susie și Peter trebuie să fi ajuns departe, în afara razei lui de acțiune.

Ușurată că scăpase de această încercare de care se temuse atât, începu să se relaxeze puțin câte puțin și se înveseli la ideea de a petrece o seară liniștită pentru a-și mai reveni după aceste evenimente, și după cele dinaintea lor.

Într-adevăr, avusese și la birou o săptămână foarte grea. În lipsa șefului ei, plecat pentru afaceri în Franța de vreo zece zile, munca ei se dublase... Dacă ar fi fost mai puțin obosită, s-ar fi întâlnit cu câțiva prieteni la un restaurant, dar în clipa asta nu-și dorea decât să mănânce rapid o salată și să se instaleze pe canapea pentru a termina cartea pasionantă pe care o începuse.

CAPITOLUL II

Jenna tocmai începuse capitolul crucial al cărții când soneria de la ușă o făcu să tresară.

Puse jos cartea și se ridică. Cu siguranță că era Craig care iarăși uitase cheile și venea să le ia pe cele care erau la ea de rezervă. Se întâmpla deseori...

Dar când deschise ușa, gata să-l mustre pe prietenul ei, inima aproape că i se opri. Pe palier, cu o privire întunecată, se afla Simon.

— Bună seara, Jenna, zise el pe un ton glacial. Am venit să-mi văd sora.

Această intrare bruscă în subiect nu prevestea nimic bun, își spuse ea, speriată. Cum o să iasă din încurcătură ?

Rămaseră față-n față, fără ca Jenna, din ce în ce mai neliniștită, să se poată hotărî ce să facă.

— Nu mă inviți înăuntru ? întrebă în sfârșit Simon cu o voce care-i trăda nerăbdarea.

Jenna se pregătea să găsească o scuză pentru a nu-l lăsa pe Simon să intre în apartamentul ei, când un scrâșnet de roți o făcu să tresară. Un taxi trăsese în trombă în fața casei, chiar în spatele mașinii lui Simon ; Craig coborî, cu zâmbetul pe buze.

După ce-i plăti șoferului și-și luă sacul de voiaj, urcă două câte două treptele ce duceau la apartamentul Jennei și se repezi la ea fără să-i acorde nici cea mai mică atenție lui Simon.

— Salut, frumoasa mea ! lansă el în timp ce-o îmbrățișa. Sper că ți-am lipsit, așa-i ?

Și, în joacă, o sărută pe buze pe tânăra femeie stupefiată.

— Mai sper că ai și ceva de mâncare, continuă el foarte în largul lui. Sunt mort de foame. Se mănâncă atât de prost în avioanele astea !

— Nu-ți face griji, am umplut frigiderul, îi răspunse Jenna cu o voce de nerecunoscut.

Aruncă o privire pe furiș spre Simon și remarcă expresia lui încordată. De ce părea așa de îngrijorat ? Pentru că se îndoia că Susie este aici ? Pentru că ea nu-l invitase înăuntru ? Sau pentru că nu se așteptase să dea peste Craig ? Probabil că ea nu va ști niciodată asta.

— Îmi dai cheile ? o întrebă Craig. Ale mele nu știu unde sunt și n-am chef să-mi golesc sacul și să le caut.

— Mă duc să le aduc.

Jenna se îndreptă spre salon urmată de cei doi bărbați. Apoi se întoarse spre Caig și-i dădu cheile, sub priviea amenințătoare a lui Simon.

— Am impresia că v-am mai văzut pe undeva, zise Craig adresându-se lui Simon.

— Nu cred, răspunse sec acesta.

— Probabil că i-ai văzut fotografia prin revistele de scandal, interveni Jenna.

— Într-adevăr ? zise Craig pe un ton surprins.

După care nu se mai întoarse spre Simon.

– Lasă-mi puțin timp să mă schimb și apoi vino să cinăm împreună, îi propuse Jennei.

– Îmi pare rău, dar Jenna și cu mine avem de pus la punct unele lucruri, interveni Simon. Niște probleme personale și familiale.

Craig nu mai insistă ; îi salută și ieși din apartament.

Plecarea lui o cufundă pe Jenna într-o stare de nervozitate accentuată. Ce să inventeze ea acum să-i spună lui Simon ? Erau doar ei doi și nu exista nici o scăpare...

– Vrei o ceașcă de cafea ? întrebă ea pe un ton pe care l-ar fi dorit cât mai natural.

– Nu, mulțumesc. N-am venit să stăm de vorbă, ci ca să aflu unde este sora mea, zise pe un ton tăios. Și nu încerca să-mi spui că ea stă la tine în momentul ăsta. O cunosc bine pe Susie ; dacă s-ar fi instalat aici, și-ar fi răspândit deja toate lucrurile prin tot apartamentul.

Incapabilă să scoată nici cel mai mic sunet, Jenna își mușcă buza.

– Unde se află, Jenna ? reluă Simon.

– Ascultă, Simon. Susie are douăzeci și patru de ani, începu ea. Nu are de ce să-ți mai dea socoteală pentru tot ce face.

– Nu încerca să-mi argumentezi, îi replică imediat Simon. Sunt sigur că Susie este pe cale să facă o prostie cu acel sinistru individ de care s-a îndrăgostit ca o fraieră.

– Dar, Simon, ea îl iubește ! protestă Jenna.

Simon dădu cu pumnul în spetează scaunului.

– Așadar, este exact de ceea ce mă temeam. Este cu el ! exclamă furios. Cum poate ea să creadă

toate balivernele lui ? Pe el nu-l interesează decât banii ei !

— Nu ai dreptul să spui așa ceva.

— Ba da, îi replică sec. Probabil că tu nu-l cunoști, dar eu am putut să-l apreciez. Este un vânător de zestre, asta-i tot. Dar, firește, Susie este prea naivă ca să-și dea seama de asa. A convins-o că el are un mare viitor în creația de modă și că, dacă ea își va investi banii, vor face avere.

— Și dacă-i așa ? îl întrerupse Jenna, indignată. Ce știi tu despre industria modei ? Poate că el este un real talent pe care tu nu ești în stare să-l judeci. Nu te pricepi la așa ceva, Simon.

— Niciodată n-am avut pretenția că mă pricep la creația de modă, într-adevăr, răspunse el. Dar în materie de finanțe, eu știu despre ce vorbesc și pot recunoaște repede un escroc. Mai ales când are la activ două falimente frauduloase. Înainte să-i facă curte lui Susie, îi dădea târcoale fiicei unui miliardar, dar tatăl fetei a pus capăt manevrelor lui. Exact așa cum am de gând să fac și eu pentru Susie. Acum înțelegi ?

Jenna pălise, cuprinsă de spaimă la gândul riscurilor la care era expusă prietena ei. Era limpede că aceasta se lăsase păcălită.

Se gândi la averea pe care Susie o va moșteni într-o zi. Un unchi de-al ei, un industriaș bogat fără urmași, hotărâse să-și lase moștenire toate bunurile lui Simon și lui Susie.

— Credeam că, oricum, Susie nu se putea atinge de bani înainte de a împlini treizeci de ani, murmură Jenna, înmărmurită.

— Nu și dacă este căsătorită, îi precizâ Simon. Ceea ce schimbă datele problemei pentru escrocul

nostru. O dată căsătoriți, ea nu va mai trebui să aștepte până va împlini douăzeci și cinci de ani pentru a pune mâna pe bani. Or, îți reamintesc că treaba asta se întâmplă peste patru luni... Iată de ce Peter încearcă să grăbească lucrurile. Simte că este aproape de țintă...

La aceste cuvinte, un cumplit sentiment de vinovăție o cuprinse pe Jenna. Cu câtă ușurință îi dăduse acordul lui Susie fără să încerce să afle prea multe. Ar fi trebuit să fie mai bănuitoare, tocmai pentru că îi cunostea latura iresponsabilă și impulsivă.

– Poate că Peter nu este demn de încredere, recunoscu ea în silă, dar nu văd de ce încerci să-i impui lui Susie un alt logodnic. Are totuși dreptul să se îndrăgostească de cine-i place.

Simon râse sardonic.

– Ah ! Înțeleg că ți-a vorbit despre John Cameron...

– Da. Chiar mi-a explicat că tu vrei s-o determini să se căsătorească cu el.

După ce o privi cu un aer nedumerit, Simon ridică ochii spre cer.

– Și tu ai crezut-o ? Dar voi aveți impresia că eu sunt un adevărat monstru ! Îți imaginezi poate că am s-o închid într-un turn până ce-i voi obține, prin tortură, consimțământul ?

– Încetează, Simon, îl întrerupse Jenna exasperată. Tu știi foarte bine că există o mie de feluri de a exercita presiuni asupra oamenilor. Susie se teme că tu o vei convinge până la urmă să se mărite cu acest John.

– Pun pariu că a uitat să-ți menționeze că „acest John", cum îi zici tu, a fost chiar logodnicul ei o

vreme, până ce au rupt relația din cauza unei neînțelegeri stupide ?

Jenna plecă privirea, pradă unei îngrozitoare tulburări. Cum de fusese atât de proastă să se pună într-o astfel de situație ? Se lăsase păcălită de Susie, care, voit sau nu, avusese grijă să-i ascundă tot ceea ce ar fi făcut-o să ezite înainte de a lua o hotărâre. Dacă ar fi știut tot ce-i spusese acum Simon, nu ar fi intrat niciodată în jocul periculos al prietenei sale.

— Unde s-a dus, Jenna ? reluă Simon.

Jenna dădu din cap, învinsă.

— În Cornwall, răspunse ea cu voce abia auzită. În casa părinților tăi. Voia să fie singură cu Peter. Ca să poată vorbi în liniște, spunea ea... Ce o să faci ?

— Tu ce crezi ? răspunse Simon cu agresivitate. O să mă duc după ei, firește ! Nu am altă soluție.

— Pleci imediat ? întrebă Jenna, neliniștită.

— Asemeni unui viteaz cavaler pe calul lui frumos, să zbor în ajutorul surorii mele ? comentă el zeflemitor. Nu ! Ce mai înseamnă câteva ore ? O să mă duc mâine. Deocamdată, cu toată plăcerea pe care mi-o oferă compania ta, mă văd nevoit să plec. La revedere, Jenna. Ah, încă ceva. Îmi pare rău că v-am întrerupt tandra regăsire... Cred că... prietenul tău este foarte supărat pe mine.

Îi aruncă o privire cinică și avu darul să o exaspereze și mai mult.

— Nu-i nimic grav, Craig și cu mine avem toată seara înainte ca să ne bucurăm unul de altul, din moment ce tu pleci... îi lansă ea cu un zâmbet provocator.

— Atunci, petrecere frumoasă. Dar dacă pot să-mi permit o mică remarcă, tu nu pari deloc a fi îndrăgostită.

Jenna se îndreptă de parcă ar fi încasat o palmă. Fără să-şi dea seama, Simon atinsese punctul ei sensibil. Dar ea nu dorea cu nici un preţ ca el să-şi dea seama de solitudinea ei sentimentală.

— Craig şi cu mine locuim de multă vreme împreună, dacă vrei să ştii, şi avem o relaţie perfect armonioasă, afirmă Jenna cu un aplomb care o uimi chiar şi pe ea. Dacă unii au nevoie permanentă de a-şi găsi un nou partener ca să-i stimuleze, asta este problema lor !

Schimbară o privire lungă, încărcată de animozitate, dar Simon nu răspunse atacului ei şi dispăru fără să mai stea de vorbă.

Rămasă singură, Jenna se aruncă într-un fotoliu şi-şi cuprinse capul în mâini. Oricare ar fi fost responsabilitatea lui Susie în acest eşec, ea se angajase s-o ajute şi va încerca până la capăt. Cum să facă s-o prevină pe prietena ei că planul eşuase şi că Simon va ajunge acolo cât de curând ?

Aruncă o privire plină de speranţă spre telefon, dar îşi aminti brusc că familia Townsend nu instalase niciodată telefon în casa lor de vacanţă, pentru a păstra calmul încântător al locului.

Nu mai rămânea decât o soluţie, gândi ea, ridicându-se hotărâtă. Va pleca imediat spre Cornwall ca s-o prevină pe Susie că Simon descoperise totul. Sigur, perspectiva unei lungi călătorii în maşinuţa ei incomodă n-o încânta deloc, dar nu îndrăznea să-l roage pe Craig să-i împrumute maşina lui. Doar ţinea atât de mult la acest Porsche absolut nou !

Cu toate acestea, când urcă să-l anunțe de plecarea ei precipitată, îi propuse chiar el să-i împrumute mașina.

— Nici gând să faci atâtea sute de kilometri cu mașinuța ta, decretă el pe un ton autoritar.

Plină de recunoștință, Jenna acceptă mașina lui și-i lăsă apartamentul în grijă.

După ce-și aruncă câteva lucruri în sacul de voiaj, porni la drum. Era o experiență minunată să conduci o asemenea mașină, și reuși aproape să se bucure de această escapadă care o aducea din nou pe drumul vacanțelor de odinioară.

De data aceasta, bineînțeles, împrejurările erau mult mai puțin plăcute. Susie va fi șocată să o vadă și cu siguranță că se va supăra pe ea pentru că-și jucase rolul atât de prost ; dar orice era mai bine decât o confruntare fierbinte între frate și soră.

*

* *

În sfârșit, ajunse la Tamar, râu a cărui trecere însemna altădată pentru cele două fete că voiajul se apropia de sfârșit. Se afla de acum în Cornwall...

Se gândi o clipă la strămoșii îndepărtați ai familiei Townsend, despre care mama lui Susie spunea că, probabil, avuseseră și sânge spaniol căpătat poate după vreun naufragiu al unuia dintre vasele „Invincibilei Armada" pe coastele engleze. În familie se transmitea din generație în generație legenda care spunea că un marinar spaniol sedusese o frumoasă localnică... Iar părul negru și tenul măsliniu al lui Simon confirmau această legendă...

Casa familiei Townsend era situată la ieşirea dintr-un mic sat de pescari, aşezat deasupra coastei abrupte şi neospitaliere. Bătută de vânturi, domina oceanul şi dispunea de o mică plajă privată la care se ajungea după ce coborai o potecă îngustă.

Era ora două noaptea când Jenna trecu prin cătunul cufundat în beznă. Maşina lui Graig urca cu uşurinţă drumul abrupt ce ducea la conac. Jenna parcă în linişte, pentru a nu-i trezi prea brusc pe Susie şi Peter.

Printre obloanele închise nu răzbătea nici o lumină. „Probabil că dorm buştean", îşi zise Jenna apropiindu-se tiptil de uşa de la intrare.

În clipa în care vru să bată la uşă, aceasta se deschise.

— Susie, eu sunt, şopti Jenna, crezând că are de-a face cu prietena ei. Există o problemă.

În acel moment, silueta din umbră înaintă spre uşă şi Jenna nu-şi putu stăpâni un ţipăt când, în lumina lunii, îl recunoscu pe Simon.

— Într-adevăr, există o problemă, dar nu aceea pe care o crezi tu, zise el pe un ton enervat. Îmi pare rău pentru întunericul acesta, dar n-am reuşit să pornesc generatorul.

Jenna îşi aminti că familia Townsend refuzase să instaleze lumina electrică şi îşi reaminti cu nostalgie lungile seri petrecute la lumina lămpii cu petrol înainte de a fi fost adus generatorul.

— Cred că mama ta ţine lămpile cu petrol în pivniţă, zise ea automat. Dar ce naiba cauţi aici ? Credeam că nu ai de gând să pleci decât mâine !

— M-am răzgândit. Sunt surprins să văd că tu eşti în stare să faci atâta drum cu maşinuţa ta pen-

tru a-ți preveni prietena de pericol. Câtă loialitate! exclamă el pe un ton sarcastic.

— Din fericire, n-am venit cu mașinuța mea, zise Jenna. Craig mi-a împrumutat Porsche-ul lui.

Simon fluieră în zeflemea.

— Dumnezeule mare! exclamă el. Dar este cu adevărat îndrăgostit de tine! Sau poate ai cine știe ce talente ascunse, draga mea Jenna...

Ea nu-i răspunse la această remarcă grosolană.

— Oricum, amândoi ne-am pierdut timpul venind aici. Susie nu este aici.

— Dar mi-a spus că!... exclamă Jenna.

— Te-a mințit, asta-i tot, poate la sfaturile lui Peter. Chiar mă miram că, știindu-i gusturile extravagante, el acceptă să se îngroape aici pentru două săptămâni. Mi-l imaginam mai degrabă în vreun hotel luxos de pe Coasta de Azur... Probabil că acolo sunt...

Brusc, Jenna fu cuprinsă de o imensă descurajare. Acum nu mai avea nimic de făcut decât să se întoarcă la Londra cu sentimentul îngrozitor că fusese păcălită de Susie, pe de o parte, și că eșuase în încercarea ei de a redresa situația, pe de altă parte.

Vru să se întoarcă la mașină, dar Simon o prinse de braț.

— Unde pleci?

— Mă întorc la Londra, răspunse cu o voce posomorâtă.

O ciudată expresie de autoritate și autoironie apăru pe fața lui Simon.

— Știu că nu-mi suporți prezența, dragă Jenna, dar ești prea epuizată ca să pleci imediat înapoi. O să petrecem noaptea aici, fie că vrei sau nu. Dacă

pleci în starea asta, ai toate şansele să faci un accident. Imaginează-ţi mutra lui Craig dacă-i faci praf maşina.

Simon avea dreptate. Înţelept era ca ea să doarmă câteva ore înainte de a porni din nou la drum.

– Din cauza lui Susie, vom petrece o noapte îngrozitoare, pentru că aici totul este îngheţat, dar nu avem de ales, reluă Simon. La ora asta, micul hotel din sat este închis.

– Susie nu are nici o vină ! protestă Jenna. De unde ar fi putut să ştie că vom pleca în căutarea ei ? Probabil că s-au răzgândit în ultima clipă, şi...

– Sunt convins că n-a avut nici o clipă de gând să vină aici. Ei nu-i place locul ăsta.

– Când eram mici, ne plăcea la nebunie să venim aici, aminteşte-ţi.

Simon păru brusc foarte obosit.

– Susie a devedit o adevărată citadină, remarcă el pe un ton parcă dezamăgit. Pe când despre tine, n-aş putea spune acelaşi lucru... Sunt sigur că regreţi viaţa de la ţară. Credeam de altfel că te vei instala în satul tău.

– Ca să devin o perfectă fată bătrână provincială ? întrebă Jenna cu un râs cinic.

Simon nu luă în seamă această remarcă amară.

– Fată bătrână ? Este cam devreme să spui asta... Deşi, dacă-mi aduc bine aminte, îţi planificaseşi să te măriţi şi să ai doi copii până la douăzeci şi cinci de ani. Se pare că eşti cam în întârziere, adăugă el zâmbind.

– Să zicem mai degrabă că visele mele de adolescentă au mai evoluat, îl corectă ea. Din fericire !

– Bun, am trăncănit destul pe întuneric. Mă duc să caut celebrele lămpi.

Simon dispăru spre pivniță, în timp ce Jenna deschise ușa salonului. În încăpere se simțea aerul închis și umiditatea ; astfel că, în ciuda răcorii de afară, deschise larg ferestrele pentru a lăsa să intre aerul marin.

Ideea de a petrece noaptea sub același acoperiș cu Simon o deranja mai mult decât ar fi crezut. Ce ironie a sorții ! își zise ea. Odinioară, ar fi dat orice pentru ca un asemenea eveniment să se producă...

Își amintea încă de ziua în care se îndrăgostise de fratele mai mare al prietenei sale...

Se întâmplase tot aici, pe terasa ce domina marea. Jenna citea un roman. Familia Townsend împreună cu Susie plecaseră la cumpărături și era cât pe ce să-i cadă cartea din mână când, pe neașteptate, apăruse Simon. Desigur, îl cunoștea deja, dar în vara aceea, adolescentul năvalnic se transformase într-un tânăr cu un farmec irezistibil. Tocmai se întorsese dintr-o croazieră pe Mediterana împreună cu niște prieteni, și bronzul feței îi dădea o aură aparte și-i scotea în evidență ochii verzi de sub genele-i dese.

Din fericire, el nu-i acordase atenție și nu-i remarcase tulburarea. Ea nu era decât prietena surorii lui, și probabil că pentru el nu prezenta nici un interes.

În zilele următoare, Jenna reuși să-și ascundă sentimentele și sosirea prietenei lui Simon, Elena, o brunetă fermecătoare, înmormântase definitiv visele e romantice. Pentru el, ea nu va fi niciodată altceva decât prietena din copilărie a lui Susie, pe care o trata de altfel cu aceeași bruscheță și ironie ca pe sora lui.

Episodul acesta îi lăsase Jennei un gust amar, precum și un sentiment de stânjeneală de fiecare dată când se afla în prezența lui Simon, chiar dacă el n-a aflat niciodată de pasiunea pe care i-o inspirase.

*
* *

Simon reapăru brusc, vizibil enervat.

— Am găsit lămpile, dar nu știu unde este petrolul. Ce idee să nu le pună la un loc ! exclamă el pe un ton plin de exasperare.

— Tatăl tău nu vrea să depoziteze petrolul în interiorul casei, îi explică Jenna cu calm. Îl pune întotdeauna în magazie. Dar știi cumva unde sunt sacii de dormit ?

— Nu am nici cea mai mică idee. Casa n-a fost deschisă de multă vreme ; de altfel, părinții mei se gândeau să o vândă.

Jenna nu făcu nici un comentariu, dar vestea o luă pe neașteptate. Ideea că această casă ar putea să fie vândută o întrista profund. Atâtea amintiri prețioase din copilărie erau legate pentru ea de acest loc. Firește, nu avea nici un cuvânt de spus în această problemă, și cu atât mai puțin lui Simon.

În timp ce el căuta petrolul prin magazie, ea urcă la etaj în căutarea sacilor de dormit. În ciuda întunericului, găsi sacii într-un dulap, pe care-i arătă cu mândrie lui Simon când acesta se întoarse, cu o lampă în funcțiune.

— Bravo, zise el simplu... N-o să ne fie prea frig. Am și eu o veste bună : am găsit în bufetul din bu-

cătărie niște cafea măcinată și lapte praf. Doamna Magellan, îngrijitoarea, lasă întotdeauna câte un pachet în caz că apare cineva pe nepusă-masă. Așa că o să avem și ceva asemănător cu un mic dejun mâine dimineață, înainte de a porni la drum.

Jenna o cunoștea bine pe doamna Magellan, soția robustă a unui pescar de prin partea locului. Dintotdeauna fusese menajeră aici când casa era locuită și venea apoi doar o dată pe lună să mai controleze și să se asigure că totul era în ordine.

– Cred că este timpul să ne culcăm. Noapte bună, zise ea brusc luându-și un sac de dormit. O să mă duc în vechea cameră pe care o ocupam împreună cu Susie.

– De acord, te conduc cu lampa.

Dar când deschiseră ușa camerei, îi așteptă o surpriză neplăcută. Cele două paturi gemene dispăruseră, plafonul era plin de pete negre, și zone de mucegai acopereau pereții.

– Fir-ar să fie ! exclamă Simon. Uitasem că această cameră este scoasă din funcțiune. Acoperișul este foarte stricat și trebuie refăcut. Hai să vedem restul casei.

Nici în celelalte încăperi situația nu era deloc mai bună. Doar ultima cameră fusese ferită de intemperii și nu prezenta urme de umezeală.

– Ei bine, draga mea Jenna, constată Simon pe un ton zeflemitor arătând spre patul cel mare, dublu, ce fusese al părinților lui, cred că nu avem de ales. O să dormim împreună ! Sper să te comporți ca o lady !

Jennei îi venea să-l strângă de gât.

– Nici gând, răspunse ea pe un ton tăios. O să mă instalez pe canapeaua din salon.

– Ah ! Cum vrei... Dar nu vei fi singură nici acolo. Parterul este plin de șoareci, dacă mă iau după urmele pe care le-au lăsat peste tot, zise el cu un zâmbet machiavelic.

– Șoareci ? exclamă ea îngrozită. Imposibil !

Întotdeauna avusese o frică pe cât de irațională pe atât de incontrolabilă de aceste animale, și Simon își amintea cu siguranță.

– De ce ți-aș spune minciuni ? Ca să te aduc în patul meu ? întrebă el mai în glumă, mai în serios. Nu, nu te mint, Jenna ; la parter sunt șoareci. Acum, tu faci cum vrei ; eu mă duc să mă culc. Sunt epuizat.

Resemnată, Jenna își puse sacul de dormit pe patul mare. Orice, mai degrabă decât să înfrunte vreun șoarece, gândi ea. Oricum, era de preferat Simon !

– Du-te tu prima în baie, îi propuse el. Și, te previn : apa este gheață.

– Mulțumesc. Mă duc să-mi iau lucrurile din mașină.

Întoarsă în casă, îl văzu pe Simon făcându-și de lucru prin bucătărie.

– Vrei o ciocolată caldă ? Nu sunt prea sigur de rezultat cu laptele acesta praf, dar la război, ca la război !

– Da, mulțumesc.

– Du-te sus, ți-o aduc acolo.

După vreo zece minute auzi pașii lui Simon pe scară și ea era deja instalată în sacul ei de dormit, cu fermoarul tras până la bărbie.

Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva Simon întârziase în mod deliberat pentru a-i lăsa timp să intre în pat, dar alungă repede această idee. El nu

dăduse niciodată dovadă de delicatețe față de ea, și nu avea nici un motiv să înceapă acum.

Ciocolata fierbinte îi făcu bine și deja adormise pe jumătate când Simon se strecură în sacul lui de dormit după o scurtă trecere prin baie.

Târziu în noapte, ea visă că se afla pierdută pe o banchiză, și că un crivăț glacial o înghețа încetul cu încetul.

Dar senzației insuportabile de frig îi urmă în curând o căldură plăcută. În somn, Jenna se întinse ca o pisică și zâmbi, total inconștientă de ceea ce produsese o asemenea schimbare.

Observând că ea era de-a dreptul înghețată, Simon unise cei doi saci de dormit și se lipise de ea pentru a-i transmite căldura lui.

CAPITOLUL III

Pe jumătate adormită, Jenna auzi un zgomot surd. Cu o mișcare voluptuoasă, se ghemui în sacul ei de dormit și se lipi ceva mai mult de forma masivă întinsă lângă ea, căutându-i căldura. Câteva clipe mai târziu, zgomotul se repetă, mai aproape.

De data asta, Jenna se trezi tresărind.

Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama unde se află. Când își aminti evenimentele din ajun, își reaminti foarte clar că se culcase în sacul ei de dormit.

Atunci, ce se petrecuse peste noapte ?

Brusc, se întoarse și observă că nu mai era singură în sacul de dormit. În timp ce dormise, cei doi saci fuseseră uniți printr-un fermoar și ea practic dormise în brațele lui Simon ! În ce-l privește pe acesta, dormea în continuare liniștit, cu o expresie încordată pe față, ceea ce-l făcea să pară un adolescent.

Jenna nici nu avu timp să-și dea seama de situația necuviincioasă în care se afla, că evenimentele se precipitară.

Ușa se deschise brusc și impozanta doamnă Magellan apăru în prag.

– Ce faceți aici ? bombăni ea. Sunteți pe o proprietate privată.

Cu o impresionantă temeritate, îi privea pe cei doi tineri cu un aer războinic. Brusc, expresia feței i se schimbă.

– Dar ești chiar dumneata, domnișoară Jenna ! exclamă ea uluită. Cu domnul Simon !

Vizibil stânjenită, părea să ezite asupra atitudinii pe care ar fi trebuit s-o ia.

– Când am văzut cele două mașini parcate în fața casei, explică ea cu stângăcie, nu m-am gândit decât la...

Se întrerupse brusc, fixând-o pe Jenna cu o privire nedumerită. Dureros de conștientă de ridicolul situației, Jenna se întrebă cum o să-i explice doamnei Magellan incredibilul șir de împrejurări care o aduseseră în situația să împartă patul cu Simon, când acesta se trezi în sfârșit.

Se ridică în șezut, cu torsul gol, și Jena constată că era chiar mai musculos decât în amintirile sale. Numai că nu era acum momentul să facă asemenea constatări ! se mustră ea.

– Simon, explică-i doamnei Magellan de ce suntem aici !

– Păi... asta nu mă privește, începu doamna Magellan, dar sunt sigură că mama dumitale n-ar fi de acord, domnule Simon. Și, în plus, și cu domnișoara Jenna.

Scoase un oftat elocvent pentru a-și manifesta dezaprobarea și-i aruncă lui Simon o privire acuzatoare.

Spre surprinderea Jennei, Simon îi răspunse doamnei Magellan cu un zâmbet irezistibil care-i adânci

gropița din bărbie. Ce mai punea la cale ? gândi ea, temându-se de ce era mai rău.

– Nu-și făcuse griji degeaba...

– Oh, fiți liniștită, doamnă Magellan, eu și cu Jenna urmează să ne căsătorim, anunță el cu un zâmbet fericit. O cunoașteți doar, este foarte sentimentală și a ținut să venim aici, unde ea s-a îndrăgostit de mine... Vizita noastră este un fel de pelerinaj, dacă vreți...

La aceste cuvinte, o expresie radioasă lumină trăsăturile pline ale doamnei Magellan.

– Dumneata cu domnișoara Jenna ?! exclamă ea ridicând brațele spre cer. Dar este minunat ! Ce veste grozavă !

Stupefiată, Jenna vru să protesteze, dar nu reuși să articuleze o vorbă. Ce înseamnă această glumă ?

– Nu aveam de gând să dormim în același pat și în aceeași cameră, explică Simon cu un aer prefăcut nevinovat, dar ne-au obligat stricăciunile făcute de ploaie.

– Ei bine, dacă urmează să vă căsătoriți, altfel stau lucrurile, desigur, constată doamna Magellan cu ușurare. Onoarea este salvată. Deocamdată, mă duc să vă pregătesc un mic dejun cu ce se găsește prin casă. Aveți noroc, tocmai am trecut pe la brutărie. O să vă pot da chiar și câte o brioșă ! Pe curând...

Abia închise doamna Magellan ușa în urma ei, că Jenna explodă :

– Ai înnebunit ?! exclamă ea. De ce i-ai înșirat povestea cu căsătoria ?

– Pentru că dacă i-aș fi spus adevărul, nu m-ar fi crezut în veci, răspunse Simon afișând un calm care ațâță și mai mult furia Jennei. Este prima ex-

plicație care mi-a venit în minte. Ar trebui să mă feliciți pentru prezența de spirit, în loc să te înfurii.

– Să te felicit ? Îți bați joc de mine ? Doamna Magellan este cea mai mare bârfitoare din sat și până diseară toată lumea de aici va fi la curent cu pretinsa noastră logodnă, replică Jenna cu furie.

Simon îi aruncă o ocheadă ironică, încântat se pare de festa pe care i-o jucase.

– Ei și ? Ce importanță are ? Atâta vreme cât logodnicul tău nu află vestea... începu el pe un ton dezamăgit. În loc să mă acuzi, mai bine mulțumește-mi pentru delicatețea mea. Dacă n-aș fi mințit, doamna Magellan te-ar fi clasat imediat în rândul fetelor ușoare...

– Am oroare de minciună, sub orice formă, replică ea sec.

– În afară de faptul când minți tu, ca în povestea asta cu Susie, îi zise Simon.

Prinsă pe picior greșit, Jenna schimbă subiectul.

– Poți să-mi explici de ce sacii de dormit erau uniți azi dimineață ? întrebă ea pe un ton acru.

– Bineînțeles, nimic mai simplu. Imaginează-ți că m-ai trezit pentru că-ți era frig, și a fost singura soluție pe care am găsit-o ca să te încălzesc. Nu ai de ce să faci caz de asta. N-o să mă faci să cred că este prima oară când dormi cu un bărbat !

Jenna tăcu, pradă unei bruște senzații de stânjeneală. Simon ar fi fost uluit să afle că, de fapt, ea era încă virgină. În ochii unui seducător inveterat ca el, lucrul acesta era probabil un defect, la cei douăzeci și patru de ani ai ei.

– Bun, am discutat destul, reluă el. De data asta, mă duc eu primul la baie, dacă nu te deranjează.

Fără să-i mai aştepte răspunsul, sări din pat. Nu purta decât nişte chiloţi în dungi bleu şi albe, dar nu părea deloc jenat să apară aşa în faţa ei.

Înconjură patul şi se apropie de ea pentru a-şi aduna hainele. Într-adevăr, nu avea de ce să se ruşineze de trupul lui, gândi ea, admirându-i fără să vrea coapsele musculoase şi silueta perfectă de sportiv desăvârşit. Nu mai văzuse niciodată vreun bărbat iradiind în mod natural atâta virilitate. Cuprinsă de o tulburare incontrolabilă, coborî privirea. Simon îi surprinse reacţia şi-i aruncă o privire ironică.

– Nu face mutra asta, Jenna. Nu este un delict de infidelitate să priveşti un bărbat în chiloţi. De altfel, Craig al tău nu va afla nimic.

Slavă Domnului că se înşelase asupra motivului stânjenelii ei, gândi Jenna. Sub nici o formă n-ar fi dorit ca el să ştie adevăratul motiv, că simplul fapt de a-l privi o destabiliza în asemenea măsură...

*
* *

O oră mai târziu, după un mic dejun copios, cei doi tineri îi spuseră la revedere doamnei Magellan. Simon o conduse pe Jenna până la maşina lui Craig, sub privirea înduioşată a menajerei.

– Pune un pic de realism în despărţirea asta, Jenna. Îţi amintesc că, în principiu, eşti îndrăgostită nebuneşte de mine, zise el pe un ton ironic.

– Ciudat, dar este un rol pe care îmi vine foarte greu să-l joc.

– Chiar aşa ? Ai uitat oare că odinioară nu prea gândeai astfel ?

Furioasă, Jenna se întoarse cu o mișcare bruscă, atât de bruscă încât își agăță tocul într-un smoc de iarbă și se clătină.

Ar fi căzut dacă Simon n-ar fi prins-o de talie, și această simplă atingere o tulbură din nou. Încordată la maximum, se eliberă cât putu de repede.

– Dă-mi drumul, Simon, spuse ea cu voce tremurată.

El o privi surprins.

– Calmează-te, ce naiba ! Ai face mai bine să-mi mulțumești decât să iei aerul acesta ofensat... Hai, liniștește-te, curând o să ți-l regăsești pe Craig al tău care o să te consoleze pentru toate necazurile pe care le-ai îndurat. Îl cunoști de multă vreme ?

– Nu te privește, replică ea. Eu nu mă amestec în viața ta sentimentală.

– Nu m-ar deranja treaba asta. De ce, ai să-mi pui vreo întrebare în legătură cu acest subiect ? adăugă el cu o mutră nevinovată.

Scoasă din sărite, tânăra femeie se mulțumi să-i arunce o privire ucigătoare înainte de a se urca în mașină și a demara în trombă. Ducă-se la naiba, cu subînțelesurile lui îndoielnice și cu provocările lui permanente.

Cum de avusese lipsa de delicatețe de a face aluzie la dragostea aceea pe care ea crezuse că o ascunsese atât de bine pe vremuri ? El înțelesese totul, pe când ea crezuse cu naivitate că păstrează un secret. Cât trebuie să fi râs de ea !

Brusc îi veni în minte clipa aceea atât de dureroasă când îl surprinsese întins pe iarbă împreună cu Elena, la marginea pădurii. Se ducea în sat și cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îi văzuse

după cotitura drumului ; ei erau atât de ocupaţi să se sărute cu pasiune încât nici nu-şi dăduseră seama de prezenţa ei.

Multă vreme, Jenna fusese urmărită de această imagine. Câte nopţi nedormite nu petrecuse ea închipuindu-se în locul Elenei, mângâiată de Simon, oferindu-se sărutărilor lui pătimaşe.

Încercase s-o sărute o dată, o singură dată. Era în seara când ea împlinise optsprezece ani, în cursul petrecerii date cu această ocazie, dar tentativa se soldase cu un fiasco. Surprinsă şi emoţionată în acelaşi timp, Jenna întorsese capul în ultima clipă, evitând buzele lui Simon.

Acesta făcuse atunci una din remarcile lui ironice care îl caracterizau. „Nu vrei ? Cu atât mai rău pentru tine ! Nici nu ştii ce pierzi..."

Evocarea acelor evenimente îi provocase întotdeauna stânjeneală şi se străduí să alunge din minte aceste amintiri dureroase. Pasiunea pe care o nutrise odinioară pentru Simon o ajutase măcar să ştie să se ferească în viitor de indivizi ca el... Dacă într-o zi se va îndrăgosti, îşi zise ea, o va face pentru un bărbat care să nu-i semene cu nimic lui Simon. Un astfel de om o va privi cu respect şi consideraţie, şi nu va colecţiona aventuri feminine.

*

* *

După câteva ore de drum, ajunse epuizată nervos. Îşi duse repede sacul de voiaj în apartament, apoi urcă la Craig să-i înapoieze cheile maşinii. Fotograful era ocupat în camera obscură cu developarea ultimelor filme de reportaj.

— Vezi manechinul ăsta ? o întrebă. Îți seamănă. Întotdeauna m-am gândit că silueta ta de vis și osatura perfectă a feței sunt foarte potrivite pentru a poza.

Jenna ridică din umeri pentru a-i da de înțeles că ipoteza asta i se părea absolut bizară și-i mulțumi că-i împrumutase mașina.

— Cel mai bun mod de a-mi mulțumi ar fi să cinezi cu mine astă-seară, răspunse Craig.

Jenna îi aruncă o privire surprinsă. Niciodată n-o mai invitase într-un mod atât de categoric.

— Ai vreo problemă ? îl întrebă privindu-l cu atenție și observându-i fața trasă.

— Da. Tocmai am anunțat-o pe Emma că boala de care suferă soțul ei este incurabilă. Nu mai are de trăit decât câteva luni.

— Dumnezeule... murmură Jenna.

— Da, este îngrozitor, încuviință Craig. Dar pe când înainte era aproape hotărâtă să-l părăsească pentru mine, iată că acum nu mai vrea nici să-mi vorbească. Nu mai înțeleg nimic !

— Hai, Craig, pune-te în locul ei. Nici nu mai știe, probabil, biata fată ce ar dori de fapt. Și acum, când știe că sfârșitul lui este atât de aproape, se simte probabil vinovată că a vrut să-l părăsească. Las-o să i se consacre lui cele câteva luni care i-au mai rămas de trăit. După aceea, va avea nevoie de dragostea ta pentru a depăși momentul unei asemenea încercări.

Craig oftă adânc și insistă să-i accepte invitația la cină. Cum ar fi putut să-l refuze ? Părea atât de abătut și nu putea să-l abandoneze. Cu atât mai rău pentru seara liniștită pe care prevăzuse să o petreacă acasă.

* * *

Restaurantul la care o duse Craig era cel mai la modă din Londra. Proprietarii lui erau niște persoane din mediul show-business-ului și puteai întâlni aici de la oameni politici la vedete de televiziune și jurnaliști cunoscuți.

Jenna nu se lăsă impresionată de decorul avangardist și de mina blazată a celor mai mulți dintre ei. În schimb, aprecie meniul bogat și rafinat.

— Bucătarul șef vine dintr-unul din cele mai bune restaurante pariziene, îi explică Craig întinzându-i o cupă de șampanie.

Jenna îi zâmbi dar observă că el abia dacă se atinsese de mâncarea din farfurie. Avea cearcăne sub ochi și obrajii îi erau supți. Probabil că mai slăbise în ultima vreme.

Măcar dacă tragedia pe care o trăia acum Emma nu o va îndepărta pentru totdeauna de Craig, gândi ea. El o iubea de atâta vreme. Într-o zi, pus pe confidențe, îi istorisise povestea lor, atât de clasică... Erau toți trei la universitate, când Emma și Craig, pe puncul de a-și anunța logodna, se certaseră. Dintr-o toană, Craig plecase în Franța la specializare. Când se întorsese, peste șase luni, ferm hotărât să se împace cu Emma, aceasta se căsătorise deja cu Paul...

Dragostea putea fi o experiență atât de dureroasă ! gândi Jenna observând fața trasă a lui Craig și cuta amară ce-i brăzda fruntea. Era evident că suferea, dar ea nu avea cum să-l ajute, nici măcar nu știa ce să-l sfătuiască. În afara scurtei pasiuni

pe care o simțise pentru Simon, nu mai fusese îndrăgostită. Ar fi trebuit să se bucure că se ferise de asemenea încercări, sau să regrete că nu cunoscuse acest sentiment despre care se spunea că este atât de înălțător ? Nu avea cum să știe.

Dar un lucru era sigur : reîntâlnirea cu Simon o tulburase mai mult decât și-ar fi dorit. Anii care trecuseră se pare că-l făcuseră și mai seducător.

Brusc, îi pieri pofta de mâncare, astfel că atunci când Craig propuse să se întoarcă acasă, Jenna nu protestă. Simțea nevoia să fie singură, să facă bilanțul ultimelor evenimente.

Aproape de ieșire, întâlniră persoane care așteptau să se elibereze o masă. Printre ele se afla și Simon, care, atunci când o văzu, se îndreptă direct spre ea.

– Deja plecați ? Ce păcat ! exclamă el, aruncând o privire ironică spre Jenna.

Nu-și dădu seama dacă licărirea ironică din privirea lui sau zâmbetul provocator pe care i-l aruncă însoțitoarea lui, o superbă creatură, o impinseră să reacționeze. Oricum, fără să fi premeditat mișcarea, ea îl luă de braț pe Craig cu un gest posesiv.

– Da, suntem nerăbdători să fim singuri amândoi, răspunse ea pe un ton languros. Nu-i așa, dragul meu ?

Și aruncând spre Craig o privire plină de adorație, îl trase afară fără să-i lase timp să deschidă gura.

Ajunși pe trotuar, Craig o privi stupefiat.

– Ce înseamnă toate astea ? întrebă el uluit.

– O să-ți explic, bolborosi Jenna, stânjenită.

Craig o fixă cu atenție și schiță un zâmbet.

– Îți dai seama că este pentru prima oară de când te cunosc că te văd reacționând în acest mod impulsiv, ca orice muritor de rând ? zise el după o lungă tăcere. Îți mărturisesc că începusem să mă îngrijorez în privința ta, dar acest comportament irațional mă mai liniștește. Cum se numește domnul acesta care te face să-ți pierzi cumpătul ?

Jenna simți că roșește.

– Oh, nu are importanță, murmură agitată. Este doar fratele unei prietene...

– Zilele trecute îl găsesc la tine, în seara asta dau de el la restaurant ! Ciudată coincidență...

– Nu reprezintă nimic pentru mine, te asigur !

– Atunci de ce toată această comedie ? Te rog, nu mă crede chiar imbecil...

– Este adevărat că am fost îndrăgostită de el când eram doar o adolescentă, recunoscu ea. Dar a trecut atâta timp de atunci.

– Ai recunoscut-o pe femeia care-l însoțea ?

– Nu. De ce ? Tu o cunoști ?

– Nu personal, dar știu că este unul dintre manechinele la modă în prezent.

Jenna ridică din umeri cu o prefăcută indiferență.

– Nu-mi pasă cu cine iese Simon, te asigur, Craig. Pentru mine, el nu este altceva decât fratele lui Susie.

Chiar dacă nu păru convins de spusele ei, Craig încetă să mai polemizeze pe această temă. Se despărțiră pe palier, și Jenna se duse în sfârșit, cu plăcere, în pat, după noaptea incomodă petrecută în Cornwall. De data asta, nu mai era în pericol să se trezească lipită de Simon !

*
* *

Soneria telefonului o trezi dis-de-dimineață.

— Jenna, draga mea ! se auzi o voce cunoscută. Cât sunt de bucuroasă !

Îngrozită, Jenna recunoscu vocea doamnei Townsend, mama lui Susie și a lui Simon. Ce se mai întâmplase ? Iar făcuse Simon vreo tâmpenie ?

— Firește, sunt supărată pe voi că ați fost atât de secretoși, continuă Ellen. Dacă doamna Magellan nu v-ar fi surprins în cuibușorul vostru de dragoste, noi ar fi trebuit să așteptăm mult până să aflăm vestea. Nu-ți ascund faptul că ea a fost puțin șocată să vadă că vă petreceți weekendul împreună, ca doi îndrăgostiți, când încă nu v-ați căsătorit, dar eu am mintea mai deschisă și n-am să fac nici un comentariu. La urma urmei, nu mai aveți nici unul cincisprezece ani. Sper că n-ai să te superi pe mine, dar am vorbit ieri la telefon cu bunica ta și nu m-am putut abține să nu-i spun vestea. Era în al nouălea cer, ca și mine de altfel. Întotdeauna te-am considerat ca pe a doua fiică a mea și iată acum intri într-adevăr în famlie. Este prea frumos să fie adevărat. Mă temeam atât de mult ca Simon să nu ne prezinte într-o zi pe vreuna din creaturile acelea cu care se afișează uneori, dacă mă iau după presa de scandal... I-am spus chiar, când i-am telefonat ca să-l felicit. Apropo, când v-ați hotărât să faceți nunta ? O să organizăm petrecerea acasă. Grădina noastră se pretează perfect pentru așa ceva. Va trebui să vorbim și despre furnizori. Cunosc eu pe cineva care...

Doamna Townsend se întrerupse pentru o clipă să-şi tragă răsuflarea.

– Oh, abia acum îmi dau seama că probabil te-am trezit, este încă atât de devreme. Dar tu mă cunoşti, răbdarea nu este una din calităţile mele şi pur şi simplu n-am rezistat plăcerii de a te felicita. Draga mea Jenna, acum te las să-ţi vezi de treburi. O să te mai sun.

Cu un gest automat, buimăcită, Jenna puse receptorul în furcă. I se părea că trăieşte un coşmar la limita dintre tragi-comedie şi o farsă îndoielnică... Nevenindu-i să creadă că este realitate, îi trebui un timp până să realizeze consecinţele a ceea ce se produsese. Se lăsă apoi să cadă pe un fotoliu de lângă telefon şi-şi prinse capul în mâini.

Prăbuşirea pe care o resimţise fu curând înlocuită de furie. De ce afurisitul de Simon nu-i spusese mamei sale adevărul atunci când aceasta îl sunase să-l felicite ? Din ce motiv diabolic se hotărâse să continue această sinistră comedie ?

În prima clipă, se gândi s-o sune pe doamna Townsend şi să-i explice cum stau lucrurile, dar se abţinu. La urma urmei, nu ea, Jenna, trebuia să repare stricăciunile provocate de Simon. El era singurul vinovat de această încurcătură, şi era destul de mare ca să rezolve singur problema. De ce trebuise să-i înşire doamnei Magellan toate aceste minciuni ? Ar fi trebuit să-i treacă prin minte că primul lucru pe care aceasta îl va face va fi să sune la părinţii lui.

Privirea îi căzu din întâmplare pe cadranul ceasului deşteptător şi se repezi la baie. Tulburată de acest weekend absurd, uitase să pună ceasul să

sune și era pe cale să întârzie la birou. Și toate astea din cauza lui Simon !

În câteva zile, universul ei atât de bine organizat și controlat metodic se transformase în haos...

*
* *

Într-adevăr, ajunse cu o jumătate de oră întârziere la birou și trebui să suporte privirea nu prea amabilă a patronului său. Din fericire, totuși, în dimineața asta era mult de lucru încât acesta nu mai avu timp să-i ceară explicații, pe care de altfel nu ar fi în stare să le dea. Renunță să plece la masă și se mulțumi să mănânce la repezeală un sandviș la ea în birou, mulțumită totuși în sinea ei că era prea ocupată ca să aibă timp să se gândească.

Dar la sfârșitul zilei de lucru, grijile ei reveniră la suprafață, mai accentuate chiar. Cum să redreseze situația ? După nesfârșitul monolog al doamnei Townsend de azi dimineață și după entuziasmul pe care-l manifestase aceasta, Jenna nu se vedea în stare să o anunțe cu răceală că toată povestea asta cu nunta nu era decât o glumă proastă. Ar fi trebuit s-o facă atunci, imediat, dar nu avusese timp să se adune pentru că o luase pe nepregătite cu acest telefon.

Și ce să mai zică de modul cum va reacționa bunica ei ? Și mai rău, evident. Jenna știa că, de fapt, bătrâna doamnă avusese întotdeauna o slăbiciune pentru Simon și visase mereu o căsătorie între nepoata ei și acesta, căsătorie care ar fi pecetluit prietenia dintre cele două familii.

Şi totuşi, trebuia să-i spună adevărul... O va suna imediat ce va ajunge acasă, hotărî ea, după care renunţă la această idee, pentru că bunica ei nu auzea prea bine şi-i părea imposibil să-i povestească la telefon toată istoria. Era mai bine să-i facă o vizită şi să-i explice atunci tot ce se întâmplase. Se va achita de sarcina aceasta neplăcută în weekendul următor.

Ajunsă acasă, făcu o baie bună ca să se mai relaxeze şi să vadă lucrurile mai limpede, dar degeaba. Situaţia i se părea de nerezolvat.

Apa caldă păru să o facă să se simtă mai bine şi după ce îşi înveli părul ud într-un prosop ca un turban, îşi puse un tricou lung ce-i ajungea până la jumătatea coapselor şi era ţinuta preferată pentru serile calde de vară.

Într-adevăr, înăuntru era destul de cald pentru că apartamentul stătuse închis toată ziua. Deschise ferestrele pentru a lăsa să intre puţin din răcoarea serii şi regretă acum grădina bunicii sale. Cât de mult detesta să stea vara în oraş...

Brusc, îşi aminti că în curând îşi va lua o lună de vacanţă şi încă nu ştia unde să se ducă. Împreună cu Susie, proiectaseră destul de vag să plece undeva, dar acum era puţin probabil să o mai facă. De fapt, îşi zise ea oftând, nu simţea deloc nevoia de exotism. Ar încânta-o şi o simplă şedere la ţară, la bunica ei.

Se duse în bucătărie, scoase un castron şi-şi prepară o salată de ton. Craig lipsea pentru câteva zile şi nu va mai veni în ultima clipă s-o întrebe ce are la cină, aşa cum făcea în rarele seri când stătea acasă.

Perspectiva de a petrece seara singură nu-i displăcea deloc, dimpotrivă. Din punct de vedere fizic dar mai ales nervos, avea nevoie de odihnă.

Se pregătea să se instaleze pe terasă, când o siluetă răsărită de nicăieri apăru lângă ea. Fu cât pe ce să scape farfuria din mână de stupoare.

— Ești singură ? se auzi vocea ironică a lui Simon. Unde a dispărut iubitul tău ?

După ce prima clipă de surpriză dispăru, Jenna își recăpătă prezența de spirit... și pofta de ceartă.

— Nu te-a învățat nimeni să baţi la ușă ? întrebă pe un ton aspru.

— Ba da, am bătut dar tu n-ai auzit, răspunse Simon fără să se lase intimidat.

— Pentru știința ta, află că Craig nu este iubitul meu. Suntem doar prieteni, atât tot.

— Noroc că este așa, pentru că tu și cu mine suntem logodiți dacă-ți mai amintești, remarcă Simon zâmbind.

— Da, ce să spun ! exclamă Jenna, exasperată. Ce idee să inventezi minciuna asta ! Evident, doamna Magellan i-a anunțat pe părinții tăi !

— Ah, ești deja la curent, comentă el simplu. Te-a sunat mama ?

— Da. Le-a anunțat vestea tuturor prietenilor, și mai ales bunicii. Cum o să faci să mă scoți din încurcătura în care am intrat din cauza ta ?

Simon îi aruncă o privire agasată.

— Calmează-te, ce naiba, doar nu-i atât de grav !

— Atunci, de ce nu i-ai spus mamei tale adevărul ?

Simon rămase o clipă tăcut.

– Ei bine, ca să fiu cinstit, Jenna, începu el, în clipa asta m-ar aranja foarte bine să se știe că sunt logodit. Ăsta ar fi primul motiv. Al doilea ar fi...

Făcu o pauză și o fixă cu o privire ciudată.

– ...că mama părea atât de fericită de această veste încât nu m-a lăsat inima să-i spun adevărul.

Tulburată de privirea lui insistentă și de tonul convingător al vocii lui, Jenna plecă ochii. De ce avea un efect atât de bizar asupra ei ? se întrebă, încurcată.

– Îți vine bine ținuta asta, reluă el fără să o piardă din ochi. Dacă n-am fi doar logodiți ci deja căsătoriți, n-aș rezista...

Jenna roși până în vârful urechilor și se înciudă de această lipsă de stăpânire de sine. Cum de putea să reacționeze atât de naiv la o remarcă atât de nedelicată ?

Trase cu stângăcie de tricou pentru a-și mai acoperi coapsele și luă un aer demn.

– Uiți că noi **nu** suntem logodiți ! exclamă furioasă. Ai tot interesul să clarifici această problemă cu familia ta cât mai curând. Altfel...

– Altfel ? întrebă el apropiindu-se.

Se aplecă spre ea. Neliniștită, îi simți răsuflarea caldă în ceafă și crezu că el o va săruta. Dar nu fu așa ; Simon se limită să întindă mâna și să ia o feliuță de morcov din farfuria ei.

– Mmm... Morcov crud ! Ador asta ! afirmă el, prefăcându-se că nu observă expresia ofensată a Jennei. Ca să revenim la ceea ce te preocupă, continuă el, te las pe tine să anunți pe toată lumea. Eu sunt atât de prost psiholog încât n-aș putea să încerc si cred că aș încurca lucrurile. Tu o să te descurci foarte bine.

Jenna îl privi o clipă, incapabilă să scoată o vorbă. Ce tupeu ! gândi ea. Când el singur era vinovat de toate astea, refuza să-și asume responsabilitatea, invocând pretexte viclene și punând-o să scoată ea castanele din foc.

— Ascultă, Simon, va trebui să găsești un mijloc să descurci această problemă ridicolă, murmură ea, cuprinsă brusc de un sentiment de neputință. Cum să facem ?

Din nou, el o privi cu o asemenea intensitate încât ea se înfioră, tulburată.

— Am o idee, zise el în sfârșit. Mi se pare imposibil să-i anunț cu brutalitate pe părinții mei că nu a fost decât o glumă, având în vedere că ei au reacționat așa. Iată cum o să facem : deocamdată nu le spunem nimic, dar o să facem în așa fel încât să ne vedem cu ei destul de des pentru ca ei înșiși să-și dea seama cât suntem de nepotriviți. Nu vor avea încotro și vor trage concluzia că este imposibil să ne căsătorim, și astfel rezolvăm totul. Ce zici ?

Jenna îi aruncă o privire nedumerită.

— Dar este irealizabil ce propui tu. Locuim amândoi la Londra, iar ei sunt la țară !

— Nu avem decât să profităm de vacanța care se apropie pentru a sta o vreme la părinții mei, în casa pe care am închiriat-o pentru vară, în Dordogne. Oricum, le-am promis că trec să-i văd.

— Și bunica mea ?

— Tocmai ! Părinții mei au invitat-o și pe ea la ei. Vezi că toate au picat cât se poate de bine ?

Jenna se gândi o clipă.

— Și ce va spune fermecătoarea creatură care te însoțea la restaurant când ne-am întâlnit ? întrebă pe un ton perfid.

– N-are importanță, replică Simon. De fapt, aș fi încântat dacă m-ar crede realmente logodit.

– Așadar, din cauza ei ai pus la cale toată această comedie ? întrebă Jenna, stupefiată.

Simon îi adresă un zâmbet malițios.

– Bravo ! exclamă el. În sfârșit, ai înțeles !

– Nu te-aș fi crezut niciodată în stare de așa ceva. Când mă gândesc că nu ai măcar curajul să-i spui unei femei în față că nu o vrei !

Spre surprinderea ei, o expresie de adâncă amărăciune se întipări pe fața lui Simon. Se putea oare ca el, la fel ca și Craig, să sufere din cauza unei iubiri imposibile ? Citi în ochii lui o infinită tristețe și *i* se strânse inima. Poate că în spatele bărbatului atât de sigur pe el se ascundea un suflet sensibil pe care ea nu-l bănuise, își spuse, șocată și emoționată în același timp.

– *Bine, de acord cu ideea ta, spuse în sfârșit.* Nu prea îmi surâde, dar din păcate nu am altă soluție să-ți propun. Totuși, jură-mi că le vom spune adevărul înainte de sfârșitul vacanței.

Simon îi zâmbi, de data asta fără ironie.

– Îți promit. De altfel, sunt sigur că după ce vom locui o vreme împreună, vor înțelege singuri. Ia spune-mi, salata asta pare foarte apetisantă. Ce-ar fi să mă inviți s-o împărțim ? Doar avem ce sărbători.

– Ce sărbătorim ? întrebă ea, alertată.

– Logodna noastră, firește.

Simon era incorigibil ! gândi ea furioasă. Nu putea să reziste plăcerii de a provoca. Și în loc să rămână indiferentă, ea se enerva imediat.

– Nu. Sunt obosită și vreau să mă culc devreme.

Convinsă că el va insista, sau cel puțin va încerca să o sărute la plecare pentu simpla plăcere de a o vedea că-și iese din sărite, ea se pregăti să contraatace.

Dar el nu încercă să se impună cu forța și plecă imediat, salutând-o scurt.

Rămasă singură, trebui să recunoască faptul că sentimentul ce o încerca după această plecare atât de rapidă era, în mod ciudat, mai aproape de dezamăgire decât de ușurare...

CAPITOLUL IV

A doua zi dimineața, Jenna se trezi devreme și mai rămase puțin în pat, cuprinsă de un sentiment confuz în care furia se amesteca cu bizara stare de excitație.

Furioasă împotriva ei însăși, se ridică și se strădui să privească lucrurile în față. De ce o tulbura gândul că era pretinsa logodnică a lui Simon ?

Doar era limpede că nu-l aprecia cine știe ce. Desigur, împărtășeau numeroase amintiri din copilărie și ea ținea la familia lui ca și cum ar fi fost a ei, dar nu putea să uite că întotdeauna el manifestase față de ea un insuportabil aer de superioritate. Și pe deasupra, mai avusese și cruzimea să-și bată joc de pasiunea ei efemeră pe care o nutrise odinioară. Nu, hotărât lucru, nu avea ce să aștepte de la el. Nu-i dovedise el încă o dată cât de puțin îl interesa părerea ei antrenând-o în această poveste ?

Îi pieri pofta de mâncare și abia reuși să înghită o feliuță de pâine prăjită, când sună telefonul. Era doamna Townsend.

— Jenna, draga mea, tot eu sunt. Îmi pare rău că te deranjez atât de devreme, dar am preferat așa decât să te deranjez la birou. Simon mi-a spus ieri că aveți de gând să veniți pentru o vreme în Dor-

dogne, în iulie. Nu mai este cazul să-ți spun cât suntem de încântați dar nu de asta te-am sunat. Simon m-a rugat să-ți dau unele amănunte practice. Casa este mare, din fericire, pentru că, atunci când am închiriat-o, ne-am gândit că poate va veni și Susie cu prietenul ei. Îl știi, nu-i așa ? Este John Cameron.

Urmă o clipă de tăcere și Jenna își ținu răsuflarea. Doamna Townsend nu era oare la curent cu ultimele năzbâtii ale fiicei sale ?

— Dar probabil că nu vor veni, reluă aceasta. Voiam doar să te previn că vă vom da camere separate, ție și lui Simon. Nu vreau să crezi că sunt o puritană, dar, în sfârșit, va fi și bunica ta aici și...

Doamna Townsend se întrerupse, stânjenită.

— Sper că nu ești supărată pe mine ? I-am vorbit și lui Simon despre asta și el m-a sfătuit să te sun și să-ți cer părerea.

Blestematul de Simon ! gândi Jenna furioasă. Încă o dată, avea o plăcere răutăcioasă s-o pună într-o situație stânjenitoare.

— Mă asculți, Jenna ?

— Da, bineînțeles, murmură ea.

— Înțeleg că pentru voi va fi... frustrant, dar la urma urmei, mai aveți și voi răbdare încă vreo câteva săptămâni până la nuntă.

Cât de mult ar fi vrut să-i spună doamnei Townsend că ea nu avea nici cea mai mică dorință de a împărți patul cu fiul ei, și că această vacanță va fi pentru ea o încercare îngrozitoare. Dar afecțiunea pe care i-o purta mamei lui Simon nu-i dădea voie să fie atât de crudă. Pentru nimic în lume nu ar fi vrut s-o facă să sufere pe această femeie pe care o considera ca pe a doua mamă a ei.

– Nu vă faceți probleme, spuse în sfârșit. Într-adevăr, mai putem aștepta...

– Am înțeles că vreți să vă căsătoriți la sfârșitul verii. Luna septembrie ar fi cea mai bună alegere, grădina este atât de frumoasă în perioada aceea.

– Da, poate, răspunse Jenna evaziv. Îmi pare rău, Ellen, dar trebuie să te las. Trebuie să mă pregătesc de plecare la birou.

– Da, firește, draga mea. Doar încă niște amănunte. I-am spus lui Simon pe unde trebuie să veniți, o să ajungeți fără prea multă greutate. Sper că o să vă placă acolo și n-o să vi se pară locul prea izolat, voua care trăiți în inima orașului. Dar gata cu trăncăneala. Acum te las. Pe curând, Jenna...

La birou, ritmul de lucru fu și mai istovitor ca de obicei. Spre prânz, când Jenna se pregătea să iasă în parc și să înfulece rapid un sandviș, Rick, patronul ei, îi telefonă de la un client spunându-i că are nevoie urgent de niște eșantioane pe care ea va trebui să i le ducă.

Fără tragere de inimă, Jenna căută și găsi eșantioanele într-o cutie de carton grea și incomodă, apoi chemă un taxi. Apartamentul, proprietatea unui american bogat, se afla în cartierul rezidențial al Londrei. În mod obișnuit, Jenna îl însoțea pe Rick la primele întâlniri pe care acesta le avea cu clienții pentru a lua note și a stabili un prim contact cu proprietarii, dar de data aceasta, contractul abia fusese semnat. Ea nu apucase deci să facă cunoștință cu faimosul om de afaceri american.

După ce-i spuse portarului cine este, fu condusă

până la lift străbătând un hol somptuos, pardosit cu dale de marmură. Tocmai voia să apese pe butonul etajului dorit când un bărbat traversă holul și veni alergând spre ea. Jenna mai reținu liftul, și necunoscutul îi mulțumi cu un zâmbet în timp ce intra în cabină.

Blond, de o înălțime medie, avea niște dinți de un alb strălucitor și o bărbie voluntară. Remarcând aceste detalii, Jenna hotărî că trebuie să fie american. Aruncă o privire spre ceasul prețios pe care acesta îl avea la mână și-și încruntă ușor sprâncenele.

Nu era lipsit de farmec, gândi Jenna fără să vrea. Era ceva mai scund decât Simon și mai puțin atletic. Probabil și ceva mai în vârstă cu câțiva ani, adăugă în sinea ei. Enervată brusc că-și găsise să-l ia pe Simon ca termen de comparație, și-l alungă imediat din minte.

Liftul opri la etajul respectiv atât de brusc încât era cât pe ce să-și piardă echilibrul. Necunoscutul, galant, o prinse de braț pentru a o împiedica să cadă, și ea îi mulțumi cu un zâmbet.

Când ușa se deschise, se trezi nas în nas cu Rick.

— Ah, iată-te în sfârșit, Jenna ! În același timp cu Grant, e perfect ! exclamă el întinzându-i mâna necunoscutului. Grant, ți-o prezint pe asistenta mea, Jenna Armstrong. Jenna, dumnealui este domnul Grant Freeman.

Așadar, ea nu se înșelase. Bărbatul era într-adevăr american, gândi ea întinzându-i mâna. Cum de nu bănuise că era vorba chiar de clientul pe care urma să-l întâlnească ?

Discretă, rămase puțin în urmă, în timp ce ambii bărbați discutau despre devize și termene. Acest con-

tract era unul dintre cele mai serioase pe care le semnase până acum și ea știa că Rick ținea să-l conducă cu o grijă deosebită.

După vreo jumătate de oră, Grant Freeman își aruncă o privire la ceas.

– Aș fi fost încântat să putem continua această discuție în jurul unei mese, dar din păcate sunt invitat la un dejun, zise el pe un ton amabil. Aș putea să vă propun să ne reîntâlnim diseară la cină ? Mai avem încă multe lucruri de pus la punct.

Rick tuși, stânjenit.

– Îmi pare rău, dar am deja aranjată o întâlnire, răspunse el.

– Eu trebuie să plec mâine dimineață înapoi la New York, precizâ Grant. Se întoarse spre Jenna, apoi spre Rick. De ce nu v-ar înlocui asistenta dumneavoastră ? Mi se pare a fi cea mai bună soluție.

Privirea lui Rick se plimbă de la Grant la tânăra fată, și un zâmbet vag îi lumină trăsăturile.

– Aveți dreptate, spuse în sfârșit. Problema este rezolvată. Jenna și cu mine vom studia dosarul azi după-amiază, și diseară ea va ști la fel de multe ca și mine. Am toată încrederea în ea, firește, este o excelentă profesionistă.

– Perfect, zise Grant, ca un om obișnuit să nu piardă timpul.

Apoi se întoarse spre Jenna.

– Dacă mi-ai da adresa dumitale, aș trece să te iau pe la ora opt. De acord ?

– De acord, încuviință Jenna, puțin surprinsă de întorsătura neașteptată pe care o luaseră evenimentele.

După plecarea lui Grant, grăbit să se ducă la întâlnirea stabilită, Rick îi aruncă o privire amuzată.

– Se pare că nu-l lași indiferent pe Grant, remarcă el pe un ton ușor ironic.

– Ce-ți trece prin minte ? protestă Jenna, șocată. Domnul Freeman m-a invitat să discutăm despre apartament, nimic altceva !

– Te înșeli, draga mea Jenna. Cum poți fi atât de naivă încât să nu înțelegi că îi placi ? Oricum, mi-a dat mână liberă în privința apartamentului, și nu-l interesează decât foarte vag decorarea lui. Avea chef să-și petreacă seara cu tine, asta-i tot.

Jenna ridică din umeri, indiferentă. În fond, invitația aceasta nu-i displăcea. Pe de o parte, simțea nevoia să mai scape de gândurile ei, și pe de altă parte, Grant nu era lipsit de farmec. Poate că el va reuși s-o facă să-l uite pe blestematul ăsta de Simon și încurcăturile în care intrase din cauza lui.

*
* *

La ora șapte și jumătate, Jenna era gata. Nu ezitase prea mult asupra ținutei. Grant Freeman trebuie să fi fost obișnuit să frecventeze localuri luxoase și alesese rochia ei cea mai elegantă, dintr-o mătase de un bleu luminos care forma un interesant contrast cu părul ei roșcat ca o flacără și se armoniza perfect cu culoarea ochilor.

La ora opt fix, Grant parcă în fața casei ei. Conducea un Mercedes coupé cu fotolii luxoase din piele de culoarea nisipului și, când ea coborî, o anunță cu nonșalanță că rezervase o masă la restaurantul hotelului în care locuia. O fi avut Rick dreptate ? se întrebă Jenna, bănuitoare. Dar se liniști destul de

repede. Alegerea aceasta nu dovedea în nici un fel că Grant se grăbea să-i propună să urce în camera lui la sfârşitul mesei.

Altfel, ei bine, ea îl va face discret să înţeleagă că greşise adresa, şi gata !

*
* *

Restaurantul hotelului în care locuia Grant Freeman era pe măsura holului de la intrare : imens, decorat excesiv şi aproape prea rafinat. Dar ea nu-şi strică plăcerea doar pentru atâta lucru. Avea rareori ocazia să iasă în locuri atât de pompoase, şi experienţa era foarte plăcută.

Grant, foarte în largul lui, comandă de la bun început două cupe de şampanie.

— Astăzi cred că este ziua mea norocoasă ! lansă el, adresându-i un zâmbet plin de subînţelesuri. Dimineaţa fac cunoştinţă cu dumneata, şi în aceeaşi seară îmi faci plăcerea să cinezi cu mine.

Jenna, stânjenită, se strădui să zâmbească. Grant părea să fi uitat că ea acceptase această invitaţie din motive strict profesionale. Seara începea prost.

Pe măsură ce timpul trecea, Grant se purta din ce în ce mai fermecător, insistând cu o oarecare exagerare asupra bucuriei pe care o încerca fiind în compania ei. Curând, Jenna începu să regrete că se lăsase atât de uşor convinsă să petreacă o seară intimă cu un individ pe care nu-l cunoştea şi care, evident, era şi lipsit de tact. Niciodată Simon nu ar fi avut asemenea comportament, gândi ea, înainte de a se mustra din nou că-şi amintise iarăşi de Simon. În loc să se mai gândească la afurisitul de

Simon care-i complica atât de mult existența, mai bine ar profita de acest delicios dineu. La urma urmei, Grant Freeman nu o s-o violeze în mijlocul restaurantului plin de lume. Și dacă va deveni prea îndrăzneț, nu avea decât să-l anunțe că era logodită, ceea ce la urma urmei nu era decât pe jumătate o minciună.

Pe când chelnerul le aducea farfuriile cu pateu de ficat cald, iar Jenna încerca cu dificultate să orienteze discuția spre subiecte profesionale, simți brusc că se pregătește un eveniment neprevăzut.

Avertizată parcă de un al șaselea simț, ridică privirea și, stupefiată, rămase câteva minute cu furculița în aer. La câțiva metri de ea se afla Simon, așezat la o masă împreună cu un bărbat și două femei, pe care ea nu-i mai văzuse niciodată.

— Ceva nu este în ordine ? întrebă Grant profitând de ocazie pentru a-i pune mâna pe braț.

— Nu, nu, totul este în ordine, murmură ea, neliniștită.

Îngrijorarea i se accentuă când îl văzu pe Simon ridicându-se și venind spre ei.

— Draga mea, ce surpriză ! îi lansă Jennei trecându-și cu tandrețe brațul pe după umerii ei.

Apoi întinse mâna spre Grant, a cărui încruntare îi trăda nedumerirea.

— Bună seara, sunt Simon Townsend. Dumneata ești cu siguranță Grant Freeman ? Știam că Jenna are astă-seară o întâlnire de afaceri, dar nu știam unde. Ce coincidență amuzantă ! Eu sunt cu niște prieteni, dacă vreți, veniți să beți cafeaua cu noi.

Judecând după expresia lui posacă, Grant nu părea să găsească situația prea amuzantă. În ce-o

privea pe Jenna, era atât de uluită de spusele lui Simon încât nu putea scoate o vorbă. Prin ce întâmplare incredibilă Simon cina și el aici ? Și de unde îi cunoaște numele lui Grant ?

Deodată, Simon îi luă mâna și o duse la buze.

— Draga mea, țin să-ți ofer cât mai repede un inel ! Vreau ca toată lumea să afle că suntem logodiți. În unele cazuri, trebuie să pui repede punctul pe „i"... Și dumneata îmi împărtășești părerea, nu-i așa, domnule Grant ?

Simon îi aruncă lui Grant o privire plină de amenințări și se întoarse la masa lui. Plecarea lui fu urmată de o tăcere apăsătoare între Jenna și Grant.

— Nu mi-ai spus că ești logodită, zise Grant cu o voce glacială.

Jenna, încântată pe de o parte că fusese scoasă din încurcătură de intervenția neașteptată a lui Simon dar, pe de altă parte, furioasă de îndrăzneala lui să se interpună astfel între ea și Grant, jucând rolul logodnicului posesiv, nu știa cum să reacționeze. La urma urmei, ce știa Simon despre relația ei cu Grant ? Ar fi putut pica prost dacă ar fi fost într-o conversație profesională...

Cu un zâmbet crispat pe buze, se strădui să redreseze situația. Pe un ton pe care și-l dorea cât se poate de natural, începu să discute despre armonia culorilor pe care le alesese Rick pentru a decora apartamentul lui Grant, încercând în zadar să-l intereseze și pe acesta.

Era evident că, la fel ca ea, nici el nu mai avea chef să lungească discuția și, inventând pretextul unui zbor foarte devreme mâine dimineață, încheiară masa. Ușurată, ea îl salută și se pregăti să iasă din restaurant.

Nu-l pusese însă la socoteală și pe Simon. Abia apucă să-și ia poșeta, că el fu imediat lângă ea, luând-o familiar de braț.

— Nu pleca atât de repede, acum că te-ai descotorosit de nepoftitul ăsta, îi șopti el la ureche. Vino la masa noastră.

Jenna se opri brusc și-l privi drept în ochi.

— Mai întâi, o să-mi explici de unde ai știut că eu am o întâlnire de afaceri, și prin ce întâmplare te-ai aflat aici, zise sec.

— Întâmplare ? Hai, nu fi naivă, draga mea Jenna... Când te-am sunat azi după-amiază la birou, mi-au spus că cinezi cu un client străin, și am întrebat la ce hotel stă acesta. Eram sigur că acolo te va invita la dineu. Ce poate fi mai simplu decât să mergi direct din sala restaurantului în cameră ?

— Cum îndrăznești să-ți închipui că Grant ar fi...

— Că te-ar fi dus în patul lui ? Dar este evident, ce naiba ! O cină bună, puțină șampanie... și hop ! Este ceva clasic...

— Să zicem că ar fi fost așa. De ce te-ai amestecat ?

— N-o să-mi spui că ai fi căzut în plasa lui grosolană, sper ? îi aruncă pe un ton realmente șocat de data asta.

Jenna nu avu curajul să nege.

— Nu, adevărat, recunoscu ea.

— Perfect ! Așa că vino să-l uiți pe individul acesta sinistru alăturându-ni-te.

Degeaba protestă ea, spuse că era obosită, că mai are de lucru, nimic nu merse. Simon o conduse aproape forțat la masa lui.

O prezentă prietenilor lui ca pe o prietenă de familie. Aceştia o salutară cu amabilitate. Cu toate acestea, Jenna avea sentimentul neplăcut că fusese luată ostatică şi nu-şi dorea pentru nimic în lume să stea prea mult. Cunoscând însă încăpăţânarea lui Simon, ştia din păcate că el nu o va lăsa să plece sub nici un pretext. Aşa că puse la cale o şmecherie pentru a putea pleca mai repede. Simulând un gest neîndemânatic, îşi vărsă o parte din cocktail pe rochie.

– Oh, ce stângace sunt ! făcu ea, ridicându-se imediat, în timp ce chelnerul se repezi cu un şervet în mână. Scuzaţi-mă, cred că este mai bine să plec să mă schimb, rochia mea este udă.

– Într-adevăr, interveni Simon. Te conduc.

– Dar...

– Ba da, ba da, insist, o întrerupse el pe un ton rece care nu admitea replică. La ora asta, rişti să nu găseşti prea uşor un taxi.

După ce-şi salută prietenii, o conduse pe Jenna până la uşă.

– Nu am deloc nevoie de serviciile tale ! exclamă ea de cum se îndepărtară de masă.

În hol, câteva persoane îi priviră, vizibil surprinse de expresia furioasă a acestei încântătoare roşcate cu rochia udă.

– Mă port ca un adevărat logodnic, nimic mai mult, comentă Simon pe un ton zeflemitor, fără să se lase impresionat de izbucnirea ei. Hai, uite că mi-au adus maşina.

Într-adevăr, maşina fusese trasă la intrare de către un portar în livrea. Jenna urcă fără tragere de inimă. Era mai mult decât sătulă de felul lui de

a-i dirija viața. Genul acesta de bărbat dominator și sigur pe el îi era de-a dreptul insuportabil.

Cu ochii ațintiți spre parbriz, nu scoase o vorbă tot timpul drumului și, pierdută în gândurile ei, nici nu remarcă faptul că Simon oprise mașina.

— Iată-ne ajunși, o anunță el.

Jenna aruncă o privire perplexă prin geam și nu-și recunoscu strada.

— Credeam că mă duci acasă ! se miră ea.

— Mai târziu. Mai întâi trebuie să te usuci, și după aceea avem de discutat.

— De discutat ? Unde ?

— În apartamentul meu. Aici măcar voi fi pe teren propriu ; pari atât de furioasă împotriva mea încât ai putea să-ți scoți ghearele.

Jenna rezistă cu greutate dorinței de a-i răspunde acum verde în față și hotărî să-și rezerve agresivitatea pentru discuția ce se pregătea. Ascunzându-și proasta dispoziție, îl urmă pe Simon în apartamentul lui.

— Du-te să te schimbi, o să găsesc ceva să-ți dau să pui pe tine până se va usca rochia.

Stăpânindu-și furia, Jenna se supuse. Doar câteva minute încă, și-i va spune ea ce gândește despre el. Fără menajamente.

Cunoștea apartamentul lui pentru că fusese de mai multe ori aici cu Susie, și știa că la etaj erau dormitoarele. Fără să ezite, se îndreptă spre cel rezervat oaspeților. Cu un ochi de profesionistă, observă că tapetul înflorat fusese înlocuit cu un tapet de mătase bej cu reflexe calde, în perfectă armonie cu albastrul închis al draperiilor.

După ce-și scoase rochia, se duse în baia alăturată. Și aici constată că decorația fusese regân-

dită cu un gust foarte rafinat. O imensă cadă de marmură te invita la relaxare, şi pe o etajeră de răchită se afla un teanc de prosoape moi. Se mulţumi să se spele repede, la chiuvetă. Simon o aştepta şi era curioasă să vadă ce găsise ca să-i dea să se îmbrace.

După ce se spălă şi se împrospătă, ieşi din baie îmbrăcată doar în chiloţi şi sutien. În aceeaşi clipă, Simon, venind de pe coridor, împinse uşa camerei şi se treziră nas în nas. Cu un gest instinctiv, ea încercă să-şi protejeze goliciunea ducându-şi mâinile spre piept şi rămânând nemişcată, ca încremenită. Simon, cu ochii aţintiţi asupra ei, o privea cu o intensitate ce o îngrozi. Apoi, el păru să-şi recapete controlul şi pe faţă îi apăru un zâmbet nedefinit.

– Hotărât lucru, nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă ! remarcă Jenna, furioasă şi tulburată în acelaşi timp.

– De ce aş bate la uşa propriei mele camere ? îi replică el.

– Dar camera asta a fost rezervată totdeauna oaspeţilor ! protestă ea.

– Într-adevăr, până de curând. Întâmplător, am schimbat cele două camere. Vechiul meu dormitor, cel dinspre stradă, devenise prea zgomotos.

– Ai fi putut să-mi spui !

– Şi să mă lipsesc de plăcerea de a-ţi admira silueta de manechin ? În nici un caz ! răspunse el zâmbind cu un aer ironic.

– Oh, fii serios ! murmură Jenna, stânjenită.

– Hai, nu face mutra asta jenată. Îmi aminteşti de ziua în care ne-am scăldat în râu ! exclamă el

râzând. Îți petreceai prima vacanță cu noi și erai de o pudoare de-a dreptul bolnăvicioasă. Și aveai doar treisprezece ani. Îți amintești ?

Jenna încuviință din cap. Cum ar fi putut să uite? Ea fusese singura care nu-și pusese costumul de baie pe sub blugi și nu se mai simțise niciodată atât de ridicolă ca atunci când îi văzuse pe ceilalți dezbrăcându-se. A trebuit ca doamna Townsend să-i facă un paravan dintr-un prosop pentru a-i permite să se schimbe și în tot cursul operațiunii, roșie toată, simțise privirea ironică a lui Simon ațintită asupra ei.

— Parcă trebuia să-mi aduci ceva cu care să mă îmbrac, spuse ea pe un ton supărat. N-am de gând să stau toată seara în chiloți, închipuie-ți !

— Păcat, îi replică Simon. În sfârșit, dacă insiști... O să-ți caut ceva de îmbrăcat.

Deschise un dulap și scoase din el o cămașă largă de bumbac, impecabil călcată și împăturită, pe care i-o întinse.

Ar fi putut avea delicatețea de a-i desface măcar nasturii, gândi ea, exasperată. În loc de asta, el o contempla liniștit în timp ce ea se chinuia, nervoasă, cu butonierele.

După ce, în sfârșit, își puse cămașa, privirile li se întâlniră și ea simți un adevărat șoc. De data aceasta, în ochii lui nu se mai zărea nici cea mai mică urmă de ironie, ci expresia patetică a unui bărbat cuprins de o sete pe care știa că nu este în stare să și-o potolească. Se putea oare ca Simon să simtă ceva pentru ea, ceva ce semăna cu dorința ? se întrebă Jenna, stupefiată. Dar abia avu timp să-și pună această întrebare bizară, că fața lui își recăpătă expresia obișnuită, ironică și detașată totodată.

Bineînțeles, se înșelase. Pentru Simon, ea nu va fi niciodată decât adolescenta stângace pe care era atât de ușor s-o tachinezi. Cum ar fi putut ea, o fată atât de neexperimentată și de puțin sofisticată față de femeile pe care el le frecventa, să-i atragă atenția ?

Brusc, el înaintă spre ea.

— Dă-mi voie să te ajut să-ți închei nasturii.

— Pot s-o fac și singură, protestă Jenna slab.

Cu o nervozitate ce nu-i stătea în fire, el începu să-i încheie nasturii cămășii și ea-i simți atunci pe piele căldura palmelor. Erau atât de aproape unul de altul încât răsuflarea lui îi mângâia gâtul și parfumul delicat al coloniei lui ajunse până la ea. Cuprinsă de o amețeală bruscă, ea închise ochii, tulburată. Când, apropiindu-se mai mult, el îi atinse sânul, Jenna se crispă, încremenită. Timp de câteva secunde ce i se părură o eternitate, el își mai ținu mâna pe sânul ei, iar ea crezu că va leșina de emoție.

Își recăpătă repede prezența de spirit și se îndepărtă de el violent. Încă o dată, își bătea joc de ea, și fusese cât pe ce să se lase păcălită.

— Îți mulțumesc, Simon, spuse sec, dar dacă ai de gând să iei locul lui Grant...

Se îndepărtă și el, privind-o cu o licărire ironică și rănită în ochi, care o intrigă pe Jenna.

— De ce faci remarca asta ? Vrei să fac dragoste cu tine ?

— Nu, firește ! exclamă ea, șocată de înțelesul pe care-l dăduse cuvintelor ei.

— Atunci, nu te mai juca cu focul, Jenna, sau o să regreți...

Tonul lui fusese atât de tăios, vorbele lui atât de dure, încât se simți brusc cuprinsă de un sentiment de descurajare. De ce se purta astfel cu ea ? Nu însemna nimic pentru el ? După ce o târâse în această sinistră comedie cu logodna, iată că reușise să-i strice și seara, iar acum se purta cu ea aproape răutăcios. Simți că era la capătul puterilor.

— Vreau să mă duc acasă, spuse cu voce slabă.

Simon îi aruncă o privire lipsită de indulgență care o dezorientă și mai mult.

— Nu încerca să mă înduioșezi, Jenna, cu aerele tale de fetiță neajutorată, când nici acum o oră, erai gata pentru orice cu Grant Freeman. Când l-ai cunoscut ?

Tonul lui era atât de acuzator încât îl privi speriată.

— Știi foarte bine că este unul dintre clienții mei și că era un dineu de afaceri ! exclamă ea. Ce înseamnă toate aceste aluzii deplasate ?

— Nu sunt deloc deplasate ! Dacă n-aș fi intervenit, în clipa de față tu ai fi fost în brațele acelui tip.

— Dar dă-mi pace cu prostiile astea, ce naiba ! Cu ce drept îmi dai lecții de morală ? Viața mea particulară nu te privește, la urma urmei ! strigă Jenna, scoasă din sărite.

— Ba da, mă privește, îi replică Simon. Se pare că uiți că suntem logodiți.

Jenna râse ușor, cu amărăciune.

— Logodiți ? Știi la fel de bine ca și mine că toată această poveste nu se bazează pe nimic, comentă ea cu o mutră dezamăgită.

— Pentru tine, poate, dar nu și pentru părinții mei. Află că unul dintre cei cu care cinam astă-seară

este notar și este prieten cu tatăl meu. Imaginează-ți că i-ar povesti acestuia că logodnica mea își face de cap cu un client. Nu puteam să tolerez așa ceva și am fost deci obligat să intervin. De altfel, de cum o să ajungem în Dordogne, va trebui să facem în așa fel încât să-i convingem pe părinții mei că ne înțelegem foarte bine, pentru început măcar. Dacă o să ne tot certăm, nu vor mai crede nici o clipă povestea noastră.

— Că ne înțelegem foarte bine ? repetă Jenna cu un aer nedumerit. Va fi o condiție greu de îndeplinit... Din fericire, mama ta m-a anunțat că vom dormi în camere separate. Cel puțin, asta este o problemă rezolvată. Părea chiar jenată când mi-a spus asta ; probabil că-și închipuie că suntem amanți ! conchise cu un râs cinic.

— Ce ar fi atât de nemaipomenit în asta ? replică el, sec. Mama nu este chiar atât de mărginită pe cât se pare că o crezi tu și în ziua de azi este normal ca logodnicii să nu aștepte ziua nunții pentru a face dragoste.

— Încetează să-mi tot vorbești despre logodna asta ! Puțin îmi pasă de toată povestea ta. De altfel, și bunăvoința mea are o limită și nu am deloc de gând să joc teatru în fața părinților tăi. Nu am acceptat să merg în Dordogne decât pentru a demonstra că nu suntem făcuți unul pentru altul. N-ai să vrei totuși să ne vadă gângurind ca doi porumbei !

De data asta, se umpluse paharul. Nu va mai rămâne nici o clipă la Simon. Cu un pas hotărât, se duse să-și ia rochia pe care el i-o pusese pe pat ; dar se împiedică de covor, își pierdu echili-

brul și se trezi sprijinită de pieptul lui Simon. Imediat, el o cuprinse cu brațele ca s-o împiedice să cadă.

— N-ar fi trebuit să te arunci așa în gura lupului, murmură el cu voce răgușită, cu un braț pe după talia Jennei și cu celălalt pe după umerii ei.

Simțindu-l lipit de ea, amuți de emoție și nici măcar nu încercă să se elibereze.

— Dacă în felul acesta crezi că-i vei convinge pe părinți mei că nu suntem făcuți unul pentru altul, te înșeli amarnic, șopti Simon. Privește-te în oglindă.

Jenna întoarse capul și spectacolul care i se înfățișă în oglinda mare din spatele ei îi accentuă și mai mult tulburarea. De teamă să nu cadă, ea se agățase instictiv de gâtul lui Simon și siluetele lor înlănțuite evocau un cuplu pe punctul de a se săruta. Cât de fragilă și vulnerabilă părea alături de acest trup puternic ce iradia o virilitate atât de pregnantă. Ea care nu cunoscuse niciodată dragostea fizică se gândi deodată că, dacă din întâmplare i-ar vedea cineva care nu-i cunoaște, ar fi fost probabil convins că ei sunt amanți, și gândul acesta o impresionă profund.

Fu cuprinsă de un ușor frison și strânsoarea lui Simon se accentuă.

— Nu ai de ce să te temi, Jenna, șopti el cu atâta tandrețe încât tulburarea ei crescu și mai mult. N-o să cazi, te țin eu...

Se strădui să-l privească în față fără să-și dea seama că, din cauza emoției, ochii ei erau plini de lacrimi.

— Iartă-mă, Jenna, mai spuse Simon, pe un ton amar. Toate astea sunt numai din vina mea...

– Intotdeauna ți-a plăcut să mă tachinezi, dar de data asta cred că ai mers prea departe, murmură Jenna străduindu-se să schițeze un zâmbet timid pentru a-și ascunde confuzia.

Simon o privi cu intensitate, apoi păru că ezită să vorbească. Trecură câteva secunde până ce el reuși să spună cu voce mai fermă :

– Te simți mai bine ?

– Da, mulțumesc.

Când ea își înălță capul, el întinse mâna pentru a-i înlătura o șuviță din părul roșu ca focul de pe față.

– Facem pace ? întrebă el cu voce gâtuită.

Din nou, ea simți că-i vine să plângă și se mulțumi să dea din cap în semn de încuviințare.

Atunci, el îi prinse bărbia și, înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, o sărută ușor pe buze. Nu fu decât o atingere ușoară, atât de fugară încât ea crezu că visează. Dar mângâierea aceasta efemeră fusese de ajuns s-o electrizeze, și când îi dădu drumul avu o dureroasă senzație de abandon. Cât era de dezamăgită că sărutul lui fusese atât de fugar... Când înțelese acest lucru, fu consternată de reacția ei.

In plină confuzie, se îndepărtă ușor evitând privirile lui Simon. Trebuia cu orice preț ca el să nu-și dea seama de vulnerabilitatea ei...

– Vino, te duc acasă, spuse el deodată ca și cum ar fi simțit că ea era la limita tensiunii nervoase.

Fără o vorbă, îl urmă până la mașină, îmbrăcată tot în cămașa cea largă a lui Simon, dar fără să-i pese nici un pic de această ținută cel puțin

curioasă. După clipele de descumpănire pe care le trăise, totul îi era acum indiferent.

— Ai vești de la Susie ? întrebă Simon, brusc.

— Nu, și chiar dacă aș fi avut...

— ...Nu mi-ai spune nimic, continuă el. Bun, știu că vrei să-ți protejezi cea mai bună prietenă, dar dacă din întâmplare îți telefonează și-ți spune că i-a dat papucii vânătorului aceluia de zestre, spune-i că nu are de ce să se teamă de mine.

— Ești sigur că nu-l interesează decât banii ei ?

— Da. Dar mai știu și că surioara mea este mai puțin descreierată decât pare și că trebuie să-și fi dat seama de asta. N-o să se mărite cu el.

Jenna ar fi fost fericită să împărtășească optimismul lui Simon. Dar comportamentul lui Susie în toată această poveste o uluise într-atât încât nu mai știa ce să creadă. Deși se simțea rănită de minciuna prietenei sale, nu reușea să fie supărată pe ea. Susie era îndrăgostită, și deci în stare de orice...

Simon o conduse acasă și, înainte să demareze, se asigură că intrase cu bine în apartamentul ei.

Mișcată de delicatețea lui, Jenna rămase mult timp sprijinită cu spatele de ușă, pierdută în gânduri.

Tocmai trăise una din serile cele mai ciudate din viața ei...

CAPITOLUL V

Cu o săptămână înaintea plecării în Dordogne, Jenna își pierdu slujba.

Raporturile ei cu Rick nu erau prea strălucite de când îl anunțase că-și va lua o lună de concediu ; situația se înrăutățise după seara aceea când Grant Freeman o invitase la cină.

Rick considerase oare că ea ar fi trebuit să-și manifeste conștiința profesională până la a-și petrece noaptea cu Grant ? se întreba uneori cu cinism Jenna. Oricum, de la acea faimoasă seară, Rick nu încetase să-i facă reproșuri, cu atât mai nejustificate cu cât ea lucra cu același zel ca de obicei.

La început, încercă să nu prea ia în serios lucrurile și să-i ceară scuze lui Rick. Știa într-adevăr că agenția trecea printr-o perioadă grea și comenzile se mai împuținaseră, ceea ce putea explica proasta dispoziție a patronului său. Dar cu toată bunăvoința din lume, nu putea să mai tolereze să fie tratată cu atâta nedreptate.

După mai multe zile de tensiune, conflictul dintre Rick și Jenna atinsese punctul culminant și izbucni la lumina zilei.

Incidentul care declanșă criza fu o întârziere de zece minute ; Rick nu admitea ca ea să nu se întoarcă la timp după pauza de masă. Uitase pur și simplu că el însuși îi ceruse să-i cumpere niște plicuri de la o librărie mai depărtată. Tocmai acest lucru o făcuse să întârzie.

— Jenna, nu se mai poate conta pe tine, îi aruncă Rick imediat ce aceasta intră pe ușă. Ai întârziat, și noi încă n-am reușit să terminăm dosarul Freeman ! Dacă pierdem contractul să știi că tu ești de vină !

Jenna îl privi stupefiată.

— Eu sunt de vină ?... repetă ea, nevenindu-i să creadă ce aude. Dar n-am nici un amestec în toate astea !

— Nu face pe nevinovata. Dacă ai fi fost mai... înțelegătoare față de Grant, n-ar mai fi trebuit să ne facem griji. În loc de asta, ai făcut ce ai făcut și i l-ai prezentat pe logodnicul tău. Foarte inteligent din partea ta...

Ofensată, Jenna hotărî că se cam umpluse paharul. Mai bine devenea șomeră decât să mai suporte un asemenea tratament. Suficient de tare încât să o poată auzi și secretara, îi replică sec :

— Credeam că am fost angajată ca asistentă decoratoare, Rick, și nu pentru a satisface fantasmele sexuale ale clienților tăi ! Probabil că m-am înșelat... În asemenea condiții, nu ai decât să găsești pe cineva care să mă înlocuiască.

Cu aceste cuvinte, își luă haina și ieși din încăpere fără să-i arunce măcar o privire lui Rick.

*
* *

A doua zi dimineața, primi o scrisoare prin care contractul ei de angajare era desfăcut în mod oficial. În ciuda nesiguranței zilei de mâine, simți totuși o mare ușurare.

Din fericire, întotdeauna își gestiona bugetul cu o mare prudență și economisise destui bani. În plus, când împlinise douăzeci și unu de ani, notarul familiei îi pusese la dispoziție moștenirea ce i se cuvenea de la părinții ei, ceea ce o punea la adăpost de nevoi, cel puțin deocamdată.

Cu toate acestea, purtarea nedelicată a lui Rick îi lăsase un gust amar. Chiar de a doua zi, se hotărî să se ducă să petreacă o zi la bunica ei pentru a-și mai schimba gândurile. Aceasta va ști să o liniștească și să-i risipească această impresie de solitudine afectivă care o apăsa atât de mult. De fapt, nici nu avea pe nimeni la Londra în stare să-i ridice moralul. Susie dispăruse, Craig plecase pentru un reportaj la celălalt capăt al lumii...

Jenna părăsi Londra în zori și o luă pe autostradă, spre nord-vest. Vremea era frumoasă și un zâmbet îi înflori pe buze când se gândi că, în câteva ore, va fi lângă bunica ei.

Puternica personalitate a bătrânei doamne o fascinase întotdeauna. Într-o vreme când cea mai mare parte dintre femei stăteau acasă, Harriet Soames a început să lucreze după moartea prematură a soțului ei și pusese pe picioare unul dintre cele mai mari magazine de confecții din Gloucester. Deși acum era la pensie, rămăsese foarte activă și își consacra timpul numeroaselor asociații locale,

fără să-și abandoneze niciodată incredibila ei energie.

La moartea părinților ei, Jenna găsise alinare și afecțiune lângă această femeie excepțională. Împărtășea aceleași gusturi pentru lectură și plimbările lungi prin pădure și trăiau într-o perfectă comuniune intelectuală.

Harriet Soames, foarte deschisă și partizana progresului, în ciuda vârstei sale, nu-și crescuse nepoata cu obsesia măritișului.

Dar, în același timp, manifestase întotdeauna o puternică afecțiune pentru Simon, și Jenna se temea dinainte de momentul când va trebui să-i mărturisească faptul că ea nu se va căsători cu avocatul.

Casa de la țară în care-și petrecuse copilăria apăru curând după un cot al drumului în spatele gardului viu de păducel, plină de farmec cu acoperișul ei de paie. Această singură imagine o făcea deja să se simtă mai alinată. Viața aici părea atât de armonioasă...

Pisoiul casei, un motan mare și leneș, o întâmpină frecându-se de picioarele ei și torcând fericit. Se aplecă și-l mângâie.

— Tu ești, Jenna ? întrebă Harriet.

Ușa salonului era deschisă și Jenna se repezi să-și îmbrățișeze bunica.

— Ce mai faci ? o întrebă bunica privind-o cu atenție.

Era imposibil să o poți minți pe bătrâna doamnă, și Jenna nu încercă nici măcar să mai îndulcească adevărul.

— S-ar fi putut să fac și mai bine. Mi-am pierdut serviciul.

– Ah... zise Harriet cu un aer preocupat. O să-mi povesteşti asta la masă. Prânzul este gata.

Aşezată în faţa bunicii sale pe veranda care dădea spre grădina plină de flori, mândria bătrânei, Jenna îi povesti totul, fără să omită nici cel mai mic detaliu. Când termină de povestit, Harriet o privi îndelung, cu un aer perplex.

– Şi ai făcut tot acest drum numai ca să vii la mine să te consolez ? întrebă ea. De ce nu te-ai dus la logodnicul tău să-i plângi pe umăr ?

Jenna îşi muşcă cu nervozitate buzele. Ar fi trebuit să se teamă de perspicacitatea bunicii ei.

– Simon este foarte ocupat acum, explică, stânjenită. După cum ştii, curând ne vom lua concediu şi nu am vrut să-l plictisesc cu problemele mele.

Harriet nu insistă şi oftă uşurată.

– O să găseşti din nou de lucru, sunt sigură, afirmă ea. Doar dacă, o dată măritată, nu vei hotărî să rămâi acasă. Mai ales acum când Simon a cumpărat Bridge House, aşa cum am auzit. Nici măcar părinţii lui n-au ştiut.

Jenna se strădui să-şi ascundă surprinderea. Simon cumpărase Bridge House ! De ce nu-i spusese nimic ? Şi ce-i trebuia o casă aşa de mare unui celibatar ? Ştia casa pe dinafară. Se afla la intrarea în satul unde locuia bunica ei, era imensă şi somptuoasă şi avea un parc minunat. Poate că Simon se hotărâse aşa, dintr-o toană, să se stabilească la ţară ? De fapt, cu maşina lui sport, nu putea să facă mai mult de o oră până la Londra... Sau poate că de data asta se hotărâse să se însoare, ceea ce ar explica alegerea unei case atât de spaţioase.

Își alungă din minte această idee care o deranja și se strădui să se gândească la altceva. Puțin îi păsa de motivele ascunse ale lui Simon ; putea să aleagă să locuiască unde dorea.

— Este o casă farte mare, cu nu mai puțin de cinci dormitoare, continuă Harriet. Nu sunt deloc surprinsă de alegerea lui ; Simon și-a dorit întotdeauna să aibă mulți copii. Ca și tine de altfel, nu-i așa ?

Jenna coborî privirea, stingherită și bunica ei îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ce este, Jenna ? întrebă pe un ton preocupat. Te simt cam ciudată. Este din cauză că ți-ai pierdut slujba, sau altceva, ce nu vrei să-mi mărturisești ? Dacă ar fi vorba despre Simon, mi-ai spune, nu-i așa ? Nu sunteți decât logodiți și încă este timp să te retragi dacă într-adevăr nu ești prea sigură pe tine. Poate că ai confundat pasiunea din adolescență cu marea dragoste ?

Cu un zâmbet cam forțat, Jenna o liniști : nu exista nici o problemă între ea și Simon...

*

* *

Pe drumul de întoarcere spre Londra, ea se întrebă îndelung ce o determinase să-i răspundă astfel bunicii ei ? De ce nu profitase de această ocazie excepțională pentru a-i mărturisi adevărul ? Ar fi fost atât de simplu să risipească în sfârșit această neînțelegere care îi stătea pe suflet ! Ce putere misterioasă o îndemnase să continue această comedie absurdă ?

Nici când ajunsese acasă, nu găsise răspunsul la această întrebare...

La câteva minute după sosirea ei, Simon îi telefonă. Nu păru șocat de faptul că ea nu mai avea serviciu...

— Nu-i nimic grav, zise simplu. Sunt sigur că-ți vei găsi cu ușurință de lucru. În legătură cu voiajul nostru, am să-ți dau câteva informații. Am rezervat locuri pentru mâine seară. Vom face o oprire într-un hotel de lângă Calais. Voi trece să te iau la trei după-amiază. Bine ?

Jenna nu avea altă soluție decât să se supună... Simon închise telefonul atât de repede încât ea nici nu avu timp să-l mai întrebe dacă este adevărat că a cumpărat Bridge House. Și dacă da, de ce ?

*
* *

A doua zi, Simon ajunse la ora stabilită și transbordă în câteva minute bagajele în portbagajul mașinii lui, un Aston Martin. Jenna, care se trezise într-o foarte proastă dispoziție, se mulțumi doar să-l privească.

Simon tocmai lăsa în jos capota mașinii, când Craig se aplecă pe fereastră.

— Distracție plăcută ! strigă el. Și să fiți cuminți !

— Ce imbecil ! murmură Simon așezându-se la volan, lângă Jenna care-l salută pe Craig cu mâna.

— Este un tip foarte inteligent, nu te supăra, comentă ea pe un ton acru. Din întâmplare este și prietenul meu !

Simon îi aruncă o privire piezișă.

— Ia te uită, ce ciudat... remarcă el pe un ton zeflemitor. Nu mai departe decât săptămâna trecută, ai încercat din răsputeri să mă faci să cred că nu sunteți amanți !

Jenna roși înainte să răspundă atacului.

— Tu ai fost cel care ai emis o asemenea ipoteză. Eu m-am mulțumit doar să nu te corectez, asta-i tot. De altfel, nici n-ar trebui să te intereseze.

Simon nu catadicsi să-i răspundă și se concentră asupra drumului. După câteva ore, se opriră să cineze puțin înainte de Folkestone. Sala restaurantului la care el rezervase locuri îi întâmpină cu o hărmălaie datorată unei nunți, și le fu destul de greu să poarte o discuție, ceea ce pe Jenna nu putu decât să o bucure.

Ajunseră mai devreme la feribot și Jenna propuse să se plimbe un pic pe mal înainte de a se îmbarca.

Era o seară frumoasă de vară, și o mulțime de turiști și călători se plimbau pe chei, astfel că Simon trebui s-o ia de umeri pentru a o proteja de cei neatenți care-o împingeau. Apoi, în timp ce soarele dispărea în valuri, rămaseră o clipă pe mal pentru a contempla minunatul spectacol.

Când Simon îi șopti la ureche că era timpul să plece, Jenna tresări și se degajă repede.

Se simțise atât de bine încât nu-și dăduse seama de postura ei : se sprijinise de Simon, cu capul aproape lipit de pieptul lui puternic.

Era neapărat necesar să fie mai atentă de acum încolo, pentru a preîntâmpina gravele neplăceri ce ar putea avea loc în Dordogne !

CAPITOLUL VI

– Fir-ar să fie ! exclamă Simon.

– Ce s-a întâmplat ? întrebă Jenna.

– Am făcut o pană.

Vocea lui era încordată, expresia supărată, constată Jenna aruncându-i o privire fugară. La drept vorbind, din clipa aceea de relaxare de pe malul mării când admiraseră împreună apusul de soare, abia dacă mai schimbaseră o vorbă. De parcă iarăși ar fi fost dușmani...

– Trebuie să golim portbagajul ca să pot lua roata de rezervă, îi explică Simon coborând din mașină.

Jenna, care din nefericire avusese deseori ocazia să schimbe o roată la mașinuța ei, era gata să-l ajute, dar înțelese repede că treaba era mult mai complicată la un Aston Martin. Într-adevăr, roata de rezervă i se păru enormă și nu putu decât să-l privească neputincioasă pe Simon ridicând mașina cu ajutorul unui cric, cu prețul unui efort considerabil.

Din fericire, drumul de țară pe care se aflau era puțin circulat și nu avură de ce să se teamă că vor încurca circulația în timpul operațiunii. În sfârșit, după vreo zece minute și câteva înjurături, Simon puse

roata defectă în portbagaj. Era lac de apă, ciufulit și cu mâinile pline de unsoare, dar Jenna gândi că parcă îi plăcea mai mult așa. Pierduse în sfârșit partea rafinată și inaccesibilă a strălucitului avocat și devenise mai uman.

Acest incident neplăcut îi făcu să întârzie și ajunseră cu o oră mai târziu decât fusese prevăzut la micul hotel la care Simon rezervase camere. La ieșirea dintr-un fermecător orășel luminat doar de câteva felinare, găsiră fără mare greutate hanul grație indicațiilor telefonice pe care le dăduse patroana. Clădirea, o veche fermă restaurată cu forme masive, se afla pe malul unui râu a cărui apă întunecată strălucea sub lumina lunii.

Când ieși din mașină, o adiere răcoroasă o făcu să se înfioare. Călătoria o obosise și abia aștepta să se odihnească în camera ei. Simon în schimb, părea ca de obicei în plină formă. Fără să mai aștepte, apucă bagajele și se îndreptă direct spre intrarea situată în spatele casei. Se vedea bine că el cunoștea locurile, își zise Jenna, uimită. Poate că deja mai fusese pe aici cu vreuna din cuceririle lui ?

În spatele obloanelor închise, se putea ghici o rază de lumină, dar nu se auzea nimeni.

Simon ciocăni de trei ori în ușa grea de la intrare. După câteva minute apăru o femeie între două vârste, cu o expresie somnoroasă.

Când îl recunoscu pe Simon, fața i se lumină. Cu un gest amical le făcu semn cu mâna să intre. Simon, care vorbea o franceză perfectă, schimbă cu femeia câteva cuvinte pe care ea nu le înțelese. Apoi, patroana înconjură tejgheaua de la recepție și îi întinse o cheie.

– Ce zice ? întrebă Jenna.

– Că avem noroc că ne-a păstrat o cameră... A avut multă lume astăzi și începuse să creadă că nu mai venim.

Privirea uluită a Jennei se plimbă de la Simon la patroană și înapoi.

– O cameră ? exclamă ea. Ce vrei să spui ?

*

* *

Zece minute mai târziu, Simon încă îi mai argumenta Jennei în holul de la intrare. Patroana îi abandonase, neînțelegând englezește, după cum nu înțelegea nici purtările ciudate ale acestor străini întârziați. Cu o mutră bosumflată, Jenna refuza să urce la etaj atâta vreme cât nu avea o cameră separată.

– Dar nu mai există în tot hanul o cameră liberă ! îi explică Simon. Și de altfel, nu vom împărți același pat. Doamna Martin a specificat clar că în cameră se află două paturi mari.

– Vreau să dorm singură și gata ! repeta Jenna, privind cu încăpățânare în pământ.

– Pentru o logodnică, chiar că ești lipsită de entuziasm ! o ironiză Simon.

– Nu suntem logodiți și nici nu-mi voi petrece noaptea în aceeași cameră cu tine !

Privirea lui Simon se aspri.

– Când mă gândesc că erai gata să cazi în brațele lui Freeman. Cu ce era deosebit de mine ? murmură el ca și cum și-ar fi vorbit sieși.

Jenna îi aruncă o privire surprinsă și când îi văzu figura obosită, agresivitatea ei mai scăzu.

– Nu eram gata să cad în brațele lui Freeman, îi corectă ea.

Brusc, îi dispăru orice chef de ceartă. Era obosită de aceste conflicte permanente și nu-și dorea decât puțină pace. De ce raporturile ei cu Simon erau întotdeauna atât de încordate ?

– Simon, eu nu mai înțeleg nimic, murmură cu voce stinsă. Mi-ai spus că ai rezervat două camere...

– Asta am și făcut, explică el pe un ton mai îmblânzit, ca și cum ar fi perceput confuzia ei. S-a făcut o greșeală, dar eu nu am nici o vină. Ascultă, suntem epuizați de drum, nu folosește la nimic să ne certăm. Hai să ne culcăm, mâine vom vedea lucrurile mai limpede. Nu-ți face griji, pudoarea ta nu va avea de suferit ; dacă urci prima, îți las timp să te culci înainte să vin eu.

– Acesta ar fi cel mai mic necaz, comentă ea sec.

Pentru o clipă, se gândi că, în urmă cu zece ani, ar fi dat orice să împartă camera cu el. Ce ciudat evoluau oamenii ! își spuse cu amărăciune. Și de altfel, de ce să facă atâta caz pentru povestea asta cu camera ? Simon nu era vinovat de această greșeală de rezervare și, cu siguranță, nu va încerca să profite de coabitarea lor forțată. Dacă ar fi fost vorba de vreuna din femeile pe care le frecventa de obicei, sigur că ar fi profitat de ocazie, dar ea nu va fi niciodată altceva pentru el decât prietena lui Susie, care era atât de ușor de tachinat, și căreia nu dorise niciodată să-i facă curte.

Cu un gest obosit, ea luă cheia și urcă scara. Nu avu nici o greutate să găsească camera ce le fusese rezervată, dar când deschise ușa, o aștepta o surpriză de marcă : nu exista decât un singur pat mare.

O clipă, se gândi să coboare și să doarmă în mașină, dar perspectiva de a nu-și găsi somnul în spațiul strâmt al mașinii o convinse să renunțe la acest proiect. Nu o să devină acum și mai ridicolă în ochii lui Simon făcând pe fecioara neprihănită și sperlată ! Mai bine îi dovedea că faptul de a dormi cu el într-un pat o lăsa rece.

După o scurtă trecere prin baie, își puse repede cămașa de noapte, mustrându-se că nu pusese în sacul de voiaj o pijama. Cămașa era un cadou de la Susie care, spre deosebire de ea, aprecia lenjeria feminină sofisticată. Alesese deci pentru prietena ei o cămașă de noapte gen furou din mătase combinată cu dantelă fină care nu ascundea mare lucru, cu bretelele ei înguste și decolteul adânc.

Oricum, era prea târziu să se mai îmbrace altfel, gândi ea, fatalistă, strecurându-se între cearșafuri. Se întoarse cu fața spre perete și se trase cât mai mult posibil către marginea patului. Împotriva oricărei așteptări, adormi imediat, doborâtă de oboseală.

Soarele o trezi cu razele lui jucăușe și vesele, amintindu-i că uitase să închidă obloanele aseară.

Zgomotul regulat al unei respirații liniștite o făcu brusc să devină conștientă de realitate, și de strania noapte pe care o petrecuse. Întoarse cu multă prudență capul și-l zări pe Simon dormind profund.

Brusc, acesta se mișcă și-și puse un braț pe talia ei. Imediat, ea încercă să se degajeze, dar gestul ei avu ca unic efect accentuarea apăsării lui Simon.

Contrariată și tulburată, se gândi o clipă să dea la o parte acest braț îndrăznet, cu riscul de a-și trezi tovarășul de pat, dar încet, încet se lăsă cuprinsă de un delicios sentiment de bine care o luă total

prin surprindere. Razele de soare îi mângâiau fața, brațul lui Simon pe talia ei îi dădea o căldură plăcută. Relaxată căscă. Nu dormise destul și aruncând o privire spre ceasul de voiaj, se asigură că era prea devreme ca să se scoale.

Atunci, pe nesimțite, se cufundă din nou în somn.

După vreo jumătate de oră, mâna lui Simon pusă pe pieptul ei o făcu să tresară. Dormind adânc, el zâmbea cu un aer fericit, total inconștient de ceea ce făcea. O mângâia încetișor și Jenna înțelese curând că el nu știa nici măcar cine este ea.

În clipa aceea, ea nu mai era pentru el decât un trup de femeie în patul lui, și el reacționa instinctiv, ca orice bărbat normal în prezența unei femei aproape goale...

Cum mângâierile lui deveniră mai insistente, Jenna fu invadată de o tulburare bizară. Mâna aceasta, fermă și blândă totodată, îi provoca o senzație de fericire atât de minunată încât nu avea chef să-l oprească. O cuprinse un val de căldură, și închise ochii, tulburată.

Ce n-ar fi făcut ea în urmă cu zece ani ca să trăiască o asemenea clipă ? De câte ori nu visase că se afla în brațele lui Simon și că acesta o mângâia cu voluptate ?

Ironia sorții voia ca această dorință să-i fie în sfârșit îndeplinită — dar în ce condiții ! Doar o incredibilă înșiruire de împrejurări explica prezența ei în același pat cu Simon. Iar în ce privește mângâierile lui, ele erau fără îndoială destinate unei femei imaginare, și nu celei care se numea Jenna Armstrong.

Cu o mișcare prudentă, se hotărî să se sustragă acestei îmbrățișări, dar inițiativa ei avu un efect dezastruos.

Mai întâi, brațul lui Simon se mișcă pe pieptul e' și sfârși prin a desface șiretul de mătase ce reținea partea de sus a cămășii de noapte, dezvelindu-i sânii rotunzi și tari.

Apoi, Simon păru vizibil contrariat simțind-o că vrea să scape de el și, cu un murmur surd, o atrase spre el, punându-și un picior peste picioarele ei. Adormit în continuare, îi mângâia iarăși sânii cu degetele pricepute, făcând-o să se înfioare.

De data aceasta, situația devenea gravă, își zise ea într-o tresărire de luciditate. Trebuia neapărat să se elibereze, sau nu va mai fi în stare să răspundă de nimic...

Pe când se pregătea să folosească orice mijloc, cu riscul de a-l trezi, el se mișcă din nou. Cu o mișcare posesivă, își cufundă fața între sânii ei și buzele lui plecară pe urmele mâinilor.

Când îi simți buzele cuprinzându-i sfârcul întărit al sânului, Jenna fu invadată de o senzație de plăcere atât de intensă încât nu-și putu reține un geamăt. Mângâierea aceasta era mai minunată decât orice își imaginase ea în visele cele mai nebunești.

Fără să vrea, se simți luată de un vârtej senzual atât de intens încât, pentru o clipă, își dori ca el să nu se mai oprească.

Dar realitatea își reintră în drepturi și își imagină cu groază ce s-ar întâmpla dacă Simon s-ar trezi chiar în acea clipă.

Atunci, ca și cum printr-un straniu fenomen de telepatie, el ar fi perceput temerile Joannei, Simon începu să se trezească.

Încremenită, Jenna îi văzu pleoapele mișcându-se, apoi deschizându-se.

După câteva secunde, el o privi stupefiat, apoi privirea lui buimăcită coborî pe sânii ei goi și pe propriul braț care-i cuprindea talia.

Păli și se îndepărtă cât putu de repede.

— Jenna, îmi pare rău, bolborosi el jalnic. Eu nu...

— Știu, credeai că este altcineva, îi tăie ea vorba, stăpânindu-și cu greu tremurul vocii. Speram să nu te trezești.

El îi aruncă o privire plină de atâtea semne de întrebare încât ea se tulbură și mai mult.

— Vreau să spun, pentru că știam că va fi extrem de jenant pentru amândoi, se grăbi ea să adauge pentru a risipi orice ambiguitate.

— Ah, din cauza asta ! lansă el atunci pe un ton care-și regăsise ironia obișnuită. Mă uimești, Jenna. Totuși, nu este nimic stânjenitor în a trezi dorința unui bărbat, așa cum probabil știi.

Ea tăcu, pradă unei teribile descumpăniri. Totul în mintea ei se răsturna. Plăcerea intensă pe care o resimțise sub mângâierile lui și dorința violentă ce o cuprinsese atunci, îi destabiliza cele mai profunde principii. Pentru prima oară, fusese cât pe ce să facă dragoste cu un bărbat, și acest bărbat era Simon. Spre stupoarea ei, încerca o dureroasă frustrare că nu mersese până la capăt...

Înnebunise de-a binelea !

— Scuză-mă, Jenna, reluă el cu voce mai blândă. Îți înțeleg reacția.

Ea își trase cearșaful până la bărbie și se forță să-l privească în față.

— Eu îți propun să zicem că nu s-a întâmplat nimic, Simon, și să uităm acest... incident. De altfel, toate acestea nu au nici o însemnătate, din moment ce tu nu erai conștient de ceea ce făceai. Probabil că ești atât de obișnuit să-ți împarți patul cu o femeie, încât identitatea ei nu mai are pentru tine nici o importanță...

Simon, din nou în defensivă, îi aruncă o privire bănuitoare.

— Spune-mi, draga mea Jenna, ești sigură că nu curiozitatea te-a împins mai degrabă să nu zici nimic ? Dacă vrei să afli ce fel de amant sunt, este de ajuns să-mi spui, voi fi încântat să-ți fac o demonstrație. Și cine știe, cu o femeie atât de experimentată ca tine, voi mai învăța și eu câte ceva.

Prea ofensată ca să poată protesta, Jenna îl înfruntă furioasă.

— Oh, nu face mutra asta ofensată ! zise el zeflemitor. Susie mi-a spus ce năzbâtii făceați când împărțeați amândouă un apartament. De fiecare dată când telefonam, dădeam peste alt bărbat. Știu totul despre viața sexuală dezordonată pe care o duceați pe vremea aceea...

Jenna nu catadicsi să-i răspundă acestui atac. Simon era atât de convins de ceea ce spunea încât era inutil să-i precizeze că dacă, într-adevăr, sora lui colectionase flirturi mai mult sau mai puțin serioase, ea, Jenna, nu-i urmase niciodată exemplul.

— Mi se pare destul de ciudat ca tu să-mi dai lecții de morală ! se mărgini să răspundă. După câte știu, nu ai reputația de a fi un sfânt...

— Așa este, dar fiecare femeie care a împărțit patul cu mine, a contat pentru mine. Cu siguranță că tu nu poți spune același lucru.

Ar fi fost atât de simplu să-i mărturisească faptul că era virgină, și astfel să încheie discuția o dată pentru totdeauna. Dar ceva o împiedica să spună adevărul.

– Dragul meu Simon, acum sari peste cal făcând pe logodnicul gelos, zise ea. Trecutul meu sentimental nu privește pe nimeni.

Când, o oră mai târziu, părăsiră hotelul, încordarea dintre ei nu slăbise.

Tentativele lui Simon de a o îmbuna, tachinând-o ca de obicei, se soldară cu eșecuri ; ea refuza cu încăpățânare să deschidă gura și chiar să zâmbească.

Nu numai că era supărată pe Simon de a-i fi impus această vacanță de care ea se temea și de a o fi obligat să joace un rol care o stânjenea îngrozitor, dar mai mult chiar, era supărată pe ea însăși de a nu fi știut să lupte împotriva atracției fizice pe care o exercita asupra ei. Prefera să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă el nu s-ar fi trezit. Simplul fapt de a-și imagina buzele lui Simon pe sânii ei era de ajuns să-i provoace o emoție de nestăpânit.

Se strădui să-și alunge din minte aceste imagini tulburătoare si să se concentreze asupra peisajului ce i se perinda prin fața ochilor. În alte împrejurări, ar fi apreciat nespus această călătorie care-i permitea să descopere regiuni necunoscute, cu atât mai mult cu cât timpul era de partea lor, cu un soare minunat.

– Mai avem mult ? întrebă evitând să-l privească.

– Încă vreo oră, răspunse scurt.

În sfârșit, traversară și ultimul sat dinaintea casei închiriate de familia Townsend. După ce o luară vreun kilometru pe un drum plin de pietre, zăriră în sfârșit o poartă dărăpănată ce marca intrarea pe proprietate. Clădirea masivă de piatră, cu acoperiș de țiglă emana un delicios farmec învechit, completat de o glicină imensă care îmbrăca fațada. Totul părea înveselit de obloanele albe ce contrastau cu tufele bogate de trandafiri de un roșu sângeriu.

Dar puterea de seducție nu acționă prea mult timp asupra Jennei. După primele clipe de exaltare, își aminti brusc motivul prezenței ei aici și o cuprinse un penibil sentiment de vinovăție. Rămase încremenită pe loc, de parcă doar ideea de a intra în casă și a-i saluta pe părinții lui Simon era peste puterile ei. Dar Simon nu-i lăsă timp să-și facă prea multe probleme.

— Vino ! zise el luând-o de braț.

Jenna se lăsă, neputincioasă, în voia lui. Era prea târziu acum să mai dea înapoi.

*
* *

În salonul vast cu plafonul jos, îi găsiră pe domnul și doamna Townsend, precum și pe bunica Jennei, ocupați să asculte la radio o operă de Mozart.

— Ah ! Iată-vă ! exclamă doamna Townsend repezindu-se spre ei cu brațele deschise. Ați ajuns repede. Ce plăcere să vă vedem ! Cred că vă este foame.

Simon își îmbrățișă mama și o lovi ușor peste mână.

— Calmează-te, mamă, nu avem nevoie de nimic.

Doamna Townsend se întoarse spre Jenna.

— Jenna, draga mea, cât sunt de fericită !

La aceste cuvinte, Jenna, tulburată, fu cuprinsă din nou de un insuportabil sentiment de vinovăție. Din nou, ostilitatea ei față de Simon se trezi. Din vina lui, ea va fi obligată să mintă și să înșele ființele cele mai dragi ei, și care aveau deplină încredere în ea.

Domnul Townsend o îmbrățișă la rândul lui, în timp ce bunica ei îi aruncă o privire acuzatoare.

— Aveți niște mutre... zise ea. V-ați certat ?

Jenna roși, și ridică din umeri cu un zâmbet forțat.

— Nu-i nimic grav, răspunse ea. Am avut o mică problemă azi-dimineață. Aseară am ajuns mai târziu la hotel și am avut o noapte cam scurtă. Nu-i așa, dragul meu ?

Simon îi aruncă o privire surprinsă, înainte de a continua pe același ton :

— Într-adevăr, nimic grav. Dar viitoarea mea soție s-a trezit prost dispusă, s-ar zice.

Tot vorbind, se apropie de Jenna. Când îi atinse ușor ceafa cu o mângâiere fugară, ea nu-și putu reține un fior.

Cu toții începuseră să râdă după vorbele lui Simon, și atmosfera se destinse brusc. Ca să nu rămână datoare, Jenna se prefăcu că-l lovește pe Simon peste piept, dar nu prevăzuse că el îi va prinde mâinile și-i va duce degetele la buze pentru a le săruta, neîncetând să o privească...

Atunci, tulburarea ei deveni atât de violentă încât simți că i se înmoaie picioarele.

Doamna Townsend observă scena cu un aer înduioșat.

– Simon, las-o pe Jenna în pace, zise ea râzând. Hai să trecem la masă, cred că vă este foame.

În sufragerie îi aştepta o masă mare, frumos aranjată. Când Jenna văzu apetisanta tocăniţă în vasul de ceramică şi salata care-o însoţea, i se făcu o foame de lup. Fusese atât de tulburată de ceea ce se întâmplase încât abia dacă se atinsese de micul dejun, la hotel.

Toţi păreau bine dispuşi şi Jenna făcu un efort pentru a împărtăşi bucuria generală.

– În seara asta, din păcate, suntem invitaţi la nişte prieteni, zise doamna Townsend aducând un castron mare cu căpşuni şi altul cu frişcă proaspătă. Dar ne-am gândit că o să fiţi încântaţi să rămâneţi singuri.

– Ştim şi noi ce înseamnă să fii logodit, mai zise domnul Townsend râzând.

Harriet nu făcu nici un comentariu, dar buzele ei schiţară o grimasă amuzată.

După prânz, Simon şi tatăl lui hotărâră să facă o plimbare. Spre neplăcerea ei, Jenna rămase singură cu Ellen şi Harriet. Aşa cum se temuse, viitoarea ei soacră o asaltă cu întrebări practice legate de organizarea viitoarei nunţi. Ellen părea atât de hotărâtă în tot ce spunea încât, chiar înainte de a-şi da seama de ce se întâmplă, Jenna acceptă ca nunta să se facă în septembrie, având ca domnişoare de onoare nişte verişoare îndepărtate ale lui Simon despre care probabil el nici nu ştia că există. În sfârşit, nu avu puterea să protesteze când Ellen îi propuse să închirieze un cort mare şi insistă să comande un tort uriaş.

Jennei i se părea că fusese prinsă într-un vârtej pe care nu-l mai putea controla și al cărui ritm se accelera în mod periculos.

Simon o abandonase iarăși într-un moment atât de delicat, fericit probabil s-o vadă zbătându-se în situații imposibile.

Brusc, se hotărî și ea să-și ia revanșa.

Când îl văzu venind, îi strigă veselă :

— Vino încoace, dragul meu ! Avem nevoie de sfatul tău competent. Pe cine preferi să-ți fie cavaler de onoare ? Pe fiul verișoarei tale Francine, sau pe nepotul nașei tale ?

Și cu o plăcere sadică, ea îi adresă un zâmbet strălucitor, prefăcându-se că nu remarcă mutra lui buimăcită.

CAPITOLUL VII

Cu cât trecea timpul, cu atât lucrurile se derulau după planul prevăzut.

La o săptămână după sosirea pseudologodnicilor, nu numai că părinții lui Simon, și, în mai mică măsură, bunica Jennei, nu remarcaseră că ei doi erau o pereche nepotrivită dar păreau, din păcate, mai convinși de contrariu.

Situația aceasta o chinuia la culme pe Jenna, cu atât mai mult cu cât uneori avea senzația că se lăsa purtată în înscenarea perversă pe care o imaginase Simon. De mai multe ori, se surprinsese gândind că erau într-adevăr logodiți, atât de bine juca el rolul. Adevărata afecțiune pe care i-o purtau părinții lui Simon și bucuria pe care și-o manifestau la gândul că, în curând, o vor primi în familie, nu făcea decât să accentueze ambiguitatea acestei penibile situații.

Și mai grav încă era faptul că, departe de a face să iasă în evidență deosebirile dintre ei așa cum contaseră că se va întâmpla, conviețuirea lor forțată pusese în evidență numeroase puncte comune, spre marea surprindere a Jennei.

Astfel, pe când ea îl considera pe Simon ca un tip dur și egoist, observă că în realitate ascundea o

sensibilitate de nebănuit. Când îi expusese viitoarele lui planuri pentru amenajarea domeniului Brigde House, își manifestase un respect pentru natură și o grijă deosebită pentru mediul înconjurător care o uimise. De mai multe ori fusese frapată de delicatețea lui și capacitatea de a ști să-i asculte pe alții.

Zilele se scurgeau liniștite, împărțite între clipe de odihnă la umbra platanului înalt, partide de pescuit pe malul râului și excursii în zona înconjurătoare.

Uneori Simon îi povestea întâmplări din meseria lui și-i explica diverse cazuri complexe la care pledase. Ea îl asculta, fascinată de limpezimea expunerilor lui și talentele lui oratorice. Pasionat de meseria lui, știa să comunice și altora dragostea lui pentru drept și s-o ajute să descopere un domeniu ce-i fusese până atunci total necunoscut.

Ora ceaiului îi aducea adesea pe toți cei din casă pe terasa acoperită de o boltă de viță de vie.

— Ce ai să faci cu casa ta din Londra acum că ai cumpărat Bridge House ? îl întrebă într-o zi mama lui, întinzându-i o farfurie cu biscuiți tocmai scoși din cuptor.

— S-o păstrez ca să am unde să trag, răspunse el imediat. Va fi mai practic astfel pentru mine să dorm în oraș după unele zile în care voi avea de lucru până seara târziu. Și Jenna va avea și ea unde să tragă când se va duce la Londra să facă cumpărături.

— Ai dreptate, încuviință Ellen.

Apoi, sărind de la una la alta, adăugă îngândurată :

— Știi, sunt puțin îngrijorată că nu am veșt de la Susie. A plecat în vacanță cu un prieten dar nu

mi-a telefonat să-mi spună unde este, așa cum mi-a promis... Este de-a dreptul imposibilă !

Ea nu văzu privirea complice pe care o schimbară Jenna și Simon.

– Nu-ți face griji, mamă, zise Simon pe un ton liniștitor. Oricum, ea știe unde suntem. Așa cum o cunosc, o să apară într-o zi pe nepusă-masă.

Ceva mai liniștită, Ellen se întoarse spre Jenna.

– Când mă gândesc că, datorită lui Susie, tu te vei căsători cu Simon ! exclamă ea. Cine ar fi crezut ? Pe când îți petreceai vacanțele la noi, vă certați tot timpul.

– Poate că ne certam, dar Jenna mă iubea încă de pe atunci, interveni Simon. Nu-i așa, iubito ?

– Nu era decât o pasiune de adolescentă ! răspunse Jenna, în defensivă.

Harriet trebuie să fi simțit stânjeneala nepoatei sale, pentru că interveni imediat. Aduse vorba cu abilitate despre florile preferate ale tatălui lui Simon, știind că George Townsend este inepuizabil în privința acestui subiect. El începu imediat să povestească tot felul de detalii ; nutrea într-adevăr o adevărată pasiune pentru flori și nu se lăsa niciodată prea mult rugat pentru a explica diversele lui tehnici de îngrijire.

Jenna profită de această clipă de răgaz pentru a se retrage, îngrijorată, în camera ei.

Fiecare zi ce trecea nu făcea decât să agraveze problema și să-i accentueze confuzia. Toți erau din ce în ce mai convinși că între ea și Simon există o dragoste perfectă, și ea însăși nu mai putea să despartă realitatea de farsă. Cum se vor sfârși toate astea ?

Cu capul în mâini, încercă să vadă mai limpede în sufletul ei, și deodată, ca o revelație, adevărul ieși la iveală, la fel de brutal ca lovitura de trăsnet : era îndrăgostită de Simon !

Rămase îndelung uluită, doborâtă de această descoperire. Cum de nu înțelesese asta mai devreme ? Acum totul se explica, până și aversiunea violentă pe care și-o manifesta față de Simon pentru a se proteja mai bine împotriva ei înșăși, dar și tulburarea pe care i-o produsese falsa ei logodnă...

— Jenna ? Ce s-a întâmplat ?

Vocea lui Simon o făcu să tresară și se întoarse. El o urmase pe nesimțite, probabil mirat de plecarea ei precipitată, și acum venea spre ea după ce închisese în urma lui ușa camerei. Neliniștită, ea se strădui să-și regăsească cumpătul. Nu trebuia cu nici un preț ca el să bănuiască ceea ce ei înșăși îi venea greu să admită.

— Nimic, totul este în ordine. Eram doar puțin obosită, spuse ea lăsând capul în jos pentru a-și ascunde fața.

El se apropie și mai mult și se aplecă spre ea.

— Ai un aer ciudat. Ce este ? reluă el pe un ton plin de înțelegere.

Brusc, Jenna fu cuprinsă de un violent sentiment de frustrare amestecat cu disperare. Se săturase de această situație absurdă și dureroasă ! Această parodie de logodnă devenise insuportabilă din clipa în care înțelesese adevăratele ei sentimente pentru Simon.

— Ce este ?! repetă ea pe un ton cinic. Știi la fel de bine ca și mine. Nimic nu merge, ăsta-i adevărul ! Noi trebuia să-i convingem pe părinții tăi că nu suntem făcuți unul pentru altul, și am reușit de

fapt să-i convingem de contrariu ! Ți se pare că este un succes ? Unde ne va duce toată comedia asta ?

Simon o privi cu insistență și trăsăturile feței lui i se încordară.

— Poate că ei au dreptate, și noi ne înșelăm, zise el în sfârșit cu voce surdă.

La aceste cuvinte inima Jennei se strânse dureros. Cum putea fi Simon atât de crud să se joace cu ea ironizând-o... Dacă ar fi știut cât de adevărată era această afirmație !

— Jenna, relaxează-te, te rog, reluă el. Știu că pentru tine situația este uneori penibilă, dar trebuie să mai reziști puțin.

Se apropie și mai mult de ea și, fără ca măcar să-și dea seama, Jenna își puse capul pe umărul lui, fericită să-i regăsească parfumul, căldura. Era atât de bine să se știe atât de aproape de acest trup puternic, să uite pentru o clipă grijile care o măcinau pentru a nu se mai gândi la nimic altceva decât la fericirea de a fi alături de el.

Dacă ar fi avut măcar curajul să-i mărturisească ! Sigur, el nu o iubea, dar poate ar fi putut să-i acorde puțină afecțiune ? N-ar fi cerut mai mult.

— Îți este atât de greu, Jenna ? o întrebă deodată Simon de parcă i-ar fi simțit intensitatea suferinței.

Luptându-se cu lacrimile care-i inundaseră ochii, ea renunță să-și deschidă inima în fața lui și încercă să-și controleze cât putu mai bine tremurul vocii.

— Eu... urăsc faptul că trebuie să-i mint pe părinții tăi, murmură ea. Trebuie să le spunem adevărul...

În timp ce pronunța aceste cuvinte, se gândi că dacă Simon ar accepta, acesta va fi sfârșitul minu-

natei întâmplări în timpul căreia ea putuse să creadă că ei doi puteau să formeze un cuplu, sfârșitul acestui vis cu ochii deschiși pe care ea, de fapt, nu dorea deloc să-l întrerupă.

– Mai ai puțină răbdare ! răspunse Simon. Totul se va aranja până la urmă.

Își puse mâna pe brațul ei și murmură cu o voce care Jennei i se păru ciudat de gâtuită :

– Așa cum o cunosc eu pe mama, nu va întârzia să urce să vadă de ce stăm ascunși aici în cameră.

Pradă unei emoții puternice, Jenna deschise gura să spună ceva dar el o opri cu un sărut, luând-o total prin surprindere. Pentru o clipă ea încercă să se convingă că trebuia cu orice preț să-i reziste pentru a evita ca Simon să-i descopere adevăratele sentimente, dar emoția fu mai puternică decât rațiunea.

De cum buzele lui deveniră mai insistente și limba căuta să treacă pragul buzelor ei, nimic nu mai avu importanță pentru Jenna. Se lăsă purtată de valul de căldură care o cuprinsese. Învinsă de dorința care devenea din ce în ce mai puternică, se agăță de el și răspunse cu patimă sărutului lui, când o bătaie ușoară în ușă îi întrerupse.

– Simon, Jenna ! strigă Ellen, totul este în ordine ? Vă simțiți bine ?

Se depărtară unul de altul, rușinați ca doi copii vinovați, și Jenna, cu obrajii în flăcări, evită privirea lui Simon.

– Foarte bine, mamă, coborâm imediat.

Apoi, fără un cuvânt în plus, ieși din încăpere, în timp ce Jenna începu să se pregătească. Toți cei din casă erau așteptați la cină de familia Le Brun,

niște prieteni ai familiei Townsend, care locuiau la câțiva kilometri de aici.

Petrecerea din seara aceasta n-o încânta deloc pe Jenna, și gândul că va fi prezentată ca viitoare doamnă Townsend îi era greu de suportat. Dar acum nu mai exista nici un mijloc de a se eschiva, și hotărî să ia lucrurile așa cum sunt.

Era cufundată în contemplarea garderobei sale, nehotărâtă ce rochie să-și pună, când bunica ei bătu la ușă și intră. Ca întotdeauna, Jenna fu frapată de eleganța naturală pe care o avea bunica ei. În ciuda vârstei înaintate, rămăsese o femeie frumoasă de o prestanță incontestabilă.

Într-o zi, când stătea de vorbă cu bunica ei, Jenna se mirase că aceasta nu se mai recăsătorise. Înainte să-i răspundă, Harriet căzuse pe gânduri, apoi îi spusese : „Am fost atât de fericită cu bunicul tău încât m-am temut că nu voi mai găsi aceleași bucurii alături de alt bărbat. Și după aceea, să zicem că, încet, încet, am prins gustul independenței. Cu cât trăiești mai mult timp singură, cu atât ești mai puțin pregătită să accepți compromisurile vieții în doi", încheiase ea cu luciditate.

Jenna o întâmpină pe bunica ei cu un zâmbet, apoi privi spre garderobă cu un aer dezamăgit.

— Nu știu ce rochie să pun, dintre acestea două, îi explică, agasată.

Harriet aruncă o privire competentă spre rochii și spuse cu hotărâre :

— Pe aceasta, fără îndoială, spuse arătând spre rochia bleumarin dintr-un material fluid, evazată și înveselită de un guler mare alb.

Apoi o privi îndelung pe nepoata ei.

— Ce s-a întâmplat, Jenna ? o întrebă cu îngrijorare în glas. Îmi pari cam încordată în ultima vreme.

Jenna, stânjenită, se strădui să zâmbească. Perspicacitatea bunicii o dezorienta întotdeauna. Bunica ei o cunoștea atât de bine încât uneori i se părea că-i citește gândurile ca într-o carte deschisă.

— Nu, nu-i nimic, te asigur, răspunse Jenna cu o voce pe care și-o dorea veselă.

— Nu pot să mă amestec în ceea ce nu mă privește, continuă Harriet, dar...

— Credeam că ești de acord cu logodna asta, o întrerupse Jenna, în defensivă.

— Da, firește, pentru că-l apreciez mult pe Simon, dar tu ești cea care mă neliniștește, draga mea. Iartă-mă că te întreb atât de direct, dar... Ești îndrăgostită de el ?

Întrebarea o luă pe nepregătite ; apoi se gândi că măcar de data asta, răspunsul ei nu va fi o minciună.

— Da, murmură ea, tulburată.

— Dragostea nu este întotdeauna de ajuns pentru a rezolva problemele, zise atunci Harriet. Amândoi aveți personalități puternice, ceea ce poate duce la conflicte. Dacă acesta este cazul acum...

— Avem nevoie doar de puțin timp pentru a găsi un echilibru, o întrerupse Jenna. Totul s-a întâmplat atât de repede...

— Poate prea repede, remarcă Harriet. Observ că șederea voastră aici nu este prea relaxată. Toată ziua vă giugiuliți, iar seara trebuie să vă despărțiți. Îmi pot imagina că nu este chiar așa de ușor de suportat...

Jenna nu protestă. Cunoştea felul deschis de a vorbi al bunicii sale, care în ciuda anilor mulţi ce le despărţea, abordase întotdeauna, fără cea mai mică jenă, problemele sexuale. La cei optzeci de ani ai săi, bătrâna doamnă avea un spirit mult mai larg decât multe dintre femeile din generaţia ei, gândea adesea Jenna.

– Mă surprinde faptul că Simon s-a gândit să stea atât de mult cu părinţii săi. Uneori, asta poate să devină frustrant...

– Nu ai de ce să-ţi faci griji, zise Jenna în speranţa că astfel va închide subiectul. Totul va fi bine. Evenimentele au evoluat atât de repede încât poate că nu am avut timp să ne adaptăm la noua situaţie. Nu uita că, doar în urmă cu câteva luni, nu ne simpatizam deloc unul pe celălalt.

– Nu vă simpatizaţi ? Te înşeli, draga mea Jenna. Nu ştiu care or fi fost sentimentele tale profunde, dar sunt gata să pun pariu că pe Simon l-ai sedus încă de multă vreme.

O bătaie în uşă le întrerupse conversaţia. Era timpul să plece.

*

* *

În jumătatea de oră cât dură drumul, Jenna nu încetă să se gândească la remarca făcută de bunica ei. Cum de o persoană atât de perspicace cum era ea putea să se înşele într-o asemenea măsură. Doar era limpede că Simon nu o găsise niciodată seducătoare !

*
* *

Castelul familiei Le Brun, o clădire fermecătoare de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, se afla în mijlocul unei podgorii și era înconjurat de un parc în stil franțuzesc. Pierre și Madeline Le Brun își întâmpinară oaspeții în capul scărilor și salutară călduros perechea de logodnici.

— Sunt încântată s-o cunosc pe viitoarea doamnă Townsend, șopti Madeline la urechea Jennei căreia îi venea să se ascundă într-o gaură de șoarece. Sunt atât de emoționată și nerăbdătoare ca și Marie-Claire, fiica noastră, să-și găsească ceva pe placul ei.

Cina, la care mai luau parte încă două perechi de vârstă mijlocie, fu servită într-o imensă sufragerie, cu o mobilă veche superbă, și se prelungi multă vreme.

În sfârșit, Madeline îi anunță că le servea cafeaua în salon și toată lumea se ridică de la masă. Jenna se străduia din răsputeri să pară veselă, dar această cină reprezenta un chin pentru ea. În ce-l privește pe Simon, acesta părea, ca de obicei, în largul lui și se angajase într-o discuție însuflețită cu unul dintre invitați, un avocat local.

Ca pentru a-i accentua și mai mult stânjeneala Jennei, el stătea în picioare să-și bea cafeaua, în spatele fotoliului ei, sprijinit de speteaza acestuia. Când se aplecă peste ea să-și pună ceașca pe măsuță, brațul lui îl atinse pe al ei și Jenna nu-și putu reține o mișcare de retragere. Pur și simplu, ideea de a-l ști atât de aproape și totuși atât de inaccesibil, o tortura.

Din fericire, petrecerea se apropia de sfârşit. Jenna simţi o nespusă uşurare când trebui să-şi ia rămas-bun de la gazdele lor. Îi mai rămăsese de înfruntat o ultimă încercare : să se întoarcă singură doar cu Simon în maşină.

În primele minute, nu schimbară nici o vorbă. Dar deodată, Jenna îşi dădu seama că o luase pe alt drum decât cel pe care veniseră.

— Ce s-a întâmplat, Simon ? întrebă, intrigată.

— Nimic, răspunse el, oprind maşina pe marginea şoselei. Vreau doar să-ţi vorbesc, asta-i tot.

Ea îl privi, stupefiată.

— Dar ceilalţi se vor întreba ce ni s-a întâmplat ! exclamă ea.

— Fii liniştită, când doi logodnici dispar, nu-ţi trebuie o imaginaţie extraordinară ca să ghiceşti de ce... Spune-mi, de ce adineaori te-ai depărtat de mine de parcă te-aş fi ars ? Într-atât îţi sunt de insuportabil ?

— De ce-mi pui această întrebare ? replică ea descumpănită, dar uşurată că el nu înţelesese cauza tulburării ei. Nu te aşteptai totuşi, să-ţi cad în braţe pentru mai mult realism !

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Mă uimeşti, Jenna, zise el îngândurat. Mă întreb ce fel de relaţii ai avut cu bărbaţii până acum.

Auzind aceste cuvinte, Jenna fu cuprinsă de o teamă vecină cu panica. Nu trebuia cu nici un preţ ca Simon să bănuiască lipsa ei de experienţă. Era mai bine să contraatace pentru a risipi confuziile.

— Nu trebuie să tragi nişte concluzii generale numai din faptul că tu mă laşi indiferentă. Eşti prea obişnuit ca femeile să cadă răpuse de farmecul tău, Simon. Iar în ceea ce mă priveşte, relaţiile mele cu

ceilalți bărbați, nu au nevoie de comentariile tale asupra acestui subiect.

Simon nu mai scoase o vorbă și porni motorul, cu o asemenea furie încât Jenna își dădu seama în ce măsură îl enervaseră spusele ei. Tot drumul care se derulă într-o tăcere încordată, ea se luptă cu lacrimile care-i umpluseră ochii. Apoi, după ce ajunseră, se refugie în camera ei fără ca măcar să-l salute.

De data aceasta, se umpluse paharul, gândi ea strecurându-se în pat, căutându-și zadarnic somnul. Niciodată nu se mai simțise astfel, într-o asemenea fragilitate afectivă. Dacă situația se prelungea, nu mai răspundea de actele ei și de echilibrul ei nervos.

*

* *

A doua zi dimineața la micul dejun, află cu ușurare că Simon plecase să facă niște cumpărături la un supermarket din orașul vecin. Familia Townsend și Harriet îi propuseră să li se alăture pentru o excursie la peștera Podirac, dar Jenna refuză invitația. Înainte de toate, își dorea să rămână singură pentru a face bilanțul evenimentelor.

Era o vreme superbă și se hotărî să facă o plajă pe malul râului. Locul acela, liniștit și frumos, o va ajuta să-și liniștească nervii încordați.

Își puse un tricou și un șort, își luă o carte, ochelarii de soare și un măr. Se așeză pe mal și se cufundă în romanul polițist care o ținu cu răsuflarea tăiată și reuși să-și mai alunge gândurile pe tot parcursul dimineții. Ora prânzului o aduse spre casă, și nu văzu nici urmă de Simon. Mâncă cu poftă niște

brânză şi salată, şi după ce bău o cafea, îşi reluă locul pe malul râului. Soarele mai coborâse şi razele lui fierbinţi erau acum, din fericire, cernute de umbra sălciilor.

Deodată, o voce masculină pe care n-o recunoscu o întrerupse din lectură. Ridicându-şi privirea de pe carte, zări un tânăr blond, cu un zâmbet fermecător şi cu nişte ochi de un albastru atât de pal încât păreau transparenţi.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, zise el într-o franceză stricată, cu un puternic accent englezesc.

— Sunt englezoaică, răspunse ea în engleză.

Un zâmbet de uşurare luminâ faţa tânărului.

— Ah ! Cu atât mai bine ! exclamă el. Poate că aţi putea să mă ajutaţi. Caut o casă pe care au închiriat-o nişte englezi, familia Townsend, ca să fiu mai exact.

— Familia Townsend ! exclamă Jenna. Dar eu locuiesc la ei ! Aş putea să-mi permit să vă întreb cine sunteţi ?

— John Cameron. Şi dumneavoastră ?

— Jenna Armstrong.

— Desigur, zise John întinzându-i mâna. Ar fi trebuit să vă recunosc după descrierile lui Simon. Eu sunt un prieten al lui Susie, adăugă după o clipă de ezitare.

— Da, ştiu, spuse Jenna întrebându-se ce-o fi putut Simon să-i povestească lui John despre ea.

— Mă aflam prin zonă şi voiam să-i salut pe părinţii lui Susie. Ea este aici ? întrebă cu o voce ezitantă.

— Nu, răspunse Jenna. Dar părinţii ei se întorc după cină. Simon este şi el aici, dar nu ştiu pe la ce oră se va întoarce. Locuiţi la hotel ?

— Nu, nu încă. Tocmai voiam să vă întreb dacă nu știți cumva vreun han prin apropiere.

Jenna ezită o clipă. Firește, nu se afla la ea acasă, dar cunoștea ospitalitatea familiei Townsend.

— Știți ce ? Sunt încă două camere libere în casă, și sunt sigură că veți fi binevenit. Să ne întoarcem, poate a apărut Simon...

Jenna își adună lucrurile și-l conduse pe John până acasă. Simpatia pe care o simți pentru acest tânăr o făcea să regrete și mai mult comportamentul iresponsabil al lui Susie. De ce rupsese oare relația cu John pentru a se arunca în brațele unui vulgar vânător de zestre ?

Se instalară pe terasă în fața unui pahar de oranjadă, când Jenna recunoscu zgomotul mașinii lui Simon. Cuprinsă de o bruscă emoție, se ridică cu intenția de a-i ieși în întâmpinare, dar se împiedică.

Simon apăru exact în clipa când John o prinse de talie pentru a o împiedica să cadă. O expresie ciudată trecu atunci pe fața lui, și pentru o scurtă clipă de nebunie, Jenna avu impresia că era ros de gelozie, o gelozie animalică pe care o simte un bărbat care-și vede femeia iubită în brațele altuia.

Dar își reveni repede. Simon nu avea nici un motiv să fie gelos pe ea, din moment ce niciodată nu-i arătase nici cel mai mic interes.

După ce-i strânse mâna repede lui John, o cuprinse pe Jenna pe după umeri într-un gest voit posesiv care o intrigă la culme.

— Îmi pare rău că am întârzit atât, Jenna. A trebuit să trec pe la garaj să-mi repar roata de rezervă, și ca de obicei a trebuit să aștept.

– John a venit acum o oră, îi replică Jenna încercând să-i ascundă tulburarea pe care i-o provoca această îmbrățișare.

– Suntem aici în vacanță pentru toată luna, continuă Simon privindu-l pe John drept în ochi. Ne căsătorim la toamnă.

Din ce în ce mai stânjenită, Jenna plecă privirea. De ce Simon avea o asemenea plăcere răutăcioasă să menționeze că se vor căsători ? Era o formă de perversitate sau de inconștiență ? Oricum ar fi fost, ea detesta aceste aluzii permanente la presupusa lor căsătorie.

– Cred că aveți multe lucruri să vă spuneți, zise Jenna, folosindu-se de acest pretext pentru a pune capăt acestei scene neplăcute. Vă las să trăncăniți.

Ajunsă în camera ei, se aruncă pe pat, perplexă, și începu să se gândească, cu capul în pernă.

Visase oare, sau Simon fusese chiar supărat să-l vadă pe John cuprinzând-o de talie ?

CAPITOLUL VIII

— Sper că nu te deranjez, murmură o voce în spatele ei.

Așezată la postul ei favorit de observație, pe malul râului, se întoarse și-i zâmbi lui John care venise pe furiș. Apoi, punându-și un deget pe buze îi făcu semn să se așeze lângă ea.

Cei doi priviră o clipă o pereche de șobolani de apă care înotau în apa limpede, apoi John rupse tăcerea.

— Ce spectacol fascinant îți oferă apa, murmură el, îngândurat. Am fost crescut pe malul lacului Ontario, și nu mă satur să privesc animalele acvatice. Tatăl meu era fermier...

— Tu n-ai vrut să te întorci la fermă ?

— Nu. Încă de când eram copil am fost atras de tot ce are legătură cu ordinatoarele și informatica, și asta mi-am ales-o ca meserie. După moartea părinților mei, ferma familială a devenit un centru de vacanță pe care fratele meu îl gestionează cu o mână de maestru. Îl vizitez în fiecare vară, și mă cufund cu plăcere de fiecare dată în deliciile vieții de la țară. Întotdeauna îmi trebuie câteva zile să mă aclimatizez când vin de la Londra. Sunt două universuri diferite...

După imperceptibila nuanță de amărăciune pe care o simți în glasul lui, presupuse că el se gândea la Susie.

– Susie îți este prietenă din copilărie, nu-i așa ? întrebă după câteva clipe.

– Da, dintotdeauna, aș putea spune.

– Știai că eram gata să ne logodim ? adăugă el pe un ton șovăitor.

– Da, răspunse Jenna, cuprinsă brusc de compasiune. Ascultă, John, nu trebuie să fii supărat pe Susie. Ea este uneori atât de... iresponsabilă. De multe ori este în stare să spună lucruri pe care nu le gândește. Poate că nu s-a sfârșit totul între voi ?

– Este ca un fluture, spuse John cu o voce gâtuită. Crezi că l-ai domesticit, și în clipa în care te aștepți mai puțin, își reia libertatea.

Inima Jennei se strânse. Era evident că John suferea. Dar ce ar fi putut să-i spună ca să-l consoleze, când nu știa nimic despre adevăratele sentimente ale lui Susie față de el ?

– Îmi spun adesea că Simon și Susie sunt două ființe foarte diferite, se mulțumi ea să remarce.

– Oricum, Simon are măcar norocul că te-a întâlnit, și talentul de a ști să te păstreze, observă cu amărăciune aproape palpabilă.

Jenna rămase tăcută. Ca și ceilalți, John se lăsase înșelat de imaginea idilică a logodnicilor radiind de fericire. Pentru o clipă, se închipui soția mulțumită, purtând în pântec copilul lui Simon. Dar își alungă imediat această crudă imagine din minte. De ce se făcea singură să sufere ? Nu va fi niciodată soția lui Simon...

– Ce ciudat ! zise deodată John. Vara trecută, când Susie și Simon au venit să mă vadă în Canada,

ea îl tot tachina în legătură cu tine. Și acum, iată, sunteți pe punctul de a vă căsători. Cine ar fi putut să se gândească la un deznodământ atât de rapid ?

Susie îl tachina pe Simon în legătură cu ea... Ce i-o fi povestit fratelui ei despre ea ? se întrebă Jenna, brusc îngrijorată. O știa pe prietena ei atât de indiscretă uneori încât se temu de ce putea fi mai rău.

— După cele mărturisite de Susie, tu i-ai rezistat mult timp lui Simon până să te declari învinsă, continuă John zâmbind. Noroc că el nu s-a descurajat... Eu nu știu dacă aș putea să-mi păstrez speranța atâta vreme...

Jenna îi aruncă o privire neîncrezătoare. Oare nu auzise bine, sau John înțelesese din greșeală că Simon fusese întotdeauna îndrăgostit de ea ? Întrebarea asta trecu repede în planul secund, când văzu trăsăturile răvășite ale lui John. Era, bietul de el, nefericit că ea nu era în stare să-l ajute. Cu un gest instinctiv de încurajare, își puse mâna pe umărul lui.

— Masa este gata ! se auzi o voce tăioasă în spatele lor. Era Simon !

Cei doi nu-l auziseră venind și se întoarseră surprinși. Atunci, privirea lui Simon se plimbă de la Jenna la John, și din nou spre ea, care avu sentimentul absurd că el era gelos. Dar, din nou, alungă acest gând. Era atât de descumpănită, încât lua visele drept realitate.

Se îndreptară toți trei spre casă fără să scoată o vorbă, într-o atmosferă încărcată ce nu se potrivea deloc cu pacea care ar fi trebuit să le-o inspire acest peisaj. Poate că Simon se săturase să mai joace teatru ? gândi Jenna observând dintr-o privire fugară

expresia lui supărată. Ipoteza aceasta i se părea foarte plauzibilă pentru a-și explica indispoziția lui.

Atitudinea lui Simon din timpul mesei îi confirmă bănuielile. Nu participă deloc la conversația generală și răspundea monosilabic atunci când i se adresa vreo întrebare. La sfârșitul mesei, abia își termină cafeaua și se ridică brusc.

— Jenna, eu am de gând să vizitez în după-amiaza asta orășelul Cordes, zise el pe un ton autoritar. Este un obiectiv turistic care merită văzut. Vrei să vii cu mine, sau preferi să rămâi cu John ?

Jenna rămase o clipă blocată, în timp ce mama lui îi privea înmărmurită. Era evident că se petrecea ceva cu cei doi logodnici, părea ea să gândească. Ceva ce nu prevestea nimic bun...

După o clipă de ezitare, Jenna se hotărî să reacționeze ca și cum nu ar fi observat nimic. Avea prea mult respect pentru părinții lui Simon pentru a provoca în fața lor un scandal.

— Vin cu tine, firește, răspunse ea. Întotdeauna mi-am dorit să văd Cordes. Mă aștepți cinci minute până mă pregătesc ?

— Te aștept în mașină.

Când, după câteva minute, Jenna traversă terasa gata de plecare, Ellen o interceptă cu discreție.

— Jenna, voiam să-ți spun că... începu ea cu stângăcie. Nu trebuie să te superi pe Simon că este atât de posesiv. Te iubește dintotdeauna, și te-a așteptat atât de multă vreme încât n-o să ai liniște până n-o să fiți căsătoriți de-a binelea. Fii înțelegătoare, te rog, chiar dacă el este uneori cam brutal.

Jenna îi răspunse cu un zâmbet, dar remarca Ellenei o stupefie. De ce naiba Simon o convinsese

pe mama lui că fusese întotdeauna îndrăgostită de ea ? Nu era nevoie să pluseze chiar atât de mult !

Urcă fără să scoată o vorbă în mașină și Simon demară imediat. Coborâse capota și o adiere răcoroasă se juca în pletele roșcate ale Jennei. La un moment dat, Simon deschise torpedoul și scoase din el o superbă eșarfă de mătase pe care i-o întinse.

— Pune-ți asta pe cap, spuse pe un ton morocănos. Soarele este foarte puternic și nu am chef să faci vreo insolație.

Sugestia lui fusese făcută pe un ton atât de puțin amabil încât Jenna fu gata să refuze. Dar știa că el are dreptate și-și puse eșarfa fără să mai discute.

Erau cam la jumătatea drumului când Simon încetini și se întoarse spre ea.

— Lasă-l în pace pe John, spuse brusc pe un ton abrupt. A suferit și așa destul, nu are nevoie de complicații suplimentare.

Mai întâi, Jenna îl privi uluită. Apoi, după ce prima clipă de surprindere trecu, începu să se gândească mai profund. Așadar, acum se explica totul. Înțelegea în sfârșit de ce Simon nu vedea cu ochi buni excelentele ei raporturi cu John ! El își făcuse doar griji pentru prietenul său și nu se gândise nici o clipă la ea, nu conta pentru el astăzi mai mult decât ieri...

— Simte nevoia să vorbească cu cineva, și cred că eu pot să-l ajut ascultându-l, spuse ea simplu.

— Nu cumva, din întâmplare, te gândești și la altceva ? continuă el pe un ton cinic. Nu este lipsit de farmec... Sunt sigur că ai pus ochii pe el. Cât esti de dură cu bărbații, Jenna ! Și cu câtă cruzime te joci cu sentimentele lor ! exclamă cu violență. Sper

pentru ei că merită osteneala o dată ajunşi în patul tău...

Şocată de aceste acuzaţii grosolane, se crispă şi-i aruncă o privire incendiară.

– Nici unul nu a... începu ea, apoi se opri brusc.

– Nici unul, ce ? întrebă el zeflemitor.

– Nu a fost vreodată decepţionat, încheie ea cu voce gâtuită.

Schimbară o privire încărcată de furie şi Simon acceleră, în timp ce ea îşi întoarse capul ostentativ spre geamul lateral.

*

* *

În alte împrejurări, Jenna ar fi fost încântată de această mică excursie la Cordes, un orăşel minunat cătărat pe o colină, dar se simţea atât de încordată, atat de preocupată de agresivitatea pe care Simon i-o arătase în maşină, încât nu fu în stare să se intereseze de nimic. Îşi făceau drum cu dificultate prin mulţimea de turişti şi de mai multe ori, se trezi proiectată către Simon. De fiecare dată simţea aceeaşi emoţie pe care şi-o reproşa. Cum de mai putea să se simtă tulburată de simpla prezenţă fizică a cuiva care se purtase atât de urât cu ea ?

Se opriră pe terasa unei cafenele ca să bea un suc. Cum Jenna începuse să-şi aranjeze puţin părul, surprinse la un moment dat privirea atentă a lui Simon asupra ei.

Se opri surprinsă. Atunci, Simon întinse o mână şi aşeză o buclă rebelă la locul ei, atingându-i în treacăt gâtul. Jenna nu-şi putu reţine un fior.

– Jenna...

Ea își reținu răsuflarea, în speranța nebună că poate el va...

– Încearcă să nu rămâi prea mult timp singură cu John, spuse Simon. Toată lumea ne crede logodiți, și faptul că tu preferi atât de vizibil compania lui, ar putea...

Asta era tot ce avea să-i spună ? La aceste cuvinte, fu cuprinsă de un sentiment dureros de revoltă.

– De asta m-ai adus aici ? Ca să-mi faci morală în legătură cu John ? întrebă cu violență. Nu uita că tu ai pus la cale toată această farsă tocmai pentru a-i convinge pe părinții tăi și pe bunica mea că nu suntem făcuți unul pentru altul. Faptul că eu mă interesez mai mult de John, așa cum crezi tu, nu poate decât să le întărească această convingere. Ar trebui să fii chiar mulțumit...

– John o iubește pe Susie, replică Simon.

– Poate, dar deocamdată Susie este cu altul. Oricum, nu am de primit de la nimeni lecții prin care să mi se spună pe cine trebuie sau nu să frecventez. Și apoi, m-am săturat de discuția asta, adăugă pe un ton plictisit. Să ne întoarcem acasă.

El se ridică fără să spună un cuvânt și ea îl urmă spre mașină. Se întâlniră cu un grup compact de americani și Jenna, vrând să-i evite, se împiedică. Imediat, Simon o prinse. Iarăși, simplul fapt de a se simți lipită de el o făcu să-și piardă cumpătul. Tulburată, fu cuprinsă de amețeală și păli.

– Ce este ? o întrebă cu îngrijorare. Tremuri ?

„Tremur de dorință și de dragoste pentru tine !", fu cât pe ce să răspundă din adâncul inimii. Dar o ultimă urmă de orgoliu o opri.

– Nu-i nimic, răspunse ea. Şocul...

– Înţeleg. Nu suporţi să te ating, asta e ? Sigur, dacă în locul meu ar fi fost John...

– Dar tu nu eşti John ! îi tăie vorba cu brutalitate.

Abia reuşi să-şi înăbuşe un suspin, atât îi era de insuportabilă această înfruntare.

– Să ne întoarcem, te rog, îl imploră cu o voce gâtuită.

*
* *

O oră mai târziu, Ellen îi întâmpină cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

– Deja v-aţi întors ?! exclamă ea, uimită. Aproape că eram sigură că veţi cina acolo. Sunt atâtea mici hanuri romantice pe drum.

– Jenna se simţea obosită, îi explică Simon cu voce încordată.

Ellen nu mai insistă.

– Bine, o să vă duceţi altă dată... spuse ea cu diplomaţie.

Dar expresia de pe faţa ei spunea multe despre întrebările pe care şi le punea în legătură cu viitorii soţi...

*
* *

În timpul cinei, Jenna se mai relaxă puţin ascultându-l pe John vorbind cu pasiune despre Canada sa natală. Întotdeauna îşi dorise să viziteze această

țară și din acest motiv, îi pusese nenumărate întrebări.

– John este un băiat fermecător, îi zise Harriet nepoatei sale ceva mai târziu când rămaseră singure. Dar nu este pentru tine, Jenna. Tu ai nevoie de cineva cu o personalitate mai puternică, să te ajute să înfloreşti.

– Ai uitat oare că sunt logodită cu Simon ? îi replică Jenna, luată pe nepregătite.

În acel moment apăru Ellen care le întrerupse discuția aducând ceaiul și urmată curând de Simon.

– Vii să ne plimbăm puțin afară ? îi propuse Jennei.

Pentru o clipă, ea își imagină plimbarea lor ca cea a unor îndrăgostiți pe care ar fi putut s-o facă tandru înlănțuiți sub clarul de lună, mângâiați de briza răcoroasă a serii....

Dar ei nu erau doi îndrăgostiți, își spuse ea deodată, revenind cu brutalitate la realitate. Și în plus, se simțea atât de vulnerabilă față de el încât ar fi trebuit să evite cu orice preț să se afle singură cu el.

– Nu, mulțumesc, spuse ea, evitându-i privirea. Mă duc să mă culc, cred că am stat cam mult în soare.

*
* *

A doua zi dimineața, se trezi cu greutate, după o noapte plină de vise tulburătoare în care Simon juca rolul principal. Pentru a preîntâmpina și alte confruntări, se străduí să evite atât prezența lui Simon

cât şi pe cea a lui John. Dimineaţa decurse fără incidente până în clipa când îl întâlni pe tânărul canadian pe scară.

– Jenna, îmi pare rău dacă am creat cea mai mică problemă între tine şi Simon. Vrei să-i explic eu că tu nu ai manifestat faţă de mine decât o simplă solicitudine ?

– Este inutil, răspunse ea cu voce obosită.

– Nu trebuie să te superi pe el că este atât de posesiv. Te-a aşteptat atât de mulă vreme !

Exact aceleaşi cuvinte ca ale lui Ellen, gândi Jenna, uimită. Ce bizar... Tocmai voia să protesteze şi să-i explice că se înşela, când apăru Simon.

– Jenna ! Te caut de mult. Mama ar vrea să-ţi vorbească, spuse el pe un ton brutal.

– Mă duc acum, murmură ea coborând în fugă scara pentru a se feri de privirea lui.

Spre marea ei neplăcere, Ellen o anunţă că, împreună cu George, Harriet şi John, vor pleca să facă o mică excursie. John tocmai spusese că-i va părăsi curând şi Ellen dorea să-l ducă să viziteze o biserică romană din împrejurimi.

*
* *

De cum plecară excursioniştii, Jenna se ridică din şezlongul ei cu gândul să se îndepărteze de Simon, aşezat alături de ea.

– Urc în camera mea. Vreau să mă odihnesc puţin.

Când trecu prin faţa lui, acesta o prinse de braţ.

— Încetează să mai fugi de mine, Jenna ! exclamă el. S-ar zice că simpla mea prezență îți este insuportabilă !

Ea îi susținu privirea și se strădui să-și păstreze prezența de spirit.

— De ce te-ar mira atât de mult ? Ai uitat că întotdeauna noi am fost dușmani ? Eu nu știu să joc teatru, Simon, asta-i tot. Aceste trei săptămâni m-au epuizat și a sosit timpul să le mărturisim adevărul părinților tăi.

— Da, sigur ! îi lansă el rânjind. Ca să poți să-ți faci de cap cu John ! Numai că ai uitat că el o iubește pe Susie.

Ea se prefăcu că nici nu aude această josnică afirmație.

— Dă-mi drumul, Simon, lasă-mă să urc în camera mea.

— Și dacă nu vreau ?

Se ridică și o atrase spre el, în timp ce ei i se înmuiau picioarele. Toată ființa lui Simon emana o asemenea forță, o asemenea virilitate îmbătătoare încât Jenna fu cuprinsă de un vârtej în care se amestecau dorința sfâșietoare și durerea de a ști că Simon nu-i va fi niciodată accesibil.

Din fericire, el se înșelă asupra cauzei ce o făcuse să reacționeze astfel.

— De ce, de fiecare dată când mă apropii de tine, Jenna, reacționezi ca o femeie care se teme să nu fie violată ?

O strânse și mai tare în brațe. Fața îi era acum atât de aproape încât Jenna îi simțea răsuflarea caldă pe gât, își simțea sânii striviți de pieptul lui. Buimăcită de pasiunea ce o cuprinsese, își dădu capul pe spate și buzele i se întredeschiseră fără ca măcar

să-şi dea seama. „Sărută-mă !", gândea ea, tulburată.

– Ei, porumbeilor ! Vă deranjez ?

Simon îi dădu drumul brusc. Jenna recunoscu cu stupoare vocea lui Susie.

– Ia te uită, ia te uită ! murmură Simon pe un ton ironic. Întoarcerea fiului risipitor... Era şi timpul...

– Unde sunt ceilalţi ? întrebă Susie neluând în seamă remarca fratelui său.

– Au plecat să viziteze o biserică. Probabil că nu ştii că John se află aici de câteva zile, preciză Simon.

La această veste, Susie încremeni.

– Dar unde este Peter ? N-ai venit cu el ? se miră Jenna.

– Nu, i-am dat papucii, răspunse simplu Susie. Nu era un bărbat potrivit pentru mine.

Jenna o recunoştea foarte bine din spusele acestea pe prietena ei. Capabilă să treacă de la pasiunea cea mai nestăvilită la indiferenţa totală în decurs de câteva săptămâni. Hotărât lucru, aici nu se asemănau deloc...

– Tocmai mă pregăteam să urc în camera mea să fac un duş, zise Jenna, nerăbdătoare să afle mai multe şi s-o pună în temă pe prietena sa cu ultimele evenimente. Vii şi tu cu mine ? Sunt foarte curioasă să-mi povesteşti totul.

Susie nu manifestă prea mult entuziasm faţă de această propunere.

– Nu, nu, mor de sete. Mă duc să-mi prepar ceva de băut şi să mai stau de vorbă cu Simon în timpul acesta. El o să-mi povestească totul în legătură cu nunta voastră. Mi-a scris mama ceva despre asta într-o scrisoare, dar nu prea multe.

i se păruse ei, sau Susie încerca s-o evite ? se întrebă Jenna urcând în camera ei, cu impresia penibilă că este în mod deliberat ținută deoparte. Pe vremuri, Susie ar fi fost încântată să-i facă destăinuiri. De ce ținea acum să rămână cu fratele ei ? Voiau să discute ceva amândoi fără știrea ei ?

Așteptă până se întoarseră ceilalți din excursie și abia atunci coborî și ea. Când ajunse pe terasă, Susie era într-o discuție însuflețită cu mama sa. Nu se duse spre ei ci spre John care stătea așezat pe un zid mic de piatră. Probabil că el era cel mai mirat dintre toți de sosirea neașteptată a fostei sale logodnice.

— Ce surpriză s-o revăd pe Susie, îi spuse el Jennei ca și cum și-ar fi vorbit lui însuși.

Cu un gest plin de solicitudine, Jenna îi puse o mână pe braț pentru a-și exprima înțelegerea. În aceeași clipă, Susie întoarse capul spre ei și-i observă. Jenna îi surprinse în privire o asemenea furie încât își retrase imediat mâna, jenată.

Ce se mai întâmplase acum ? O să-i reproșeze și Susie la fel ca Simon că pusese ochii pe John ? Probabil că Simon făcuse totul în acest sens, ca să o convingă...

Jenna oftă adânc. Situația, deja încurcată, devenea de nesuportat și era ferm hotărâtă să pună cât mai repede lucrurile la punct.

Cum de putea Susie s-o bănuiască de așa ceva și să se prefacă atât de ostentativ că n-o bagă în seamă, când făcuse atâtea pentru ea ? La urma urmei, Susie era vinovată de toată încurcătura asta... Dacă ea nu i-ar fi cerut să-i acopere fuga ei cu Peter, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

În timpul cinei, cele două tinere, așezate din fericire departe una de alta, nu schimbară o vorbă. Dar în cursul discuției, Jenna avu surpriza să afle că Simon fusese cel care-i telefonase lui Susie și o chemase să vină în Dordogne. În ce scop ? se întrebă fără să găsească răspuns. Trebuia să se lămurească în problema asta.

Mai târziu, după ce plecară cu toții, Jenna ciocăni la ușa lui Susie.

O găsi întinsă pe pat și înțelese imediat după felul cum își feri privirea că vizita ei o stânjenea.

— Susie, trebuie să vorbim.

— Chiar crezi că trebuie ? replică Susie pe un ton puțin amabil.

— Da. Mai întâi, trebuie să aflu de ce ți-a cerut Simon să vii aici ?

— Nu-i așa de greu de ghicit, răspunse sec. M-a avertizat pur și simplu că tu îi dai târcoale lui John.

Jenna îi aruncă o privire uluită.

— Eu ? Dar este o minciună ! Și chiar dacă ar fi fost adevărat, n-ar trebui să fii supărată din moment ce tu ai fost cea care ai rupt logodna.

— Nu am rupt logodna. Ne-am certat doar, asta-i tot.

Vocea lui Susie se frânse.

— A fost o ceartă tâmpită. El m-a enervat și eu i-am spus că, în aceste condiții, poate să-și ia înapoi inelul. N-aș fi crezut niciodată că o să mă ia în serios, dar probabil că depășisem limita și...

Își înăbuși un suspin.

— Îl iubesc, Jenna, n-am încetat nici o clipă să-l iubesc, nici chiar atunci când l-am urmat pe idiotul de Peter. Cum de am putut să fiu atât de oarbă ?

— Atunci, de ce mi-ai înșirat toată acea poveste despre crudul Simon care vrea să te mărite cu nesuferitul lui prieten ?

— Nici nu mai știam ce vreau, murmură Susie. Voiam să mă răzbun pe John.

Cuprinsă de compasiune bruscă pentru Susie, Jenna uită de propriile supărări.

— Simon știe ?

— Da, i-am mărturisit totul când mi-a povestit ce se întâmplă aici.

Era timpul să stabilească adevărul, gândi Jenna. Își puse mâna pe mâna ei și o privi pătrunzător.

— Aici nu se întâmplă nimic, Susie, spuse ea pe un ton solemn. În orice caz, nimic între mine și John, pot să te asigur. Mă crezi ?

Susie zâmbi printre lacrimi.

— Da, spuse dintr-o suflare.

— Totul este din vina lui Simon, reluă Jenna. Tot nu reușesc să înțeleg de ce a reacționat el atât de violent la ideea că eu m-aș interesa de John...

Susie ridică spre ea o privire mirată.

— Ești sinceră, Jenna ?

— Da, desigur.

Susie păru că ezită o clipă să vorbească, apoi se răzgândi.

— Dacă vrei răspunsul la întrebări, atunci cere-i lui Simon să te lămurească. La urma urmei, el este logodnicul tău...

Jenna râse cu amărăciune.

— Logodnicul meu ! Știi foarte bine că este vorba despre o farsă. Am venit aici amândoi ca să le dovedim părinților tăi că nu suntem făcuți unul pentru altul.

– Poate că Simon nu joacă teatru, se încumetă să spună Susie privindu-şi atent prietena.

– Fii serioasă, visezi ! exclamă Jenna. Doar ştii bine că nu a simţit niciodată vreo atracţie pentru mine. Aminteşte-ţi numai cum se purta cu mine odinioară.

– Vorbeşti despre perioada de acum zece ani, îi replică Susie cu un calm care o miră pe Jenna.

– Nu s-a schimbat nimic în aceşti zece ani, murmură Jenna pe un ton amar. Doar eu poate m-am schimbat. Am înţeles în sfârşit că ceea ce credeam că este dragoste pentru Simon, nu era decât o pasiune trecătoare a unei adolescente...

Susie tocmai voia să spună ceva, când se auzi o bătaie în uşă. Era Ellen, părând în culmea disperării.

– Vino, Susie ! Abia ai venit tu, că John vrea să plece. Nu-l puteţi convinge să mai rămână ?

– Linişteşte-te, mamă, o să vorbesc eu cu el, răspunse Susie pe un ton hotărât. Dacă pleacă, voi pleca şi eu cu el...

Ellen ieşi din cameră.

– Telefonul lui Simon m-a făcut să înţeleg un lucru, îi şopti Susie la ureche după ce mama ei plecă. Orgoliul nu mai contează când iubeşti pe cineva atât de mult cum îl iubesc eu pe John... O să-mi cer scuze fată de el şi-i voi spune cât de mult regret că am fost atât de proastă. Sper să nu fie prea târziu... Te rog, ţine-mi pumnii !

CAPITOLUL IX

O oră mai târziu, Susie și John apăru pe terasă ținându-se de mână, și zâmbetele lor când îi anunțară pe cei dragi că se hotărâseră să se căsătorească foarte curând, țineau loc de orice declarație de dragoste.

— Vezi, te ajungem din urmă, dragul meu frățior ! exclamă Susie, radicasă. De data aceasta, îl voi urma pe John în Canada în calitate de soție legitimă. Ș. sunteți invitați cu toții să petrecem împreună viitorul Crăciun acolo.

Susie, atât de schimbătoare de obicei, părea deodată atât de sigură pe ea, atât de hotărâtă. De acum încolo, pentru ea părea să conteze doar dragostea ei pentru John. Curând, Jenna simți o oarecare invidie în fața acestui spectacol de o fericire totală.

O fericire pe care ea n-o va cunoaște niciodată.

*

* *

A doua zi, Susie și John își petrecură timpul la telefon, încercând să-și organizeze nunta și să-i anunțe pe frații și surorile lui John din Canada.

Ceremonia, care la început n-ar fi trebuit să fie decât una modestă, într-o bisericuță de țară, se transformă în câteva ore într-o petrecere de anvergură, toată familia lui John insistând să fie prezentă. Logodnicii nu aveau la dispoziție decât trei săptămâni pentru a hotărî totul, de la rochia de mireasă până la ultimul chelner, la verighete și alegerea martorilor... Luară deci hotărârea înțeleaptă de a se întoarce la Londra cu primul avion, pentru a se putea apuca de treabă și să pună la punct amănuntele petrecerii.

După plecarea lor, Jenna reveni la grijile ei. Venirea lui Susie și anunțul căsătoriei ei fuseseră un răgaz binevenit, un fel de paranteză care-i permisese să-și mai tragă răsuflarea. Dar de data aceasta, i se părea imposibil să mai continue această farsă ridicolă pe care o jucau cam de prea multă vreme...

Căsătoria lui Susie cu John îi va ajuta pe domnul și doamna Townsend să suporte și să accepte mai ușor ruptura logodnei fiului lor, își spuse pentru a-și mai da curaj să acționeze. Acum era momentul, sau niciodată...

În cursul dimineții ce urmă plecării lui Susie și John, ea încercă să-l abordeze pe Simon pentru a-l determina să vorbească. Dar el părea posomorât, își ferea privirea și făcea în așa fel să o evite.

Jenna înțelese din privirea preocupată pe care Ellen i-o aruncă de mai multe ori în cursul mesei de prânz că nu înțelegea tensiunea ce domnea între Simon și ea. Răspunse evaziv întrebărilor pline de îngrijorare pe care i le puse doamna Townsend,

hotărâtă să nu dezvăluie ea secretul înainte de a se fi pus de acord cu Simon.

După prânz, se gândi să se ducă pe malul râului. Prin frumusețea lui naturală, locul avea asupra ei un efect liniștitor. Când grijile ei deveneau prea apăsătoare, luase obiceiul să se retragă acolo și să reflecteze.

Încercă fără succes să se concentreze asupra romanului pe care-l luase de acasă ; în ciuda eforturilor, gândurile i se îndreptau neîncetat spre Simon.

Cu o dureroasă amărăciune, constată că această ședere în Dordogne, în loc s-o elibereze de pasiunea pe care o nutrea pentru Simon în adolescență, mai degrabă i-o trezise din nou.

Dar oare încetase vreodată să-l iubească ? Răspunsul îi apăru ca un crud adevăr : de când avea cincisprezece ani și până în prezent, fără ca măcar să-și dea seama, compara fiecare bărbat care-i ieșea în cale cu Simon. El devenise pentru ea „termenul de referință" și, din acest motiv, nici un eventual pretendent nu-și găsise locul în viața ei. Orbită doar de Simon, nu fusese în stare să se îndrăgostească de altcineva...

Ce absurditate ! De ce să tot viseze astfel la un bărbat căruia nici nu-i păsa de ea ? Soarta ei părea să fie aceea de a-l iubi pe Simon toată viața, fără vreo speranță de a-l uita.

Amintirea atingerii buzelor lui, a mâinilor lui pe sânii ei, îi reveni în memorie și se simți cuprinsă de o dorință intensă, urmată curând de o durere surdă. Niciodată nu va cunoaște iubirea în brațele lui...

*
* *

Se trezi brusc și tresări văzându-l pe Simon deasupra ei. El își puse mâinile de o parte și de alta a capului ei și o privi cu intensitate, cu o stranie licărire în ochi. Gura lui se afla doar la câțiva centimetri de a ei, și într-o clipă de nebunie, Jenna își spuse că o va săruta. Într-un gest involuntar, își trecu vârful limbii peste buze și văzu privirea lui Simon aprinzându-se. Era oare dorința care vibrase în el pentru o clipă, la unison cu a ei ? se întrebă ea, tulburată.

— Cât este ceasul ? reuși să articuleze cu voce gâtuită, pentru a-și ascunde tulburarea. Am ațipit...

— Ca și Frumoasa din pădurea adormită, zise încet Simon. Și la fel ca și Prințul, eu te-am trezit cu un sărut.

Așadar, el o sărutase în somn, gândi emoționată. Și ea nici măcar nu-și dăduse seama...

— Simon ! murmură ea, pradă unei subite confuzii.

— Ce este ? Ești dezamăgită că nu sunt John ?

Jenna fu atât de rănită de această remarcă cinică încât nu avu puterea să răspundă.

— De ce ai avut aerul acesta stânjenit ? reluă el pe același ton. Destul cu prefăcătoriile, Jenna. Ar trebui să fii în stare să înțelegi că-mi este destul de penibil să constat că-ți sunt indiferent. Sunt sigur că dacă ar fi fost John, n-ai mai fi făcut atât pe mironosița.

Ce însemna această amărăciune pe care o percepea în glasul lui ? se întrebă ea, descumpănită.

— N-a existat nimic tulburător între mine și John, spuse Jenna cu o voce căreia cu greu îi putea stă-

pâni tremurul. De ce îți imaginezi tot felul de lucruri ? Și apoi, ce importanță ar avea asta pentru tine ?

Simon ridică din umeri, în timp ce o expresie indescifrabilă îi întunecă fața.

— Bărbații își imaginează tot felul de lucruri când femeia pe care o doresc li se refuză... murmură el.

Jenna rămase o clipă tăcută, fără să înțeleagă.

— Vrei să spui că... începu ea cu voce ezitantă, că... tu mă dorești ?

El izbucni într-un râs plin de tristețe care o răscoli.

— Asta te miră, nu-i așa ? Nu mai ai cincisprezece ani, Jenna, și azi discutăm de la egal la egal. Acum nu mai am nici un motiv să te protejez. Adolescenta vulnerabilă care trebuia protejată a devenit o femeie căreia nimic nu mă mai reține să-i mărturisesc dorința mea.

— Pe vremea aceea, nu m-ai dorit... pentru că...? începu Jenna fără să îndrăznească să-și ducă gândul la capăt.

Simon completă ideea în locul ei.

— Da, n-am vrut să profit de extrema ta tinerețe și de sentimentele pe care le nutreai pentru mine. Este chiar atât de greu de înțeles ?

Întinse mâna spre ea și-i mângâie obrazul cu un gest de o infinită delicatețe.

— Cum aș fi putut să fiu atât de irresponsabil să o seduc pe prietena surioarei mele, o fată atât de tânără, și să profit de naivitatea și de lipsa ei de experiență ? Era mult prea devreme și m-aș fi învinovățit toată viața.

Jenna schiță un zâmbet timid.

– Îți amintești de ziua aceea când m-ai surprins sărutând-o pe Elena ? reluă el.

Ea dădu afirmativ din cap, prea emoționată ca să poată răspunde.

– Te-am zărit ascunsă după tufele de trandafiri. În clipa aceea, mi-am dorit din tot sufletul să te pot strânge în brațe, să simt gustul sărutărilor tale...

Se întrerupse, cu vocea frântă.

– Și din ziua aceea, dorința asta nu m-a părăsit nici o clipă. Imaginează-ți ce simțeam când Susie îmi povestea năzdrăvăniile voastre amoroase.

Jenna își ridică ochii și-și ațintì privirea în ochii lui.

– Și n-ai fost în stare să depășești niciodată acest sentiment de frustrare, nu-i așa ? Dacă înțeleg bine, este vorba de o simplă problemă fizică, zise ea cu amărăciune.

Se întrerupse brusc, dându-și seama că a se ști dorită de Simon fără a fi iubită era mai rău decât orice.

– Ar trebui probabil să mă simt măgulită, dar nu sunt, adăugă pe un ton sec. Este atât de simplu și ușor să te simți atras de o persoană de sex opus

– N-ai să-mi povestești acum cum i-ai iubit pe toți ceilalți ! exclamă Simon cu o violență greu de stăpânit.

Privirea lui era atât de disprețuitoare încât ea avu poftă să-l pălmuiască, dar acest impuls i se topi brusc și nu mai resimți decât oboseală, și mai ales dorința de a mărturisi în sfârșit adevărul pe care-l ascundea de atâta vreme.

– Care ceilalți ? murmură ea cu voce abia auzită. Nu a mai existat nici un alt bărbat în viața mea, Simon. Și nici nu va exista încă mult timp. Pen-

tru că, probabil că sunt eu demodată, dar pentru mine, sexul și dragostea sunt de nedespărțit.

Vocea i se frânse. Ar fi vrut să poată să dispară după această mărturisire, dar avu totuși puterea să-i susțină privirea lui Simon. Atunci citi în ochii lui o emoție de nedescris, pe care pentru o clipă o luă drept milă. O cuprinse un sentiment puternic de tristețe și rușine.

— Te rog, Simon, nu-ți bate joc de mine, spuse ea dintr-o suflare. N-aș putea suporta...

Nu avu timp să mai continue, pentru că Simon o cuprinse în brațe. Atunci, cu o nerăbdare ce trăda puternica lui emoție, o sărută cu pasiune. Buzele lui aproape că zdrobeau buzele ei. Cuprinsă de aceeași ardoare, se abandonă curând îmbrățișării lui și-i răspunse cu aceeași pasiune.

Nimic nu mai avea acum importanță decât faptul că-l simțea alături de ea, că-i simțea trupul atletic lipit de al ei, ca în visele ei care, noapte de noapte, îi tulburau somnul în aceste ultime săptămâni.

Închise ochii, se lipi de el și se agăță cu mâinile de umerii lui, lăsându-se purtată de valul de dorință ce o invadase, fără să mai asculte decât de trupul ei care-l dorea cu febrilitate.

— Chiar crezi că aș putea să-mi bat joc de tine ? o întrebă el între două sărutări.

Se întinse în iarbă alături de ea și-i cuprinse din nou buzele. Apoi, mâinile i se strecurară pe sub bluza ei și, desfăcându-i sutienul îi eliberă sânii.

— Este într-adevăr, pentru prima oară ? întrebă el cu voce răgușită, mângâindu-i rotunjimea sânilor.

Sub degetele lui blânde și pricepute, ea fremătă și se arcui spre el, îmbătată de dorință.

— Da, răspunse, cu o privire înflăcărată.

Plăcerea pe care simpla atingere a mâinilor lui pe pielea ei o provoca era atât de puternică încât crezu că nu va mai putea suporta multă vreme. I se părea că descoperea în ea o altă ființă, o creatură nebănuită a cărei senzualitate atât de mult timp ascunsă nu cerea decât să izbucnească fără cea mai mică reținere. În sinea ei, știa că aceste senzații necunoscute până acum nu erau decât preludiul la ceea ce va urma, că a face dragoste cu Simon va fi un lucru minunat, și chiar această certitudine o înspăimânta.

Apoi, buzele lui Simon o luară pe urma mâinilor lui. Cu o încetineală ce făcu să crească și mai mult dorința tinerei femei buzele lui alunecară alene pe gât spre sâni. Când atinseră vârful întărit al sânului și când dinții lui mușcară ușor pielea delicată, Jenna avu o senzație cutremurătoare care ar fi dorit să nu se mai sfârșească niciodată. Dar, cu lăcomie, el pornise deja să-i exploreze trupul, mângâind și presărând cu sărutări fiecare părticică a pielii ei, de parcă ar fi vrut să și-o întipărească în minte pe vecie, aprinzând și mai mult focul ce o cuprindea.

În fine, înnebunit și el de dorință, se îndepărtă o clipă de ea și o contemplă cu o privire de foc.

— M-ai vrăjit, Jenna... Te doresc cum n-am mai dorit vreo femeie înaintea ta.

Cu un gest de o infinită delicatețe, îi luă mâna și o apropie de el.

— Mângâie-mă și tu, Jenna ; convinge-te ce putere ai asupra mea.

Ca un ultim reflex de pudoare, ea închise ochii, în timp ce Simon îi conducea mâna, făcând-o să constate realitatea dorinței lui.

– Vreau să fac dragoste cu tine, Jenna, reluă el cu o voce răgușită. Dar nu aici. Vreau să savurez în tihnă, să te descopăr, să te învăț să mă iubești.

Un zgomot de pași îi făcu să tresară și să tacă. Imediat o protejă pe Jenna cu trupul lui pentru a-i ascunde nuditatea, cu un gest căruia ea îi aprecie delicatețea.

– Simon ! Jenna ! Sunteți aici ?

Ellen apăru dintre copaci câteva clipe după aceea și înțelese imediat că nimerise prost. Roșie de rușine, Jenna se mai liniști un pic când observă că tufa de măceș forma un fel de ecran binevenit, ferindu-i de privirea ei.

– Scuzați-mă că am venit după voi până aici, dar voiam doar să vă întreb dacă puteți să vă ocupați voi de cină în seara asta pentru că eu mă simt obosită.

– Desigur, mamă, răspunse Simon. Venim imediat.

Ellen se retrase, vizibil stânjenită, și Jenna vru să se ridice din iarbă.

– Mai stai o clipă, spuse Simon ținând-o în brațe.

– Dar ne așteaptă mama ta !

– Poate să mai aștepte câteva minute. Probabil că acum este convinsă că suntem amanți.

– De ce ar avea asta vreo importanță ? întrebă Jenna fără să înțeleagă unde voia să ajungă Simon.

– Dar este limpede, ce naiba ! De acum, nu mai putem rupe logodna ! exclamă el ca și cum enunța un lucru de la sine înțeles.

Jenna nu păru prea convinsă.

– Nu văd care este problema, spuse, descumpănită.

– Tocmai asta este, nu mai există nici o problemă, spuse el cu un aer satisfăcut. Propun să ne căsătorim de-adevăratelea.

Jenna îl privi buimăcită.

– Ai înnebunit ?

– Nicidecum ! Ne înţelegem bine, avem multe puncte în comun, iar pe plan fizic, totul se anunţă cât se poate de bine, ceea ce este puţin spus...

Obrajii ei se colorară brusc.

– Poate, zise ea. Dar pentru mine astea nu sunt motive suficiente ca să ne căsătorim. Să privim adevărul în faţă, Simon : între noi nu există iubire.

„Sau cel mult, doar o iubire în sens unic...", adăugă ea în sinea ei, luptându-se cu dureroasa amărăciune ce o cuprinsese.

– Înţeleg că propunerea asta te-a luat pe neaşteptate, spuse în sfârşit Simon pe un ton calm. Dar te rog, mai gândeşte-te. Nu este chiar atât de absurdă cum ţi se pare la prima vedere. Îmi promiţi că mai analizezi problema ?

Jenna încuviinţă din cap, mai mult ca s-o lase în pace. Dar părerea ei era deja formată. Ar fi fost o nebunie să se mărite cu Simon, având certitudinea că el nu o iubea. Era suficient de lucidă pentru a nu se lansa într-o aventură care nu ar face-o decât să sufere.

*

* *

În aceeaşi seară, după cină, Susie telefonă. Fixaseră data nunţii peste trei săptămâni. După ceremonie, tinerii căsătoriţi vor pleca în voiaj de nuntă

în Bahamas, și toată familia era așteptată pentru sărbătorile de Crăciun și Anul Nou în Canada.

— Și tu cu Simon, firește, împreună cu Harriet, insistă Susie când vorbi și cu Jenna. Știi, n-o să vă facem chiar în fiecare an o asemenea invitație ; ne-am hotărât să avem cât de curând un copil, și cu un copil deja totul este mult mai complicat. Așa că, profitați cu toții anul acesta și veniți.

Susie părea atât de fericită încât Jenna se gândi că este inutil să-i mai explice că, până la Crăciun, Simon și ea vor fi de mult despărțiți.

După ce închise telefonul, rămase o clipă îngândurată, încercând să și-o imagineze pe Susie în rolul de mamă. Dragostea făcea într-adevăr minuni, își zise ea gândindu-se la tânăra fată irresponsabilă și zăpăcită care fusese prietena ei.

Și iată că acum se pregătea să întemeieze o familie, așa cum visase Jenna întotdeauna în adâncul inimii ei.

Dar era departe de a-și îndeplini idealul, își spuse cu amărăciune. Iubea un bărbat care voia să se căsătorească cu ea din tot felul de motive, în afară de cel care, pentru ea, avea cea mai mare importanță.

Simon nu o iubea, și în asemenea condiții, nu va accepta niciodată să devină soția lui.

CAPITOLUL X

In zilele ce urmară, Jenna încercă în zadar să-l abordeze pe Simon pentru a-i da răspunsul. El făcu niște manevre atât de abile încât reuși să nu rămână nici o clipă singur cu ea.

Bănuia oare că ea îi va respinge absurda propunere, sau juca din nou cu ea un fel de joc pervers ? Jenna nu avea cum să știe, dar ședereа ei în Dordogne se apropia de sfârșit și se hotărî să suporte cu stoicism timpul rămas. În mai puțin de o săptămână, această vacanță penibilă se va sfârși, iar ea își va regăsi viața liniștită de la Londra... și singurătatea ei.

Familia Le Brun îi invită din nou la ei, de data asta la prânz. Nu o încânta deloc invitația dar o acceptă pentru a nu-i necăji pe părinții lui Simon.

Tocmai ieșise de sub duș și se pregătea să se îmbrace pentru această ocazie, când cineva bătu la ușă.

Sigură că era Harriet, căreia îi promisese că-i împrumută un șal, se înveli într-un prosop de baie și se duse să deschidă ușa. Uimită, îl văzu pe Simon.

— Ce cauți aici ? îl întrebă pe un ton sec.

El nu păru să se lase impresionat de această primire puțin călduroasă și intră în cameră fără să fie invitat.

– După cum vezi, vin să-ți fac o mică vizită. Am avut impresia că vrei neapărat să-mi vorbești. Ar trebui să te bucuri că mă vezi... Așadar, ce doreai să-mi spui ?

Ea își strânse mai tare prosopul în jurul ei ca într-un gest de apărare.

– Știi la fel de bine ca și mine. A sosit momentul să le spunem părinților tăi că, de fapt, niciodată nu ne-am gândit să ne căsătorim.

Simon părea că nu aude ce spunea și privirea i se plimbă pe picioarele lungi și perfecte ale Jennei.

– Îmi vine foarte greu să cred că n-ai avut niciodată un amant, Jenna. Probabil că ți s-a făcut de multe ori curte, după cât ești de frumoasă...

– Poate că, pur și simplu, nu mă atrage doar sexul, îi răspunse pe șleau în speranța că va încheia acest subiect care o făcea să se simtă extrem de stânjenită.

Abia apucase să spună aceste cuvinte provocatoare că le regretă. Într-adevăr, în privirea lui Simon se aprinse o licărire pe care n-o mai văzuse până acum și care o tulbură.

Se apropie de ea și o luă în brațe. Prinsă în capcană, îi simți răsuflarea atât de aproape încât o inundă un val de căldură. Doar cu prosopul prins în jurul taliei ei, era teribil de conștientă de vulnerabilitatea ei și știa că nu va fi în stare să-și controleze dorința ce o cuprindea încet, încet.

– Pot foarte bine să-și dovedesc contrariul, Jenna, și știi asta, murmură el. Și, la fel ca și tine, și eu voi simți o imensă plăcere. Ieri, pe malul râu-

lui, n-a fost decât o fărâmă din fericirea pe care ne-o putem dărui unul altuia... Într-o zi, vom merge până la capăt, știu asta, mi-o doresc.

Se priviră o clipă în ochi, pradă aceleiași flăcări ce-i cuprinsese pe amândoi. „Doar o clipă, și el va desface prosopul și mă va cuprinde în brațele sale", gândi Jenna, îmbătată de o dorință nestăpânită.

Dar nu se întâmplă nimic. În aceeași clipă, vocea gravă a tatălui lui se auzi în holul de la intrare :

— Jenna ! Simon ! Plecăm în zece minute.

Simon îi dădu drumul, cu părere de rău.

— Ai noroc, Jenna, zise el. Dar nu este decât o amânare. Mai devreme sau mai târziu, ceea ce trebuie să se întâmple între noi, se va întâmpla. Este inevitabil...

Imediat ce se îndepărtă de ea, își recăpătă controlul. O dată în plus, uitase esențialul : Simon nu simțea pentru ea nimic altceva decât o dorință violentă de a o poseda.

— Nu mă voi mărita cu tine, Simon, reuși ea să spună stăpânindu-și cu greu tulburarea. Și dacă tu nu ești în stare să le spui asta părinților tăi, o voi face chiar eu.

Privirea lui Simon se încețoșă în timp ce-și ațintise ochii pătrunzători asupra ei.

— De ce ți-e teamă, Jenna ? întrebă el cu mâna pe clanța ușii. De căsătorie sau de mine ?

— Nici de una nici de alta, răspunse sec. Dar dacă într-o zi mă voi căsători, o voi face din dragoste. Restul nu contează.

El nu mai spuse nici un cuvânt și ieși din încăpere. După ce-l văzu închizând ușa în urma lui, Jenna mai mult căzu decât se așeză pe pat și rămase mult timp îngândurată.

De ce se lupta astfel împotriva ei însăși și împotriva sentimentelor incontrolabile care o mânau spre Simon ? Ar fi fost atât de simplu să-i accepte propunerea și să devină soția lui pentru că, în sfârșit, să i se dăruiască fără să-și mai pună întrebări... Nu ar trebui oare să se mulțumească doar cu ceea ce el îi putea oferi și să profite de clipa prezentă pentru a cunoaște și ea fericirea, chiar dacă trecătoare, decât să piardă totul pentru totdeauna ?

Cântări îndelung argumentate pro și contra, conștientă că de hotărârea ei îi va depinde viitorul. Dar, cu durere în suflet, reveni la poziția inițială. Dacă ar accepta să devină soția lui Simon știind că el nu o iubește, ar însemna că-și bate joc de ea însăși. Și asta, nu putea să accepte...

Își privi ceasul și se ridică brusc. Era timpul să se pregătească. Oglinda îi arătă imaginea unei fețe palide, trase, încercănate și trebui să se machieze mai mult decât de obicei pentru a-și ascunde mina proastă. Își puse un costum de in mătăsos de culoare bej cald care se potrivea de minune la tenul ei de roșcată, și-și pieptănă cu grijă părul bogat. Coborî apoi și se alătură celorlalți. Simon își schimbase și el hainele și în locul pantalonilor de pânză își pusese un costum din stofă fină asortat cu o cămașă galben-pal care-i punea în valoare tenul bronzat. Jenna se gândi cu o strângere de inimă că oricum s-ar fi îmbrăcat, în blugi sau într-un costum elegant, el era cel mai frumos bărbat pe care-l cunoscuse vreodată.

— Simon, când o să-i oferi un inel Jennei ? întrebă brusc Ellen în clipa când tocmai plecau. Susie mi-a spus adineaori la telefon că John i-a cumpărat un safir minunat pentru a oficializa logodna lor.

– Nu-ţi face griji, mamă, răspunse Simon foarte sigur pe el. Am comandat un inel pentru Jenna la unul din cei mai buni bijutieri din Londra. Va fi gata până ne vom întoarce noi.

Jenna îi aruncă o privire plictisită. Ce însemna circul ăsta permanent ? gândi cu amărăciune. De ce nu putea Simon să se abţină să mai joace teatru ?

*
* *

Familia Le Brun îi întâmpină cu căldură. De data asta, musafirii erau mai numeroşi şi Jenna se trezi aşezată lângă un anume Jean, un tânăr medic care tocmai se întorsese dintr-o misiune umanitară în Africa. Pasionat de meseria lui şi încă impresionat de ceea ce văzuse şi trăise prin taberele de refugiaţi, se lansă curând într-o conversaţie însufleţită asupra acestui subiect cu vecina sa. Îi expuse fără menajamente condiţiile îngrozitoare în care supravieţuiau, neputincioşi, aceşti oameni goniţi de la casele lor.

Când se aduseră gustările, printre care şi un platou imens cu pate de ficat proaspăt, Jean făcu o mutră dezamăgită.

– Când văd toate mâncărurile astea rafinate, şi când mă gândesc că acei copii fac kilometri întregi pe jos într-o stare de extremă subnutriţie pentru a-şi procura un bol cu orez, nu mă pot împiedica să nu am un sentiment de revoltă, zise el.

În tot timpul mesei, Jenna simţi privirea lui Simon aţintită asupra ei. Dar când, la rândul ei, îi aruncă o privire fugară, el întoarse capul şi păru

brusc interesat de conversația vecinei sale din dreaptă, o văduvă de vreo patruzeci de ani în floare care-l găsea evident pe gustul ei.

După ce gustară și un desert delicios și, ca și ceilalți invitați, se duseră pe terasă unde era servită cafeaua, Jean îi propuse Jennei să facă o plimbare prin parc. Ea acceptă imediat, bucuroasă că-și poate dezmorți picioarele după această masă care se lungise prea mult. Faptul că-l văzuse pe Simon din ce în ce mai interesat de vecina lui de masă, îi dădea un imbold să accepte această invitație.

Când se ridică să-l urmeze pe Jean, Simon îi aruncă o privire furioasă. Ce însemna atitudinea asta ? se indignă în sinea ei. Simon nu avea nici un drept asupra ei...

*
* *

Tot plimbându-se pe alei, la umbra platanilor seculari, Jenna asculta distrată dizertația lui Jean asupra problemelor Africii. Conversația lui, firește pasionantă, nu reușea s-o facă să nu se mai gândească la Simon.

Tocmai se întorceau spre casă când îl văzură venind în fugă.

— Jenna ! zise cu răsuflarea tăiată. Mama se simte rău. Doamna Le Brun a spus să chemăm medicul de familie, dar eu cred că este mai bine s-o ducem direct la spital.

— La spital ?! exclamă Jenna, cuprinsă de îngrijorare.

— Da. Are toate simptomele unei apendicite ; așa că mai bine să fim siguri. O va duce tata îm-

preună cu bunica ta care vorbește franțuzește. Nu este cazul deocamdată să ne repezim toți la spital. Îți propun să ne întoarcem acasă, în așteptarea altor vești.

Zece minute mai târziu, doamna Townsend era în drum spre spitalul din orașul încecinat, condusă de domnul Townsend și asistat de Harriet, în timp ce Simon și Jenna își luau rămas-bun de la familia Le Brun promitându-le că-i vor ține la curent imediat ce vor afla mai multe vești.

Pe drumul de întoarcere nu schimbară o vorbă, pradă aceleiași îngrijorări. Simon conducea, cu trăsăturile marcate de neliniște și Jenna simți brusc dorința de a-l încuraja și de a-l face să înțeleagă că-i împărtășea suferința.

Pentru o clipă, își puse mâna pe umărul lui și zâmbetul recunoscător pe care i-l adresă îi încălzi inima. Cum de putea să creadă că el este un dur și un insensibil ? gândi Jenna, tulburată. Dimpotrivă, el vibra de o emotivitate profundă de care acum era sigură.

Abia ajunseră, că Simon se și repezi la telefon. În timp ce forma numărul, îi făcu semn să se apropie, să poată auzi și ea discuția.

— Totul este în ordine, îi anunță domnul Townsend. Într-adevăr, este vorba de apendicită, și am făcut bine că am adus-o atât de repede. Mama ta este pe mâini bune și va fi operată chiar acum. Eu și Harriet ne-am rezervat camere la hotelul de lângă spital ca să rămânem măcar în noaptea asta aici. Nu vă faceți griji, are moralul ridicat și nu mai are dureri. O să sun imediat după operație.

Simon închise telefonul, cu o expresie mai relaxată și într-un gest instinctiv, o cuprinse pe după

umeri. Tânăra fată nici nu se mișcă, convinsă că în clipa asta Simon căuta prin această apropiere o simplă încurajare.

Apoi, brusc, se îndepărtă de ea.

— Trebuie s-o sun pe Susie, spuse pe un ton sec, de parcă ar fi regretat gestul de mai înainte.

— Da, ai dreptate, murmură ea ascunzându-și dezamăgirea.

În timp ce el telefona, Jenna urcă în camera ei și începu să-și facă bagajele. Casa imensă, atât de tăcută, i se păru brusc sinistră și se gândi cu afecțiune la Ellen.

După ce-și aruncă lucrurile în valiză, porni în căutarea lui Simon și-l găsi în salon. În picioare, în fața ferestrei, părea cufundat în contemplarea grădinii și se întoarse brusc, cu un aer întunecat, când o auzi intrând în încăpere.

— Cred că ar fi o idee bună să pregătim câteva haine pentru tatăl tău și pentru bunica, din moment ce își vor petrece noaptea la hotel, sugeră ea. Ce zici ? Ai putea să le duci tu la spital...

Simon fu de acord și-i propuse să-l însoțească, dar ea refuză. I se părea mai rezonabil să rămână și să facă ordine în casă în vederea apropiatei plecări, îi explică ea.

După vreo oră, Jenna aproape că terminase de curățat bucătăria când Simon se întoarse.

— Ei ? Cum se simte ? întrebă ea repezindu-se spre el.

Când îl văzu că se retrage imediat de parcă s-ar fi temut ca ea să nu se apropie prea mult, Jenna simți că i se strânge inima. Hotărât lucru, părea că el nu o mai suporta...

– Cât se poate de bine, răspunse el fără a-şi schimba expresia distantă. Nu am văzut-o, pentru că era la reanimare, dar operaţia a decurs foarte bine. Tota şi bunica ta au hotărât să mai rămână câteva zile în preajma ei. În ceea ce ne priveşte, cred că este inutil să ne mai prelungim şederea aici, acum că ea se simte bine. O să plecăm mâine dimineaţă după ce o să-i facem o scurtă vizită, încheie el evitându-i în mod deliberat privirea.

Jenna îl privi, stupefiată. Ce însemna această plecare grăbită ?

– Foarte bine, spuse după o clipă ascunzându-şi uimirea. Credeam că nu vom pleca decât poimâine, dar o să-mi termin imediat bagajele. Deocamdată, simt nevoia să iau puţin aer, mă duc să fac o plimbare.

*
* *

Jenna întârzie mai mult decât prevăzuse. Simon era atât de prost dispus încât ea nu avea nici cea mai mică dorinţă de a rămâne prea mult timp singură cu el. Când se întoarse în casă, sperase o clipă ca el să fie plecat. Păruse atât de dornic să scape de ea încât nu ar fi fost surprinsă să nu-l mai găsească.

Dar nu era aşa ; nu numai că el era încă aici, cum putea să constate văzându-i maşina, dar şi terminase treburile menajere pe care ea le începuse.

Tocmai inspecta frigiderul pentru a încerca să improvizeze o cină, când Simon apăru în bucătărie.

– Te-ai întors ? întrebă cu voce obosită.

— Da ! De ce ? Speraseși că nu va trebui să mă duci până la Londra ? Liniștește-te, peste două zile vei scăpa de mine, și de data asta pentru totdeauna !

— Jenna... murmură apropiindu-se de ea.

Fără nici o îndoială, înțelese că el băuse și îl privi stupefiată. De obicei, Simon era de o sobrietate exemplară. Cu siguranță că în el se petrecea ceva ciudat ce ea nu reușea să înțeleagă...

— De ce ai băut ? îl întrebă brusc.

El se sprijini de ușă și scoase un râs cinic.

— Ei, hai ! Nu ghicești de ce ? Ca să mă pot obține să nu mă culc cu tine în noaptea asta. Am de gând să beau până voi cădea beat mort, ca să uit că tu dormi la câțiva metri de mine.

Înaintă spre ea și-i prinse brațele fără menajamente.

— Nu înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa ? îi lansă cu o violență greu controlată. Te doresc atât de mult încât nu mai răspund de mine. Beau ca să nu mai fiu în stare să-ți fac rău...

Deodată, vocea i se frânse și o privi cu un aer atât de îndurerat încât, tulburată, simți brusc pentru el o imensă milă.

— Jenna... murmură el atât de încet încât ea abia îl putu auzi. Jenna...

Lăsă capul în jos și, cu o mișcare aproape timidă, o atrase spre el. Incapabilă să reziste, se lipi de pieptul lui, fericită că-și poate cuibări capul pe umărul lui.

Rămaseră astfel, nemișcați, multă vreme, cuprinși de aceeași emoție. Apoi se aplecă spre ea și Jenna ridică ochii. Pentru o clipă care i se păru o eternitate, se priviră ochi în ochi, cu inimile bătând la

unison. Cu o uimitoare luciditate, Jenna înțelese că dacă, în clipa asta, se vor săruta, nu va mai putea da înapoi. Așteptase prea mult această clipă pentru ca, încă o dată, să aibă curajul să renunțe la Simon.

Atunci, se abandonă, fericită să i se ofere, și-i întinse buzele. Venise vremea ca el să facă din ea o femeie împlinită. Acest dar al ei pe care nu vrusese să-l facă nici unui alt bărbat, îl păstrase pentru Simon. Chiar dacă știa că în clipa aceasta va trebui să-și construiască viitorul fără el...

Simon o sărută, mai întâi cu blândețe, de parcă ar fi dorit să-i trezească treptat plăcerea. Apoi ritmul sărutărilor lor se acceleă și-i purtă într-un vârtej de senzații. Când se îndepărtară ca să-și mai tragă sufletul, îmbătați de pasiune, Simon o ridică în brațe ca pe un fulg și o urcă în camera lui.

Ajuns aici, o puse cu o infinită delicatețe pe pat și o contemplă îndelung oferindu-i-se cu voluptate, cu aureola bogatului ei păr roșcat încadrându-i grațios fața.

— Cât de frumoasă ești ! murmură el desfăcându-i rând pe rând nasturii bluzei.

Când rămase doar cu sutienul, el începu să-i mângâie gâtul delicat, pielea mătăsoasă a umerilor, apoi cu o încetineală ce exacerbă dorința tinerei fete, îi dezgoli pieptul.

Nefiind în stare să reziste, ea se dezbrăcă de restul hainelor, fericită să citească admirație în ochii lui.

Când și el, la rândul lui, se dezbrăcă, se întinse alături de ea și mâinile îi porniră în explorarea trupului Jennei, urmărind contururile armonioase ale șoldurilor, întârziind pe rotunjimea sânilor, rătăcind

prin văile line ale pântecului. Cu răsuflarea accelerată, tânăra fată se lăsă în voia lui, savurând fiecare clipă a acestei atingeri inițiatice care o aprindea încet, încet.

Degetele pricepute ale lui Simon trezeau în drumul lor mii de senzații minunate, atât de intense încât erau la limita suportabilului. I se părea dinr-o dată că devine o altă femeie, dăruită cu o senzualitate pe care nu și-o bănuise niciodată.

Apoi, mângâierile lui deveniră din ce în ce mai îndrăznețe. Nimic nu părea că-l mai poate opri și curând Jenna gemu, pradă unei flăcări pe care doar actul ultim ar fi putut s-o stingă. Uitând de toate reținerile, îndrăzni la rândul ei să exploreze trupul viril al lui Simon, depășindu-și ultimele urme de pudoare pentru a-l putea atinge, pentru a-l simți vibrând de dorință sub palmele ei.

În sfârșit, atinseseră punctul culminant. Focul care-i cuprinsese se dezlănțui cu o forță nebănuită, și Jenna se auzi chemându-l pe Simon. Era pregătită să i se dăruiască, să devină femeia lui.

Când o posedă, simți pentru o secundă o durere fulgurantă. Simon o simți crispându-se brusc și vru să se oprească.

— Jenna... Jenna. Ești sigură că vrei... murmură el cu voce răgușită.

— Da, Simon ! strigă ea. Sunt a ta, ia-mă, te rog ! Acum !

El păru să ezite o clipă, dar dorința imperioasă și chemarea ei îi învinseră scrupulele.

Atunci, cele două trupuri se contopiră, se uniră cu o plăcere atât de intensă încât ea se agăță de umerii lui ca un naufragiat în furtună. Nimic pe lume nu mai exista decât minunata senzație de a se simți

contopită cu el, cretitudinea că, în sfârşit, îi aparţinea.

Se simţea purtată parcă pe creasta unui val, în timp ce trupul său găsea singur ritmul şi gesturile dragostei. Ca într-o jerbă de flăcări, atinseră împreună extazul.

Era ceva mai minunat decât orice îndrăznise ea să-şi închipuie vreodată, gândi Jenna la câteva minute după ce reveni la realitate. Simţea toată greutatea trupului lui peste al ei, dar ar fi vrut ca această clipă să nu se termine niciodată.

Când el se retrase, ea avu un sentiment dureros de abandonare dar nu încercă să-l reţină. De la bun început, ea acceptase regulile jocului şi ştia că acest moment nu se va mai repeta.

Simon fu acela care rupse tăcerea.

— Jenna... Sunt dezolat, zise el.

— Nu ai de ce să fii. Am dorit la fel de mult ca şi tine să se întâmple ce s-a întâmplat, murmură ea, mângâindu-i părul.

— La fel de mult ca mine, poate, dar nu în acelaşi fel, spuse el aproape cu timiditate.

Trase aer adânc în piept şi o privi drept în ochi.

— Nu-ţi vreau doar trupul, Jenna. Îţi vreau şi inima, şi sufletul, vreau iubirea ta ! Te iubesc... adăugă e' cu voce frântă. Îmi jurasem să nu-ţi mărturisesc niciodată, dar nu pot să mai ascund adevărul.

Buimăcită, Jenna crezu mai întâi că nu auzise bine şi căută în privirea lui o dezminţire a spuselor lui. Dar faţa lui nu exprima decât o intensă suferinţă.

— Te iubesc dintotdeauna, reluă el. Toţi aceşti ani în care tu mă detestai, eu te-am iubit în tăcere. Doream să fii a mea...

Jenna, tulburată, nu îndrăzni să creadă în adevărul spuselor lui, în fericirea ei.

— Și pentru că mă iubeai, ai pus la cale toată această poveste cu logodna ? întrebă aproape în șoaptă.

— Da. De mii de ori am sperat ca visul să devină realitate și că mă vei iubi și tu până la urmă. De mii de ori speranța mea a fost spulberată. Astăzi, știu că nu voi putea niciodată să te oblig să mă iubești.

— Dar eu... începu ea.

Simon nu o lăsă să continue.

— Nu spune nimic, te rog ! Promite-mi doar un lucru. Dacă ceea ce am făcut noi acum va avea consecințe, eu sunt gata să mi le asum. Mă vei ține la curent ?

Jenna îl privi, cuprinsă de o bănuială subită.

— Ai făcut dragoste cu mine în speranța că voi rămâne însărcinată ?

Simon râse amar.

— Nu, nu sunt chiar atât de machiavelic pe cât mă crezi. Am făcut dragoste cu tine pentru că te iubesc atât de mult și nu am mai putut lupta cu mine. Țin la tine mai mult decât la oricare altă dinaintea ta.

Îi atinse ușor pântecul cu o mângâiere.

— Am visat de atâtea ori că-mi vei purta copilul ! Dar era doar o nebunie. Nici o femeie nu-și dorește să poarte copilul unui bărbat pe care nu-l iubește...

— Simon ! strigă Jenna.

— Nu, nu spune nimic, repetă el. Nu am nevoie de mila ta. Sunt nespus de fericit că m-ai ales pe mine să fiu primul, dar știu că asta nu-mi dă nici un drept asupra ta.

Soneria telefonului îl impiedică să continue. Își puse în grabă un halat și coborî la parter.

Ca trezită dintr-un vis, Jenna se ridică la rândul ei din pat și-și puse un capot. Ceea ce se întâmplase era atât de neașteptat, atât de minunat, că nu-i venea să creadă, de teama de a nu suferi iarăși mai târziu.

Și totuși, Simon părea să spună adevărul, iar suferința pe care o citise în privirea lui era chiar reală. Va trebui să afle dacă este așa.

Simon se duse în bucătărie și pregăti cafeaua.

— Era spitalul ? întrebă Jenna.

— Da, totul este în ordine. Putem să mergem s-o vedem pe mama mâine dimineață înainte de plecare, așa cum am prevăzut. Jenna...

De data asta, ea fu cea care-l întrerupse.

— Nu, acum este rândul meu să vorbesc, spuse cu voce tremurată. Dacă am refuzat să mă căsătoresc cu tine, am făcut-o crezând că nu mă iubești. Ș: n-aș fi suportat asta, pentru că...

— Pentru că... ? întrebă Simon cu fața răvășită de emoție.

— Pentru că te iubesc !

Se lăsă o tăcere atât de încordată încât Jenna crezu că va izbucni în plâns. Dar Simon, cu o expresie radioasă pe față, o luă în brațe și ea se ghemui la pieptul lui, fericită să-i simtă inima bătând alături.

— Mai spune-mi ! zise el printre lacrimi și râsete.

— Te iubesc, Simon, repetă ea, îmbătată de fericirea de a-i fi mărturisit în sfârșit adevărul și de a-si sti împărtășită iubirea. Dintotdeauna și pentru totdeauna.

Și, în timp ce cafeaua dădea ușor în foc, ei se îmbrățișau, se sărutau cu seninătatea amanților care știau că viața în doi abia începe. Apoi, cu părere de rău, se despărțiră.

— Trebuie să-i spun lui Susie că operația s-a terminat cu bine, zise Simon.

— Da, trebuie să fie moartă de îngrijorare, zise Jenna. Apropo, chiar ai crezut că există ceva între mine și John ?

— Mă temeam. Îl știam foarte îndrăgostit de Susie, dar de tine mă temeam. Doamne, cât de stupidă este gelozia !

— Și eu, care eram sigură că niciodată nu te voi interesa de mine.

El îi dădu la o parte încet capotul și-i mângâie cu tandrețe sânii, reaprinzându-i dorința.

— Toate gândurile astea sunt departe de acum. Trebuie să începem să ne gândim la nunta noastră. Cea adevărată, de data asta.

Jenna îl privi îndelung, apoi îl sărută cu patimă.

— Când văd strălucirea asta în ochii tăi, nu regret toți acești ani în care te-am așteptat, iubirea mea, îi șopti la ureche.

*

* *

Trei săptămâni mai târziu, în minunata grădină a familiei Townsend, Jenna o felicita pe Susie, superbă în rochia ei de organdi și sub voalul de dantelă.

— Ei, te-ai hotărât asupra cavalerului de onoare ? o întrebă Susie râzând.

Jenna îi zâmbi lui Simon care o ținea de talie.

– Da, i-am ales pe amândoi, răspunse ea. Uneori îmi spun că o simplă căsătorie la primărie n-ar fi fost o alegere prea proastă, adăugă ea cu un zâmbet ironic spre Simon. Este atât de complicat să organizezi o ceremonie, o petrecere !

– Nici gând ! răspunse Simon. Te-am așteptat atât de multă vreme încât vreau ca acum toată lumea să știe că ești soția mea, zise el sărutându-i cu gingășie podul palmei.

Susie și mama ei schimbară o privire complice.

– Mă întreb care dintre noi doi, eu sau Simon, te vom face mai repede bunică, zise ea dintr-o dată. Cunoscându-mi bine fratele, sunt sigură că nu va pierde timpul. Și pun pariu că primul lui născut va fi băiat !

Dar Simon și Jenna nici nu mai auzeau. Ochi în ochi, izolați de restul lumii prin dragostea lor, rămăseseră indiferenți la mulțimea veselă care-i înconjura.

– Ți-am spus cumva și astăzi că sunt nebun după tine ? murmură Simon la gâtul delicat al logodnicei lui, care abia își stăpâni un fior.

– Da, zise ea șoptit.

– Păcat. Aș vrea mai ales să ți-o dovedesc. Cât va trebui să așteptăm până când vei fi cu adevărat a mea ?

– Patru săptămâni.

– Ce mult, mult prea mult... Poate am putea să facem nunta mai devreme, să nu mai așteptăm ? propuse el strângând-o la piept cu un gest senzual.

– Poate, răspunse Jenna dintr-o suflare, oferindu-i buzele și simțind cum o cuprinde dorința, de acum atât de familiară.

Se sărutară atât de pătimaș încât nici nu-l observară pe un văr al lui Simon când le făcu o fotografie.

*
* *

Patru săptămâni mai târziu, acesta le aducea triumfător, drept cadou de nuntă, poza încadrată într-o veche și frumoasă ramă de argint...

— SFÂRȘIT —

Pentru a-i permite celei mai bune prietene a ei, Susie, să plece în vacanță cu tânărul de care se îndrăgostise, Jenna acceptă să-l mintă pe fratele lui Susie, Simon. Acesta însă nu este omul care să se lase păcălit, și Jenna va afla asta pe propria ei piele... Prinsă fără să vrea într-o încurcătură de neimaginat, ea nu mai știe cum să facă să scape din toate astea fără a-și trăda prietena. Și se trezește, fără să fi vrut, singură cu Simon într-un conac izolat din Cornwall... Își dă seama, cu această ocazie, că pasiunea pe care o avusese pentru Simon, în vremea adolescenței, nu se stinsese cu adevărat niciodată!

— Draga mea, țin să-ți ofer cât mai repede un inel! Vreau ca toată lumea să afle că suntem logodiți. În unele cazuri, trebuie să pui repede punctul pe „i“... Și dumneata îmi împărtășești părerea, nu-i așa, domnule Grant?

THE BEST

ISBN 973-9498-12-4

Lei 4410 + 90 T.L. = 4500